

Tên Sở Khanh Ta Ghét Người

Contents

Tên Sở Khanh Ta Ghét Người	2
1. Chương 1: Lần Chuyển Trường Thứ 98!	2
2. Chương 2: Rắc Rối Ở Trường Mới!	3
3. Chương 3: Kiều Ngạo Đụng Mặt Kiều Ngạo!	5
4. Chương 4: Có Duyên Hay Oan Gia??	6
5. Chương 5: Dính Vào Tên Sở Khanh Đúng Là Rắc Rối!	8
6. Chương 6: Rắc Rối Nổi Tiếp Rắc Rối (1)	10
7. Chương 7: Rắc Rối Nổi Tiếp Rắc Rối (2)	12
8. Chương 8: Chúng Ta Là Bạn	14
9. Chương 9: Thân Phận Thật Sự	15
10. Chương 10: Vụ Cá Cược	18
11. Chương 11: Bắt Cóc	20
12. Chương 12: Tôi Không Thích Con Heo Ngốc! Nhưng...(p.1)	22
13. Chương 13: Tôi Không Thích Con Heo Ngốc! Nhưng...(p.2)	23
14. Chương 14: Tôi Không Thích Con Heo Ngốc! Nhưng...(p.3)	24
15. Chương 15: Tôi Không Thích Con Heo Ngốc! Nhưng...(cuối)	25
16. Chương 16: Người Bạn Mới!	27
17. Chương 17: Cạnh Tranh Công Bằng Đi.(p.1)	30
18. Chương 18: Cạnh Tranh Công Bằng Đi.(p.2)	31
19. Chương 19: Chuyến Đi Chơi Thú Vị.(p.1)	32
20. Chương 20: Chuyến Đi Chơi Thú Vị.(p.2)	33
21. Chương 21: Chuyến Đi Chơi Thú Vị.(tt)	34
22. Chương 22: Đính Hôn	36
23. Chương 23: Sống Chung	38
24. Chương 24: Tình Mới	40
25. Chương 25: Tôi Sẽ Chờ Em, Heo Ngốc!	42
26. Chương 26: Ngày Trở Về	43
27. Chương 27: Gặp Lại A Rồi, Tên Sở Khanh!	44
28. Chương 28: Tai Nạn Mất Trí	46
29. Chương 29: Lại Gặp Nhau	48
30. Chương 30: Tình Mới	51
31. Chương 31: Tình Mới (2)	53
32. Chương 32: Tổ Tình	55
33. Chương 33: Lại Tổ Tình	57
34. Chương 34: Số Mệnh Đã Định	60
35. Chương 35: Đối Tác Làm Ăn	63
36. Chương 36: Có Thể Bắt Đầu Lại	66
37. Chương 37: Chuyện Tình Tay Tư	68
38. Chương 38: Tranh Giành	70
39. Chương 39: Tiểu Thiếu Gia Mặt Lạnh	73
40. Chương 40: Tiểu Thiếu Gia Mặt Lạnh	75
41. Chương 41	77

42. Chương 42	79
43. Chương 43	81
44. Chương 44	84
45. Chương 45	86
46. Chương 46	90
47. Chương 47	92
48. Chương 48	95
49. Chương 49	96
50. Chương 50	100
51. Chương 51	103

Tên Sở Khanh Ta Ghét Người



Giới thiệu

Người ta vẫn thường hay nói trong tình yêu nếu có một người tiến hai bước thì phải có một người lùi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ten-so-khanh-ta-ghet-nguoi>

1. Chương 1: Lần Chuyển Trường Thứ 98!

Reng...rengggg.....

chiếc đồng hồ reo in ỏi, báo hiệu 1 ngày mới đã đến! Nhưng...chủ nhân của nó vẫn trằm mền kín mít từ đầu tới chân! Không nhút nhít...!!đồng hồ uất quá, reo 1 hồi dài nữa...“renggggggg...rengggggg”

OMG!!;‘RẦM!!!!’ Âm thanh nứt nẻ vang lên và người gây ra không ai khác chính là chủ nhân của nó! Cô chủ nhân kiêu kì_ Châu Bảo Ngọc

Nó ném chiếc đồng hồ 1 cách bạo lực không chút thương tiếc!

-Hơ...ơ..! Ồn quá!!_nó choàng ngồi dậy, ngáp 1 hơi dài,rồi bước xuống giường, lại gần cửa sổ nó khẽ tém bức màn sang 1 bên.

Từng ánh nắng xuyên qua tán cây chiếu vào mặt nó, khẽ nheo đôi mắt nâu mơ màng,nó nói nhỏ

- Không biết sẽ ra sao đây! Hajzz...Thôi kệ vậy!

Quay lưng bước vào Vscn, thay bộ đồ ngủ trên người bằng 1 bộ đồng phục cực kì dễ thương đứng trước gương, nó xoay xoay người

-Chẹp...Chẹp..công nhận mình xinh ghê!(tự tin ghê!!)

Ờ...công nhận nó đẹp thiệt!đẹp rạng ngời mà không chói loá! Nó có khuôn mặt bầu bĩnh, làn da trắng hồng, mái tóc dài lượn sóng, thân hình cũng rất chuẩn! Nó đang ngắm nghía mình trong gương thì nghe tiếng gõ cửa cùng giọng nói cất lên

-Tiểu thư! Mời tiểu thư xuống dùng bữa ăn sáng! Ông chủ đang chờ ạ!

À! Thì ra là cô 3 giúp việc gọi nó ăn sáng!-Vâng!tôi xuống liền!_nó trả lời và nhanh chóng lấy sách vở và phi thẳng xuống lầu!

-Oa!ngon quá đi!_vừa xuống là nhảy tọt vào bàn ăn!

-Con gái con lúta không phép tắc gì hết!thật là!!_ Baba nó lắc đầu, bỏ tờ báo xuống, mắng iu nó!

nó chỉ cười toe toét!-con biết ùi mà!hihihi..

-à!Ngọc này!chuyển tới trường mới rồi con phải ngoan ngoãn đó biết chưa!không biết đây là lần thứ bao nhiêu con chuyển trường rồi!lớn rồi, đừng có phá phách nữa!_giọng Baba nó nghiêm nghị,nhìn thẳng vào nó khiến nó đang ăn mà suýt bị sặc!

-ừm...hừ..co..n con biết ùi!

Hajzzz Baba nó mà nghiêm giọng nhắc mà cãi thì có mà đi ăn xin thôi!cắt hết tài khoản nó là tiêu tùng!hix...à!quên nói,nó 1 hs rất chi là xuất sắc,chỉ có điều....thầy cô giáo nào cũng sợ nó hết!bởi vì sao?ây dza...nổi tiếng quá mà!nổi tiếng quây siêu khủng,ngang tàng,hống hách! Nhưng tại sao họ không chịu dạy dỗ nó! Vâng,em xin trả lời là gia cảnh nó rất chi là lớn! Nghĩ sao zậy!thầy cô muốn chóng lại nó à??nghĩ việc là vừa!ôi! Baba nó ông Châu Thái Hoàng người ta là tổng giám đốc công ty bất động sản nổi tiếng, còn mami pà Trần Hồng Trân thì sao?à!pà là 1 người cực kì yêu con!nhất là nó!(ai mà đụng vô 2 quý tử của pải đi, pà cào nhà à coi) nhà nó có 2 anh em!anh nó đang du học bên Anh, mẹ nó, diễn viên,siêu người mẫu nổi tiếng!hiện tại pà đang quay Quảng cáo bên Úc!nói chung thì chả ai có gan lớn đụng zô nó đâu!

Hôm nay, ngày khai giảng đầu năm học ở 1 ngôi trường mới,ngồi trên xe nó ngẫm nghĩ ” hajzzz...Baba không ình quây thể những ngày nhàn chán này làm sao qua nổi đây!chán thật!lần chuyển trường thứ 98 này chắc sống dài dài mà!baba thật biết đùa!hajzzz”

2. Chương 2: Rắc Rối Ở Trường Mới!

Chiếc xe dừng lại trước cổng trường,ngôi trường nó chuyển tới lần này là 1 học viện nổi tiếng Học Viện Lam Viên. Ngôi trường này đa số đều là công tử, tiểu thư đến học! Nó chán nản bước xuống xe, lê từng bước chân vào sân trường. Bỗng nhiên, sân trường im phăng phắt!1s...2s...3s...4s...5s...

-Ồ..ồ...._tất cả học sinh bắt đầu rộ lên,nhất là những thằng con trai! Bu vậy nó

-ôi!người đâu mà dễ xương dừ zậy nè???_giọng 1 thằng con trai ăn mặc sành điệu, tóc thì đỏ choét!

-ôi!bé cưng!làm pạn gái a nhé!_1 thằng đầu vàng chạch lên tiếng!

-Hứ!e là của tao ms đúng!-thằng khác lên tiếng.

-cho a số phone đi cưng!

-.....

-....

(Tụi này điên rồi!tâm trạng nó đang ko tốt đoá mấy cha nội!trời ơi!) ” tụi này mún chết rồi chắc!hừ.....!!điên mất!!” Nó nghĩ thâm và định đưa tay đâm cho thằng trc mặt nó!đụng tới ai không đụng, đụng tới người giới võ như nó à? chuẩn bị chết đi!thật là!

(Huhu...nhắm mắt lại nào...)

Tay chỉ mới nhích lên 1 chút thì....

Vềooooo.....một cơn gió thoáng qua..à không!cơn bão hám trai cơ!

-hú....hú....Anh Hoàng Tú!!i LOve you!!úi!!-nữ sinh chạy rầm rầm!!la hét ôm sòm và chạy theo 1 chiếc xe BMW màu đỏ!

Tụi con trai quanh nó tự nhiên lắc đầu rồi bỏ đi, nó ngẩn tò te!‘chuyện j z trời!’

-ôi!Hoàng Tú!chàng Hoàng tử của lòng em!

-Hoàng Tú!làm bạn trai em nha!hú....!!!

-ôi đẹp trai chết em rồi!á....!

nó giờ mới biết,tên đó chắc đẹp trai nhà giàu nên tụi đó mới hám đến cỡ vậy!ác!!nổi da gà,đúng là lũ hám trai, chán ghê! Quay lưng định bước đi tiếp thì bỗng nhiên...

Kéttt..... Chiếc xe BMW thẳng ngay trước mặt nó!giật mình, nó hét

- Nèkkkkk!mù rồi hả???hết đường chạy hay sao zậy!!!!

Cạch...cánh cửa mở ra,có lẽ nếu là 1 cô gái bình thường thì đã xỉu từ lâu rồi!bởi người đứng trước mặt nó là 1 siêu sao vô cùng đẹp trai! nhưng nó thì không!ngực trước người khác à?không phải tính cách của nó!nó vẫn ung dung,tay chống hông. Chàng trai bước ra,nhìn nó,mỉn cười,nụ cười chết người,nụ cười ai nhìn cũng đều xao xuyến,ví dụ cụ thể: đó!đó!tụi hám trai chạy theo hấn xịt máu mũi té rập rập từ lâu ùi kìa! Thấy cô gái trước mặt mình chẳng xi nhê j hấn mới cất giọng chết người

-cô có sao không?-giọng ân cần,làm mấy con hám ở sau chao đảo tiếp

-không trắng sao j ở đây hết!mau xin lỗi tôi đi!-vẫn cái giọng kiêu ngạo, đầy chết chóc

-ơ...hấn định nói gì đó nhưng ngay lập tức bị con nhỏ Vy chặn lại...- Anh Tú có làm j cô đâu mà phải xin lỗi cơ chứ!anh Tú,Anh không đc xin lỗi con nhỏ đó!

-cất giùm tui cái giọng chua loét của cô đi!nghe mà mún phát sốt!-nó vừa nói vừa ngoáy ngoáy lỗ tai!

-cô....- cứng họng!

hấn mỉm cười với Vy và quay sang nó:không việc j tôi phải xin lỗi cô cả!-quay lưng bước đi!đừng quên rằng hấn cũng là 1 tên kiêu ngạo!

-ế!này!!!a....ế!a đứng lại!

mặt kệ phía sao là một đám khói ngùn ngụt! - Anh cứ chờ đó!hử!!- nói rồi nó bước nhanh về phía hành lang tìm phòng Hiệu trưởng!

Còn hấn!bước vào 1 căn phòng rộng rãi..thoáng giạt mình vì trước mặt hấn là 1 cô gái vô cùng xinh đẹp(đẹp nhờ phẫu thuật yk mà!!làm sao bằng chị Ngọc nhà ta^^) cô gái vòng tay qua cổ hấn!khẽ hỏi

-chuyện j khiến a không vui vậy??

mỉn cười -không có gì đâu!

quên nói .n biết hấn 1 tên sát gái cực đỉnh,thay bồ như thay áo vậy!(chị Ngọc nhà ta chúa ghét hạn c.traí như thế này!hajzzz)

Nó mò tới phòng hiệu trưởng! RẦM!!cách cửa bị đá 1 cách không thương tiếc!tội ghê!

- phòng học của tôi????- nó nói mà như hét khiến ông hiệu trưởng giật mình!

-ơ...lơ...lớp 11a1 thưa...tiểu thư!

Chẳng nói lời nào, nó toan bước đi!ông thầy thở phào: mình nên nghỉ hưu sớm thôi!đau Tim mà chết vs mấy tiểu quỷ này mất!

-này!-cánh cửa bật ra-nó hét

ông thầy hoảng hồn,làm rơi mắt kiếng vỡ toang, tưởng nó nghe nên mặt tái xanh, lắp bắp như gà mắc tóc:-ti..tiểu...thư...

Nó nheo mày.ông này làm j sợ mình dữ z trùi!:-phòng đó ở đâu!!?!

à!hết hồn!lấy lại tin thần ông nói:-à!tiểu thư đi thẳng,tới hết dãy hành lang này thì quẹo trái!sẽ thấy thôi!

-ờ...!nó quay đi!

3. Chương 3: Kiều Ngạo Đụng Mặt Kiều Ngạo!

Nó bước đc vài bước thì chựng lại :-chết cha!quên lấy thời khoá biểu!biết Môn j mà học!hajzzz..

quay lại phòng hiệu trưởng

-êk!-nó hét lên!và lại 1 lần nữa ông thầy HT đứng tim!

-vâ...vâng thưa tiểu thư...có...-ông thầy lắp bắp chưa nói hết câu thì nó đã nhảy vào nói

-thời khoá biểu!-nó chìa tay ra trước mặt ổng

-à!tôi quên!đây là hồ sơ của tiểu thư tôi đã đóng dấu!tiểu thư hãy cầm sang phòng Hội trưởng hội hs để lưu vào máy!

-thời khoá biểu!???nó nhăn mặt khiến ông thầy hoảng sợ..

-nó....ờ Nội qui vs tkb đều pên phòng hội trưởng hết đó ạ!

-xì... Thật phiền phức!

nó bước đi...bỗng dừng lại....-phòng hội trưởng hhs ở đâu?!trời ơi!ko lẽ quay lại hỏi cái ông HT đó nữa!mệt!

không thềm quay lại, nó bước đi tiếp!

-Aaa....đây rồi!

nó đẩy cửa bước vào,giật mình!úi trời....phim heo coi miễn phí đây mà!biết gì chưa??trước mặt nó!một thằng con trai và 1 đứa con gái!áo của người c.gái đã tụt gần hết...ôi!thằng con trai sao quần áo nghiêm chỉnh thế??bất công!

hắn giật mình khi có tiếng mở cửa!quay lại thì thấy nó đang nhìn chằm chằm như thấy đv quý hiếm vậy!nó khi thấy hắn quay lại thì vội vàng thu ánh nhìn ngạc nhiên lại và quay lưng định bước đi thì hắn lên tiếng

-đứng lại!cô có chn j à?cô có phải là người lúc nãy không!?

Nó quay lại :- là Anh sao?trùng hợp nhỉ??

hắn quay sang cô gái kia :- em ra ngoài chờ a chút nhé!

không gì có thể cưỡng lại nụ cười kia, cô gái ngoan ngoãn nghe lời. Sau khi cô gái ấy đi rồi hắn mời nó ngồi!

-cô tìm tôi để bắt tôi xl à?-hắn nhìn nó cười nửa miệng

-hừ...chn đó...tôi sẽ bắt a xl tôi trước mặt m.n thôi!còn giờ thì đưa TKB cho tui đi!nhanh tui còn về lớp nữa!-vừa nói nó vừa chìa hồ sơ ra cho hắn!hắn cầm hồ sơ,xem xét và nói

- cô có quyền gì mà bắt tôi xl cô trước mặt m.n?

-hừ...-khẽ nhét môi- tôi ư..?tất nhiên là có chứ!(ỷ vào Baba hả chị?chết chị rồi!)dựa vào..

-dựa vào bố cô làm thợ sửa xe, mẹ thì bán cá ngoài chợ à?haha....nực cười!

-a..a dám bôi nhọ baba mama của tôi àk!!a..a..

-chẳng phải hồ sơ cô ghi vậy à??cô đc nhận vào đây là vì hc giỏi!chỉ vậy thôi sao??

-cái gì ?????- dựng hồ sơ trong tay hấn, mặt từ đỏ chuyển sang tím rồi trắng bệch!-Baba.....-nó hét lên!và lập tức móc đt ra,còn hấn thì nằm cười khi thấy sắc mặt của nó!

-a..lô!chn j zậy con gái!

-còn hỏi nữa!baba đang làm j z hả??

-à!ta không mún con lại ỷ vào gia thế mà quậy phá thôi!

-Baba.....con méc mẹ!!

- thôi nào!mẹ con cũng đồng ý rồi!

-cái gì????

-thôi ta bận ùi!pipi con yêu!

-Á!baba....

tút...tút..

-thật là tức chết đi!á!!

-haha....tội cho cô tiểu thư của tôi ngê!-vừa nói hấn vừa tiến lại ngồi kế bên nó!-uống tách Trà cho hạ hỏa đi nào!

giật lấy tách trà từ tay hấn,nó uống 1 ngụm,đang uống thì hấn phát ra 1 câu xanh rờn

-thân hình e đẹp lắm!-đi cùng là hành động đặt tay phía sau...

phù....nước trong miệng bay ra ngoài hết, nó trợn tròn mắt nhìn hấn

-a....nói gì?cai...cái tay củ..của.. A.a. Vừa làm j thế??HẢ????

hấn vẫn Bình thản:- e ngại làm j!lúc này nhìn thấy...e mún lắm sao?

-a...a A đúng là tên sở Khanh mà!!trời ơi!

Nói rồi nó toang bước đi!hấn thì ngồi đấy cười như bắt đc vàng

-rồi e cũng ngã dưới chân tôi như những đứa con gái ngốc nghếch kia thôi!haha...

nó vừa đi vừa rửa hấn:-đồ bệnh hoạn,tâm thần, tên khùng,biến thái,tên Sở Khanh!!ta ghét người!!!!....

4. Chương 4: Có Duyên Hay Oan Gia??

Đến phòng học,nó gặp cô giáo chủ nhiệm

- E đứng đây chờ cô giới thiệu rồi hãy vào nhé!- cô ân cần nói và mỉm cười với nó!

Nói xong, chẳng đợi nó trả lời, cô đã bước vào lớp

- Các e!hôm nay lớp chúng ta có 1 bạn mới chuyển về!các e phải giúp đỡ bạn nhiều nhé!e vào đi!

Nó chán nản bước vào

- xin chào!tôi là Châu Bảo Ngọc!mong giúp đỡ nhiều!

Cả lớp xôn xao,tụi con trai thì ỷ ỏi đòi làm wen, còn mấy đứa con gái thì có vẻ ganh ghét nó!mặc kệ,nó thản nhiên bước xuống bàn cuối lớp

-e mún ngồi chỗ này!

cả lớp nhón nháo lên,bà cô mặt tái xanh giọng lắp bắp

-ơ.e..ờ...có thể..ờ..ngồi chỗ khác đc hông?chỗ đó có người ngồi rồi!

-e thích ngồi đây!-chẳng quan tâm bà cô nói gì,nó quẳng cặp sang 1 bên và úp mặt xuống bàn. Cả lớp nhất là mấy đứa con gái chỉ trỏ nó tùm lum

-xí...ỷ mình là ai mà có quyền muốn làm gì thì làm hả?-nữ sinh 1

-há há...nó là con nhà nghèo tụi bây ơi!chỉ đc cái học giỏi,xinh xắn rồi được vô đây học thì làm phách đó tụi bây!-nữ sinh 2

-loại rác rưởi như nó sao mà vô lớp này!còn dám chống lại Anh Hoàng Tú nữa chứ!

À!thì ra là tại hồi sáng nó cãi với tên sở Khanh kia nên tụi này ghét nó! Đúng là hám trai có khác!hajzz..

-con nhỏ đó không có lỗi tại à?nói zậy mà cũng không tránh đi chỗ khác!bố mẹ không dạy dỗ à?-ns 3(con này mún chít,**** nó nó còn nhịn chứ **** Baba và mama nó đi,không bán gia bại giản mới là lạ á)

Từ nãy h bị tụi này sỉ nhục nhiều rồi!nhượng bộ chúng à?không phải tính cách nó!

-tụi mày có im không!!!-nó bật dậy hét vào mặt tụi nó khiến chúng giật mình nhìn nó!cô giáo thấy vậy vội vàng ngăn cản

-các e thôi nào!ngọc!e có thể chuyển chỗ khác ngồi đc không?-cô nhìn nó như van xin. Nhưng....nó vẫn cứng đầu,ngồi xuống,úp mặt xuống bàn và mặt kệ pọn kia! Cô thở dài nói

- thôi vậy!tạm thời e ngồi đó đi!

“cái lớp đúng là quái lạ thật!cái bàn này 2 người ngồi,nó chỉ ngồi phía trong thôi mà..mà không biết chỗ này là của tên nào!mặc kệ!ngủ thôi!”-nó nghĩ thầm rồi lăn ra ngủ..Rengggg...rengggg...tiếng chuông giải thoát cho lớp thoát khỏi cái tiết quái quỷ của bà cô “Ế” dạy Sử! Ai cũng nhanh chóng xuống căn tin trường tìm ình những đồ ăn ngon lót dạ! Riêng nó thì lười nhác nằm dài trên bàn chẳng chịu nhút nhích. Nó là vậy đó, nó không có người bạn thân nào hết,những lúc ở trường cũ,những đứa theo nó phá phách đều là những đứa nịnh bợ vì sợ gia cảnh nhà nó,trước mặt thì tiểu thư này nọ, còn sau lưng thì con nhỏ này,con nhỏ nọ. Nó biết nhưng nó mặc kệ, bởi thế,nó luôn tỏ ra cứng cỏi, mạnh mẽ nhưng trong tận đáy lòng nó cô đơn và buồn lắm! Từ nhỏ, nó đã sống trong cảnh đi đâu cũng kẻ hầu người hạ, nó ghét vậy lắm, bởi vì lúc nó 10 tuổi nó quen được 1 cậu bạn thân ngồi cùng bàn,hôm đó 2 đứa ngồi giỡn vs nhau thì tự nhiên tên vệ sĩ của nó xông ra đẩy cậu bạn nó ra:-cậu không được đụng vào tiểu thư!. Nó còn đang ngơ ngác thì cậu bạn nó nói:-tôi không chơi vs cậu nữa!người nhà cậu toàn là những người kì lạ! Nói rồi cậu toang quay đi, cũng từ lúc đó chả ai dám chơi vs nó nữa! Nó đã tự nhốt mình 3 ngày không ăn uống và...khi trở ra nó nói nó không cần vệ sĩ,nó muốn học võ và nó có thể tự chăm sóc bản thân mình,cũng từ đó mà nó trở nên kiêu ngạo, phá phách để có thể quên đi những thứ không đáng nhớ,để che lấp sự cô đơn, trống trải của nó.

Mãi miên man trong dòng suy nghĩ thì tiếng la hét om sòm ngoài kia kéo nó về thực tại.”chuyện quái gì mà la hét z trời!pực pội nó chả quan tâm, lấy tai phane ra và tít tục ngủ...

Ngoài kia,cơn bão cấp 10 đang làm rung chuyển sân trường,nào!ra xem thử coi!àh!thì ra là lũ hám trai,tính chơi nổi đây mà!éc...!cái gì thế!!!!lễ hội Hoa và gấu bông àh!?

-Anh Hoàng Tú!e yêu ali love u so much!hú...

-Hoàng tú!anh là của e!

-con điên!hoàng Tú là của tao!

-hâm hả con!hoàng Tú là của chị!hú...Hoàng tú!!

-.....

-....

Nó bực bội, trời ơi! bật nhạc hết ga mà chẳng ăn nhằm gì! tiếng mấy con hám trai này sao mà lớn dữ z nè! nó chồm người lên cửa sổ nhìn ra sân, một cảnh tượng hoành tráng, Hoa tung bay trên nền trời xanh xanh, phía dưới là gấu bông, bánh kẹo...v.v..lễ hội trường cũng không bằng! nó ngồi xuống! thở dài

-quái! hần có là gì đâu mà tụi đó hám dữ z trời!-nói xong úp mặt xuống bàn ngủ tiếp!

Đang mơ màng trong giấc ngủ bỗng có ai đánh thức nó, ngược mặt lên chỉ thấy 1 thằng con trai đang đứng nói cái gì đó mà nó chẳng nghe, mơ mơ màng màng nó thấy người con trai đó quen quen, đã gặp ở đâu rồi! mơ mơ...màng..màng thì hần giật tai nghe nó ra

-sao cô lại ngồi chỗ tôi-cười nửa miệng-cô thích tôi rồi à!

giờ mới từ côi mơ màng đi ra nó giật mình

-Á! sao a ở đây???

-chỗ ngồi này, lớp học này là của tôi mà? sao tôi lại không thể ở đây?

-Á! hừ...đáng ghét! oan gia ngõ hẹp mà!

-phải gọi là có duyên cơ chứ! phải không cô bạn cùng bàn! haha..

-ai bạn cùng bàn vs a! tôi chuyển chỗ khác!

nó đứng lên nhìn một loạt chỉ còn 1 chỗ trống bên kia, nó xách cặp lên định bước qua thì thằng ngồi đó nói

-ơ..xin lỗi! chỗ này...tôi không quen ngồi 2 người, bạn thông cảm!

Nó tức điên, chắc là tên Hoàng tú bày trò rồi còn gì! quá đáng! nó quăng cặp về chỗ cũ và ngồi xuống, hần cũng ngồi cạnh nó làm mấy đứa con gái tức điên, xưa nay tên này có cho ai ngồi cạnh đâu

-chúng ta thật có duyên! haha...-hần vừa cười vừa nói

-oan gia thì có! hứ!-nó bực dọc trả lời.

5. Chương 5: Dính Vào Tên Sở Khanh Đúng Là Rắc Rối!

Thời gian thấm thoát trôi đi...tít tấc...tít tấc...

Hajzzz mới đây mà đã hết 1 tuần kể từ lúc nó vào học..ngày nào cũng thế ngày nào cũng z, sáng là phải đón xe buýt tới trường, Baba nó thật là...ổng đang có âm mưu gì z nhi??? và rồi khi bước xuống trường nó lại nghe tiếng chỉ trích của tụi nữ sinh trong trường, họ đưa những ánh nhìn đầy thân thiện về phía nó và dùng những câu nói nó cực kì dễ xươg như là Con cóc ghẻ mà đòi sánh với Thiên Nga à? Hay là câu Đã xấu mà còn tỏ ra nguy hiểm!..v.v..Ấy da...nghe riết nhảm lun, mà lạ thiệt nghen! từ lúc chuyển vô trường này bị chỉ trích này nọ khiến nó cũng quên lun việc quậy phá nhưng mà cái bản tính kiêu ngạo thì không gỡ đc ùi! cụ thể như sáng hôm nay đi học trễ nó vào lớp mà ngay tiết đầu cái tiết quái quỷ nốt không trôi của bà cô “Ế” dạy sử á! hiên ngang bước vào mà không quan tâm đến sự xuất hiện của bà cô khiến bà tức xì khói, bả hét

-e có phải là hs không z hả?

Nó quay lại nhìn cô, đáp tỉnh bơ

-không phải hs thì zô đây làm j hả cô? cô hỏi kì ghê á!

bà cô tức nghen cổ

-e...e không có phép tắc j hết hay sao?

nó nhướn mày

-có chi z cô? mà cái đó cô có không? bán cho e đi!

cả lớp trở mặt,có vài người thì mặt đỏ do nhin Cười. Bà cô nói mà như hét

-e.e có còn coi tôi là gv nữa hay không hả??

-ây...da..nếu không xem cô là gv thì e đâu có rảnh đứng đây trả lời câu hỏi của cô

-e...e...-bà này cứng họng

-e khuyên cô,lời khuyên chân thành nhất....-nó khê nghiêng người,nói nhỏ nhưng đủ cả lớp nghe-cô nên ít nói lại đi!đàn ông không thích con gái nói nhiều đâu!nếu không thì cô sẽ....ý.ý...cả đời đó!

Cả lớp không nhin nổi cười,cười rộ lên như chưa từng đc cười!cả trường này ai mà hôk ghét bà cô này chịu cho!.. Bà cô đỏ mặt tía tay bỏ lớp chạy xuống phòng HT, nó thì bước về chỗ ngồi,nó chả sợ,bà cô đó chẳng làm j đc nó đâu! Hấn lúc này đang nằm ngủ mà cũng ngược mặt lên xem kịch miễn phí,kịch hay quá mà!khi nó đã an tọa chỗ ngồi ngay ngắn, hấn ms nói

-cô hay quá há!

nó nghênh nghênh cái mặt lên trời

-chứ sao!tui mù!

-hôm nay heo dám chọc tức sư tử lun!

-a ns cái gì?ai là heo!hứ!đồ sở khanh

-sở Khanh?chẳng phải cô cũng thích đó sao?

-thích cái đầu Anh ák!đồ tâm thần,bệnh hoạn!

-ngồi kể tâm thần,bệnh hoạn chắc cô cũng không bình thường!ha ha...

-a...hứ!(siêu cãi lộn mà cãi hôk lại tên này)

2 đứa này là thế đó!hễ gặp nhau là cấu xé như thế đó!từ nãy h ngồi cãi vs tên này nó đâu hay rằng có 1 ánh mắt thân thiện đang hướng về nó như nuốt sống nó!không ai khác chính là con Thảo tiểu thư đánh đá. Còn hấn,từ lúc ngồi gần nó hấn cảm thấy thoải mái,cảm thấy dễ chịu. Hấn là Nguyễn Hoàng Tú con trai giám đốc tập đoàn Nguyễn Gia nổi tiếng,từ lúc sinh ra mẹ hấn đã qua đời hấn ở vs cô giúp việc,cô ấy thương hấn lắm!vì hấn mún bà ta làm mẹ kế nên bố hấn đã cưới bà ta nhưng đâu ai ngờ sau khi trở thành bà chủ bà ta đi suốt,nào là shopping,làm đẹp,v..v..chẳng còn quan tâm hấn như ngày nào, nhưng hấn mặc kệ không dám ns cho bố vì ông còn phải lo công việc vất vả nữa! Và rồi khi nó 15 tuổi, chứng kiến cảnh bà ta đưa tình nhân về nhà lúc bố đi công tác,hấn không thể làm ngơ đc nữa!thì ra cái bà ta mún là gia tài này! Đêm hôm đó hấn nghe cuộc trò chn của bà ta, 1 câu nói sỉ nhục bố hấn,hấn và cả ng mẹ quá cố của hấn nữa “ông chồng và thằng con của ông thật ngu ngốc,haha..rồi gia tài này sẽ thuộc về ta, chắc ng vợ của ông ta cũng ngu ngốc lắm nên ms có thằng con trai như z!haha...” Và kết cục của câu ns đó là bà ta bị đuổi khỏi nhà. Ai khác ngoài hấn,hấn đã cố tình gửi cho bố hấn những bức ảnh ngoại tình và ông lập tức ly dị và tống cổ bà ta đi. Tuy nhiên, từ đó,hấn trở nên kiêu ngạo,chẳng còn tin vào những Người đàn bà cho rằng tất cả chỉ vì tiền mà thôi!hấn thay bồ như thay áo,nhiều cô đã khổ sở vì hấn nhưng vẫn biết là chết mà cứ đâm đầu vào!hajzzz..chả trách đc bởi hấn quá chi là đẹp trai,quá chi là hoàn mỹ,nhà giàu,đẹp trai,học giỏi,chỉ mỗi tội lẳng nhăng!nhưng lo gì 3 cái kia sáng chói quá nên chả ai quan tâm tới cái này nữa!nhưng đối vs Ngọc thì ng con trai mà mình thích phải chung thủy không lẳng nhăng!hajzzz à quên nói,hấn là hội trưởng hội hs của trường bởi hấn lun đứng đầu danh sách hs giỏi toàn trường!thật đáng ngưỡng mộ!

Quay lại hiện tại,hấn ngồi chơi game say sưa,còn nó thì tai phone ngủ,chắc có lẽ ngủ là sở thích nó chẳng??5 tiết hc trôi qua nhanh chóng (đối vs 2 ng này thôi)

nó xách cặp ra về,ra tới cửa thì con Thảo học chung nói nhỏ vào tai nó

-chị 2 tao mún gặp mày!ở sân sau trường!mày mà không ra thì đừng có trách!-nói rồi con thảo bỏ đi

Nó không muốn quan tâm nhưng ngặt nỗi tính tò mò trong ng nổi dậy?ko biết tui đó là ai và mún làm j nó nữa!thui đi cho biết!nó chả sợ! Nó bước ra và bắt gặp ngay 1 đám con gái khoảng 7, 8 đứa j đó! Nó nói giọng lạnh lùng

-tụi bây mún j?

-con này Láo!xử nó đi chị 2-nhỏ nhìn có vẻ du côn nói.

nhỏ ngồi giữa bước ra khoác tay cho nhỏ kia im lặng,nó nhìn con nhỏ mới bước ra,trong quen quen,gặp ở đâu rồi nè!à!con nhỏ hôm pữa ở phòng hội trườngà à nhớ rầu!!nhỏ này là Hồ Như Yến con gái của Phó chủ tịch làm ở công ty chi nhánh nhỏ nhà Nguyễn Gia,thích Tú từ lúc mới lọt lòng..ý lộn từ lúc gặp Tú ở sinh nhật của nó(bố Tú dẫn đi ý mà)

-mày là con nhỏ nhà quê mới chuyển vô đây à?-sau câu ns đó là 1 tràng cười của tụi phía sau

-thế thì có liên quan gì tới mày?!

-mày không liên quan tới tao!nhưng...hừ tao chỉ khuyên mày nên ránh xa Hoàng Tú của tao ra!không thì đừng trách tao không dạy dỗ mày!

Xa xa đằng kia có 1 kẻ đag theo dõi

-tui là của cô hùi nào chứ??asiii...kiến đâu ra thế này!chết tôi rầu!(đáng đời kẻ nhieu chn)

nó thản nhiên trả lời

-tao!!-gắng giọng-không liên quan gì đến mày mắc gì tao phải nghe lời mày!-quay lưng bỏ đi

Tụi phía sau định xông vào thì Yến khoác tay,nhỏ một mình xông vào nó tuy nhiên nó né người và sẵn chân tém cho con Yến té nhào xuống đất!tụi đàn e nhỏ chạy lại đỡ nó thì đứng cười ha hả

-yếu thế mà đòi dạy dỗ tao à?còn lâu đó bạn à!

con nhỏ đàn e định xông zô thì Yến khoác tay,đứng dậy

-mày chờ đó con ạ!nhất định tao sẽ bắt mày quỳ xuống xin lỗi tao!

-OK!tao sẽ chờ!

-đi tụi bây!

-nhớ nhanh nhanh nha!lâu quá mình chờ hổng nẫu đâu đó!-nó hét lên và quay lưng đi-xì...đúng là rõ điên!đầu năm zô hc mà dính tới cái tên sở Khanh đó đúng là xui xẻo mà!hajzzzz tên sở kanh chết tiệt,đáng ghét,...

hắn nằm trong bụi cười ngặt ngẽo vì nó thật thú vị!tò mò đi theo thử ai dè xem đc vở kịch hay!đứng dậy đi về thì

-hắc...xì!!!! Híc híc...ai rửa mình z trời ??

6. Chương 6: Rắc Rối Nối Tiếp Rắc Rối (1)

Từ lúc tụi kia kiếm chuyện với nó đã hơn 1 tuần mà chả thấy gì, sợ ừi chắc???hông đâu!dễ gì tụi kia sợ!hajzz chắc phải chờ thôi!nó thì ngày ngày vẫn tới lớp và ngày ngày vẫn cãi nhau vs hắn và thấm thoát 1 tuần nữa lại trôi qua...

Tại 1 căn phòng trống

-chị 2 đã có thông tin về con nhỏ Bảo Ngọc đó rồi ạ!-con Vy nói (cái con Vy ở chap 1 ý)

con Yến ngồi vắt vẻo trên bệ cửa sổ nói nhưng chẳng quay đầu lại

-sao?nói xem!

-dạ con đó chính xác là nhà nghèo rất mỏng tời ạ!(có cần nói quá thế hông chị?) bố nó thì làm thợ sửa xe cho 1 công ty còn mẹ nó thì bán hàng ngoài chợ..hi!-con Vy nói xong không thể nhịn cười,khinh người đó mà!

-đúng là đã nghèo còn không biết điều!thế mà còn tỏ ra kiêu ngạo nữa chứ!chị phải cho nó 1 bài học vì tội vô lễ vs chị đó!-con nhỏ nhìn có vẻ du côn nói

-tao thật sự không nghĩ gia thế nhà nó bình thường!-con Yến nhảy xuống và chậm rãi bước ra ngoài!trong đầu không khỏi suy nghĩ ” nếu gia cảnh nghèo thì phải biết điều chút chút, cái dáng vẻ kiêu ngạo đó như có thể lực nào đó đứng phía sau,mình phải cẩn thận vs con Ngọc đó mới đc!hừ.. Phải nghĩ cách đối phó an toàn tuyệt đối..hừ..”-trong đầu nghĩ rồi khẽ nhét môi,ánh mắt đầy nham hiểm...

Hajzzz Hồ Như Yến con gái Phó giám đốc Hồ chi nhánh công ty Nguyễn Gia, khó khăn lắm bố nhỏ Yến mới đc cái chức đó!nhỏ thân phận là tiểu thư nên nhất định không thể gây tai tiếng ảnh hưởng tới bố nhỏ..từ lúc gặp Tú ở sinh nhật nhỏ, nhỏ đã thích Tú mất rồi,sau này lớn lên nhỏ nhất quyết phải làm cho Tú là của nhỏ. Sau này,khi chuyển đến học chung vs Tú nhỏ cố gắng tiếp cận nhưng hần chỉ thích những cô gái đẹp, nhỏ buồn tủi,bỏ ra nước ngoài và khi trở về nhỏ đã hoàn toàn thay đổi,sau phẫu thuật nhỏ trở nên xinh đẹp (nhờ dao kéo thôi) và chuyển vào học viện Lam Viên trở thành hot girl. Chuyện tiếp cận hần trở nên dễ dàng và nhỏ cứ leo dẹo theo hần, hần mặc kệ chỉ xem nhỏ như dụng cụ vui chơi z thôi!

Hiện tại,nó đang ngồi cãi nhau vs hần mặc kệ lớp học..à không cả học viện này chứ, nhất là nữ sinh cứ nhốn nháo,nhôn nhao...cả lớp đang bàn tán cái gì đó xôn xao thì bỗng nhiên im bật...

-chào các em!từ hôm nay tôi sẽ là gv tạm thời cho thầy Pester, tôi là Châu Hàn Phong cứ gọi là Kelvin!-tự nhiên ngoài cửa bước vào 1 chàng trai vô cùng đẹp trai với mái tóc vàng,từng cử chỉ của thầy Kelvin khiến tụi nữ sinh chết lặng đi,thầy chỉ mỉm cười và bắt đầu tiết học,còn tụi con gái thì cứ chằm chằm nhìn thầy ánh mắt hình trái tim, miệng chảy nước...đầy cả bàn,mặt thì hiện lên chữ hám trai rõ rệt. Hần sau khi nghe thầy giới thiệu thì quay qua nó

-ủa???cô đâu rùi!??-hần giật mình và nhìn xuống gầm bàn,nó đang ngồi co ro phía dưới bàn ngược nhìn hần giờ tay ra hiệu im lặng

-suyt!!!làm ơn giữ im lặng giùm tui đi!nhak!

-cô làm gì dưới đó zậy??-hần vẫn ngơ ngác nhìn nó

-suyt!!!-nó giờ ngón tay lên

-ờ...!-hần quay lên nhưng vẫn liếc nhìn nó-khó hiểu!!

Được 1 lúc thì thầy Kelvin của chúng ta cầm danh sách lớp lên và gọi tên trả lời 1 số câu hỏi của thầy,nó ngồi đó van xin trời,lạy chúa đừng kêu tên nó. Vừa cầu nguyện xong thì

-Mời e Châu Bảo Ngọc!-kẽ cười

-má ơi!sao mà linh dữ z nè!-nó nhăn mặt.đứng vậy cười, trưng cái mặt ngố hết sức-hề hề....thầy gọi e ạ?

-đẹp cái mặt ngố của cô vô đi!heo đã xấu rồi mà..-hần nói rồi liếc nó

-a nói cái gì?(cha nội này mới bữa khen ta mà giờ...chắc..chắc..)ai là heo ha?hừ...

-thôi nào!Ngọc e trả lời câu hỏi đi-Kelvin xen vào

-Hà Hà....vâng thưa thầy!

Tiết học thấm thoát rồi qua.và cuối cùng cũng tới giờ ra về, nó nhanh chóng chạy về nhà. Vừa mở cửa bước vào

-về trễ quá rồi đó em gái!-vâng,không ai khác chính là Kelvin a 2 nó!

-a 2...!!!sao a lại về?

-con bé này!nhà a mà a không có quyền về à?-vừa nói a nó vừa nhéo má nó?

-á!!!đau!...huhu..

-e mà cũng biết đau nữa hả?a nghe Baba ns e quậy lắm hả?đc rồi!từ nay a sẽ kè cặp trừng trị e!!

-huhu...-a2 nó là z đó!cứ hễ gặp mặt nó là mắng nó và nhéo má nó,tự nhiên bây h ổng xuất hiện trong trường nữa!chán ghê!!!

lên tới phòng,nó ngã người xuống chiếc giường vầu iu

-a...a...a thật là Rắc rồi!!!!

7. Chương 7: Rắc Rồi Nối Tiếp Rắc Rồi (2)

Ông anh nó thật là lạ! Đang du học bên Anh tự nhiên nhảy về còn vô trường làm gv tạm thời gì nữa chứ!!ây da!!khổ ghê hôk!về rồi thì vào công ty phụ giúp Baba đi!rảnh rồi sinh nông nổi à!?hừ..kể cũng lạ nha!nó có thể mạnh mẽ trước ai chứ trước a nó thì nó vẫn là 1 con bé yếu đuối cần sự che chở,thật ra a 2 nó là con của người mẹ trước, bà qua đời do căn bệnh tim,bà là người Anh nên a nó mới sở hữu nét đẹp của bà, còn nó là con người thứ 2 hiện là bà mẹ vầu yêu bây giờ đó, bà là người Việt Nam nên nó không phải con lai như a nó,tuy là cùng cha khác mẹ nhưng 2 đứa thương nhau như a e ruột vậy,gia đình cũng rất hoà thuận. Hajzzz thôi đi,quay lại vấn đề chính nè! Nó đang rất khổ sở bởi ông a nó!ở nhà đã không yên vs ông rồi mà zô trường cũng chẳng chạy thoát!như sáng hôm nay nè, thật là,nó đi học trễ vô lớp thì dính ngay cái tiết của ông thầy “Hói” dạy môn toán, ổng hỏi nó

-tại sao e lại đi trễ?

Nó thở dài:-thì tại ngủ quên nên đi trễ!thế mà thầy cũng hỏi!

-e..e không đc vào lớp!-ổng tức chỉ tay ra ngoài

-đó là thầy nói nha-nó cười nửa miệng và quay lưng định đi thì

-e theo tôi lên văn phòng-vâng không ai khác chính là ông a2 kính mến của nó,sáng nào cũng vậy!cũng triệu hồi nó lên mà xử tử như mắng, mà nhéo má nó

Nó hiện giờ mặt nhăn nhó rất khó coi, thử hỏi làm sao không sợ cho đc, ông a nó nhìn vậy chớ ác lắm, nói nhiều nhiều nhiều mà không ngừng nghỉ, nghe 1 lần tổn tới già!híc...mà ông này ngộ ghê!hồi hôm chính ổng bắt nó thức khuya coi phim ma vs ổng, nhất quyết không cho nó đi ngủ làm sáng nay nó dậy trễ thì lại mắng nó, lí nào như vậy cơ chứ!!!nó không biết làm gì hơn là lẻo đẻo theo a nó. Lên tới phòng, lúc này trong phòng chẳng có ai,a nói hỏi nhỏ nhẹ

- sao e lại đi trễ....-lên giọng hết cỡ- ĐÃ VẬY CÒN CẢI LỜI GV NỮA LÀ SAO???

-e...biết...-nó bịt tai lại

-tại sao chứ?e có biết như vậy là vô lễ với gv không hả??tại sao 3 năm e vẫn thế??e quả thật ngang bướng...a la e vì a thương e,e có biết không?e à!bố mẹ chúng ta nuôi ta lớn đến chừng này,chúng ta phải biết nghe lời chứ,e cũng lớn rồi đừng bướng bỉnh nữa,e nên ngoan ngoãn chăm học,e biết không,mai này sau khi ra đời e..

nó nhăn nhó!trời ơi!chịu hết nổi rồi..lỡ tai nó sắp nổ tung ra lun ùi nè!

-vâng e biết rồi!e đi đây-nó chạy vọt đi không để a nó nói hết câu ,chạy tới gần cầu thang nó dừng lại thở dốc

-hơ...hơ...lỡ tai mình thà điếc thì tốt hơn!hơ...-a2 nó thật là, nhưng nó không trách a nó đc vì nó rất là thương a nó, nó chậm rãi bước ra sau trường, giờ này đang lúc ra chơi,nó chẳng muốn vào lớp, bởi giờ này trong lớp chắc không có chỗ cho nó ngồi đâu. Ngày nào cũng vậy, hần đến trường là y như rằng có lẽ hội vậy! Nhưng nó đâu hề biết rằng, trong lớp có 1 kẻ đang ngóng trông nó, hần ngồi đó,hết cô này mang thức ăn nước uống tới cô khác, bực bội vì không thấy nó đâu!sáng nay vô lớp thì bị kêu đi tới giờ!bực bội,hần đứng phắt dậy!làm ấy cô tiểu thư giật mình nhìn hần chăm chăm (trước h làm gì có vậy) hần bỏ ra ngoài,hần nghĩ nó sẽ đi đến thư viện vì mấy lần theo thấy nó vào đó tưởng nó đọc sách ài dè vô ngủ!hay thật!nghĩ là vậy nhưng chân hần lại bước ra phía sau trường, hần thoáng giật mình khi thấy nó ngồi đấy,im lặng, ánh mắt nhìn xa xăm, vô định, nhìn nó thật cô đơn,hần không tiến lại hần chỉ đứng nhìn nó từ xa mà thôi! Nhiều lần hần nghĩ mình thích nó vì cứ suốt ngày cứ nghĩ về cái dáng vẻ lúc thì lạnh lùng lúc thì tinh nghịch. Hần cười và gạt bỏ cái suy nghĩ đó ra!hần không cho phép mình yêu thương người con gái nào thật lòng bởi không ai biết đc cái quá khứ đau thương của hần ngày đó, sau cái chuyện của mẹ kế hần, hần đã tỏ ra hờ hợt,không

muốn dính dáng tới những người con gái nữa nhưng hấn lại ngốc nghếch yêu 1 cô gái khá là tình nghịch bởi cô đã kéo hấn ra khỏi sự cô độc nhưng lại 1 lần nữa hấn biết rằng cái cô gái muốn là gia tài kết xù nhà hấn, và hấn chuyển đến học viện Lam Viên này!nhưng hấn hoàn toàn thay đổi, چرا כמה những cô gái xinh xắn dễ thương để khi họ ngục dưới chân hấn thì hấn cho là đồ bỏ đi!bởi 2 cú sốc ấy quá lớn đối vs hấn.

Thứ 2 đầu tuần. Hôm nay, mới sáng tinh mơ mà a nó đã lôi cổ nó xuống giường và tổng nó lên chuyển xe buýt đầu tiên

-pipi e yêu!hẹn gặp lại ở trường!-a nó đứng dưới cười toe toét!vẫy vẫy tay chào nó

-mới sáng vô trường làm j hả a??- nó nhăn mặt nhìn a 2 đang đứng,trong lòng thì gào thét,đang ngủ ngon mà

-thì cho e khỏi đi trễ!-vẫn cười tươi nhìn nó

-e...ơ á...chưa kịp trả lời thì xe lăn bánh,thôi đành chấp nhận số phận vậy!

nó nghiêng đầu nhìn ra ngoài,buổi sáng thật đẹp,không khí trong lành, xe cộ thưa thớt, 2 bên đường vẫn chưa đông đúc như mọi ngày, nó ngồi đó, thần thờ,đâu hay biết rằng bên cạnh nó có 1 cậu con trai đã ngồi đó tựa khi nào

-Hey!hello you!-cậu bạn đó nhìn nó cười tươi

-cậu là ai?-nó nhìn cậu, cậu ta mặc đồng phục của trường nó, tóc nâu hạt dẻ, đôi mắt xanh, đôi môi nhỏ, khuôn mặt thon gọn nhìn sơ qua thì ngỡ như con gái vậy!

-mình làm quen nhé!mình là Vũ Minh cứ gọi mình là Jen!-vẫn nụ cười rất tươi cậu nhìn nó

-ờ...tôi là Bảo Ngọc!-nó nói rồi quay đi

Đến trường, cậu chạy đi và vẫy tay chào nó

- hẹn gặp lại cậu nhé!pye!

Nó không nói gì im lặng bước đi,trong lòng cảm thấy vui vui vì trước h đầu có ai làm quen và nói chuyện vs nó như vậy,nó cảm thấy Jen rất hợp vs nó,lúc này ngồi trên xe 2 đứa nói nhiều thứ hợp nhau lắm!trước kia những đứa tiếp cận nó là vì sợ thôi,không có đứa nào thật lòng,cho đến giờ nó mới cảm nhận đc chút ít gì đó về tình bạn, vào lớp tiết đầu là sinh hoạt của cô chủ nhiệm nó. Cô giáo nó cứ thao thao bất tuyệt về vấn đề j đó! Nó thấy sao hôm nay lạ lạ!à!thì ra là người ngồi trước nó không đi hc nên thấy trống, lúc này cô giáo nói

-các e!bạn Thư đã chuyển trường và lớp ta...

-cô!e chuyển lên chỗ này ngồi đc không?-nó đứng phắt dậy

Hấn nhìn nó rồi quay lên nhìn bà cô như muốn điều khiển bà nói là...

Bà cô đỏ mồm hôi hột...lúc đó

-Hello!mình là Vũ Minh cứ gọi là Jen!từ hôm nay sẽ học ở lớp này!mong các bạn chỉ giáo nhiều!- Jen cười tươi hết cỡ, rồi thần nhiên xuống chỗ trống trước mặt nó và quay xuống cười vs nó

- lại gặp nhau rồi!

nó chỉ gật đầu rồi ngồi xuống, bọn con gái vẫn cứ thế, chỉ tỏ nó,tức quá mà!ngồi cách Hoàng Tú sau Jen nữa cơ chứ!

Giờ ra chơi, nó bị Jen kéo xuống căn tin, nó không chịu đi vì nó ghét ồn ào nhưng Jen cứ kéo mãi

-đi!đi!chúng ta đi mua đồ ăn nào!

-cậu làm gì vậy!tôi không đi đâu!

-đi mà chúng ta là bạn mà!-Jen chưng cái bộ mặt thổ con nhìn nó, nó phì cười,lâu lắm rồi ns mới cảm thấy vui như thế này!vui thật sự

-thôi đi rồi!đi thôi!cậu thật rắc rối!

Jen cười và dẫn nó về phía bàn ăn,còn cậu đi mua bánh!

8. Chương 8: Chúng Ta Là Bạn

Từ lúc Jen chuyển vào học,nó cảm thấy vui lắm, cậu lúc nào cũng thao thao bất tuyệt, hết kể chuyện này rồi tới chuyện khác, khiến nó cứ cười suốt, mai ra nó cảm nhận được cuộc sống này còn nhiều điều thú vị...Hôm nay, cũng như mọi ngày, cứ hễ ra chơi là bị Jen kéo xuống căn tin, bỏ mặc hần ngồi đấy bị bọn tiểu thư bu kín. Hần tức lắm, tại sao cái tên mới chuyển vô lại có thể thân mật với nó nhanh chóng như vậy chứ?? Đang bực mà gặp tụi này cứ dính dính sấp sấp khiến hần không giữa được bình tĩnh quát

-Mấy cô tránh ra dùm tôi có được không hả??-nói rồi hần bỏ đi, để lại nơi này những gương mặt ngơ ngác như con nai vàng.(cáo thì có)

nó và Jen vừa rời khỏi căn tin thì có 1 cậu bạn gì đó gọi Jen lên văn phòng, Jen bảo nó về lớp trước, nó gật đầu,lững thững bước đi. Nó rẽ vào thư viện, tới kệ sách nó chọn ình một quyển tiểu thuyết rồi rẽ bước, bắt ngờ nó vấp phải vật gì đó rồi té xuống, kẻ giật mình vì đó là 1 cậu con trai đang nằm ngủ, bắt ngờ hơn khi quyển sách che khuôn mặt tuột xuống,không ai khác chính là hần Hoàng Tú, nó nhìn hần, ở khoảng cách gần này nó có thể nhìn rõ từng đường nét trên khuôn mặt hần, một câu ngắn gọn thôi Rất hoàn hảo!lúc hần ngủ trông thật tĩnh lặng, tựa mặt nước trong suốt không chút gợn sóng, gương mặt tên sở khanh lúc này đây không hề đáng ghét như mọi khi...bất giác tim nó khẽ lệch nhịp! Hần lúc nó va phải đã thức nhưng giả vờ nằm im đấy, trong lòng dâng lên cái cảm giác thích thú,hần khẽ châu mày, mở mắt, nó đang nhìn hần bất giác thấy hần mở mắt, mặt hơi ửng hồng, nó vội vàng đứng dậy thì hần kéo tay nó,mắt đà nó ngã vào vòng tay ấm áp của hần, nó giật mình đẩy hần ra và đứng dậy

-a làm j vậy?

Hần không nói gì chỉ khẽ cười

-a..a đúng là tên sở khanh mà!

Hần nhướn mày

-sao cô cứ thích gán ghép tôi vs cái từ sở khanh đó hoài vậy?

-thì chẳng phải a họ sở tên khanh sao!?

-cô thật là!

-tui thì sao hả?

-đúng là đồ heo mà!

-cái gì chứ!ai là heo hả?-nó tay chống hông, chùng bộ mặt rất chi là đáng ghét ra khiến hần phì cười

-cô chứ ai!biết mà cứ hỏi!

-nói bậy nè!-vừa nói nó vừa tặng miến phí 1 cú vào chân hần khiến hần la oai oái

-á..đâu!cái con heo này!-hần ôm chân, nhăn mặt

-lêu..lêu..đáng đời tên sở khanh nhà người!-nó nói rồi chạy đi mất!để hần đứng đó ôm cục tức to đùng

-Con heo kia chờ đó!

phía cuối kệ sách có 1 đĩa quan sát này giờ, tay nắm chặt thành nắm, ánh mắt đầy căm ghét xen lẫn tức giận

-mày chờ đó con ạ!!tao nhất định không để yên ày đâu!thời gian còn dài, cứ từ từ mà hưởng thụ đi!-không ai khác chính là con Yến, lúc này theo hần thấy hần nằm đó định bước ra thì nó xuất hiện, nhỏ tức lắm,nhất là lúc hần ôm nó. Nhỏ trong đầu giờ bày mưu lập kế *** hại nó!

Còn Jen,cậu mở cửa bước vào, ngay lập tức ôm chầm lấy Kelvin

-a ui!a ui! Nhớ a quá đi mất!

-Jenny e về sớm vậy?còn chuyện học hành của e ở Anh thì sao?

-lo j!công chúa như e đâu cần học chi ệt!

-e nói kì vậy?phải học hành tử tế chứ!đâu phải công chúa là không cần học....

-vâng e biết rồi!chuyển về đây hc thì cũng có sao đâu!-cô cười tươi!(pà này cũng sợ cái tính nói không ngừng nghỉ của ông kia)

-ờ..nhưng sao e lại giả con trai vậy?

-không cần trang cho bọn nhà báo săn tin à?hôm sau lên trang nhất vs nội dung là Cô công chúa kính yêu của nước Anh vì chàng trai mà bỏ xứ à?

-thật sự là như vậy mà-Kelvin cười, chọc cô

-a thật là!

Vậy là đã rõ, cậu hs mới này chính là con gái, mà lại là cô công chúa của nước Anh nữa chứ! Cô thích Kelvin từ lần đầu gặp,và rồi cô cứ bám theo cậu suốt,khiến cậu thích cô thậm chí là yêu cô từ lúc nào không hay biết. Cô về là cũng vì ông Kelvin này đấy! Nói chuyện một hồi cô tạm biệt Kelvin để trở về lớp vì sợ B.Ngọc chờ lâu,cô không biết sao lần đầu gặp Ngọc trên xe buýt lại khiến cô muốn kết bạn, cô thật sự có thể nhìn thấu B.ngọc bề ngoài hơi lạnh và cứng cỏi nhưng tận trong trái tim cô rất cô đơn và yếu đuối...Jen trở về lớp, thấy B.ngọc đang nằm úp mặt xuống bàn,bèn chạy lại hù nó

-hù...làm j mà mệt mỗi dữ vậy?

Nó ngược lên,là Jen không biết từ lúc nào nó và Jen đã trở nên thân thiết vs nhau

-cậu đi lâu quá zậy?!

-hì...thông cảm ghen!

Nó cười,bắt giắc hỏi Jen

-giữa chúng ta có phải gọi là tình bạn không?

jen bật cười..

-không phải bạn chớ là gì?chúng ta là bạn!!là bạn tốt!chịu hok?

Nó thật sự cảm thấy vui lắm,cảm giác như đc sống lại, từ nay nó có bạn rồi!!là bạn thân đấy!. Nó nở nụ cười tươi, nụ cười đầy sức sống...

“chúng ta là bạn!!là bạn tốt!...”

9. Chương 9: Thân Phận Thật Sự

Vẫn như mọi ngày....nó vẫn đến trường, đến lớp nhưng nó không còn cô đơn nữa vì nó đã có bạn, là bạn thật sự mà nó luôn tìm kiếm đó nha! Jen và nó giống như đã từng quen biết, sớm làm thân và nói chuyện 1 cách tự nhiên, trong lớp nó không còn ngục đầu xuống ngủ như mọi ngày nữa mà nó cùng với Jen buồn đùa bán lè..2 đứa cứ nói chuyện suốt suốt,thấy cô cũng đành bó tay, tụi con gái thì nhìn nó với ánh mắt thân thương hình viên đạn, nói sao thì nói, vẫn kẻ ngồi bên cạnh bị bỏ rơi là uất hận nhất!uất chớ sao hok uất

cho đc,mọi ngày là nó vs hần ta điều tranh hết cái này lại cái kia, giờ thì sao!giờ thì hần nói gì nó cũng mặc kệ chả thèm tranh chấp vs hần nữa, tức giận hần bỏ ra ngoài, nó chỉ nhìn theo cho đến khi ra tới cửa rồi tiếp tục buồn chuyện cùng Jen.

-Jen này,tớ cảm thấy cuộc sống này cũng thú vị đấy chứ!tớ không còn cảm thấy cô đơn như ngày nào nữa!-nó chia sẻ những điều thật sự trong trái tim nó, Jen cười tươi

-cuộc sống này còn nhiều điều hay lắm!đến 1 lúc nào đó cậu sẽ thấy thật sự rất hạnh phúc, lúc trước tớ cũng nghĩ cuộc sống này vô vị nhưng kể từ lúc đó...-vừa nói cô vừa mơ màng quay lại kí ức lúc mới gặp Kelvin. Lúc đó,cô đang bị bọn vệ sĩ bắt trở vào trường học, vì ngán học nên cô định trốn nhưng không đc,đang lúc vùng vẫy cô thấy kelvin, từ người a phát ra một vầng hào quang sáng lấp lánh cứ khiến cô nhìn mãi,cô thích a ngay cái nhìn đầu tiên,Kelvin cậu là một người xuất sắc, cậu học khoa kinh tế,chính trị năm nhất còn cô thì mới học cấp 2, cũng vì cậu mà cô trở nên ham học lạ thường nên bố cô điều tra và biết là vì cô thích cậu, cô cứ suốt ngày bám theo cậu bắt cậu làm gia sư cho cô, vì nể bố cô cứ năn nỉ (đức vua nước Anh năn nỉ đó) nên a mới chấp nhận,nhưng không biết từ lúc nào cậu thích cô mất rồi!3 năm trôi qua, cậu trở về nước, vẫn cái tính thích bám theo cậu (hay đó đã trở thành thói quen của cô) cô cũng theo chuyển về đây học!cô đang miên man nhớ lại những kí ức đẹp thì B.ngọc khẽ lay tay cô

-nè!kể từ lúc nào??sao tự nhiên đang kể cậu lại mơ tưởng đi đâu vậy??

cô cười:- rồi cậu sẽ biết thôi!khi tìm đc một nửa của cuộc đời mình!

-một nửa?là người yêu sao?cậu có bạn gái rồi à?ai mà xui dữ vậy nè?- cô chọc jen, Jen nghĩ thầm ” là bạn trai cơ chứ!!” Nhưng cô không nói chỉ cười trừ

-xì..xui j chớ!mai mần lắm đó!để rảnh rồi tớ ra mắt cậu!nhất định cậu sẽ ngạc nhiên cho coi!

-đẹp lắm hay sao phải ngạc nhiên!

-chính xác!vừa đẹp lại vừa giỏi nữa chứ!

-woa!

Rồi 2 đứa cười đùa vs nhau! Thật ra Jen chưa cho B.ngọc biết cô là con gái vì muốn cho nó 1 bất ngờ! Còn hần, bỏ lên phòng hội trường thì bắt gặp ngay con Yến đang ngồi vắt vẻo trên ghế!hần chẳng thèm quan tâm, lạnh mặt khiến nhỏ tức áu

-a Tú!

-cút nhanh ra ngoài!tôi đang mệt!cầm làm phiền!-nói rồi hần ngã người xuống ghế sa lông,nhỏ tức quá nhưng chẳng làm đc j nên ngậm ngùi bước ra ngoài! Ra ngoài nhỏ nghiêng răng ken két

-chắc chắn lại là con nhỏ đó!chiết tiết!tao không để yên ày được nữa!dù phía sau mày là thế lực mạnh đi chăng nữa!tao cũng cóc sợ!-nói rồi nhỏ bước đi, tiếng lạch cạch của giày cao gót vang lên nghe đầy ngạo mạn

Trở lại nó,giờ ra chơi nên nó vs Jen đang ở căn tin, 2 đứa ngồi nói chuyện rôm rả, có biết đâu xung quanh là những nhìn đầy yêu thương dành tặng nó

-con nhỏ đó ý nó là ai??nghèo mà làm phách!xì..!-1đứa đứng gần đó chịu không nổi cảnh tượng trước mắt nên lên tiếng, thấy vậy xung quanh cũng đổ ầm ầm vào nhùi chuyện

-tao nghe nói con đó nghèo xác kiếp!thế mà cũng vô trường này học!hứ!-con kia nói và liếc nó

-úi!nghèo tổ ra tiểu thư!xứ!

-...

-...

Lúc ở trường cũ có đứa nào dám hó hé vs nó,toàn là lũ nịnh bợ, nên giờ nghe tụi này **** rửa,trách móc trước mặt nghe cũng vui tai (sở thích quái dị),nó vẫn cứ mỉm cười nói chuyện vs Jen, nhưng Jen chịu không nổi khi mấy đứa cứ nói nó, nó chịu hay thiệt!(đâu biết sở thích quái dị của bà kia) mấy lần Jen định đứng dậy ra mặt giùm nó nhưng nó cứ ngăn cản.

lúc này đây, con Yến bước ra cùng tụi con thảo,Vy ,trên tay con Yến đang cầm một ly nước lạnh tiến về phía nó, nhỏ lại gần đổ ly nước lên người nó rồi giả vờ cuống cuống xin lỗi

-á!trời ơi mình lỡ tay!xin lỗi bạn nha!có sao hông dạ??-giọng nhỏ như chăm chọc nó,còn tụi kia thì cười ha hả,(cười đi,cứ cười đi,rồi tụi bây sẽ chết hết thôi) đúng là, đổ nước lên người ta còn nói lỡ tay. Jen đứng dậy, định nói nhưng bị nó ngăn cản, ý muốn nói để nó tự giải quyết cho. Nó đứng dậy cười với nhỏ

-mình không sao!mà bạn à!-vừa nói nó vừa cầm lọ tương ớt trên bàn ăn lên-mình không biết là lọ này khi dính người có cay hông nữa!-nó gỡ nắp ra,vờ bước ra vấp ghế và bóp chặt lọ tương, hậu quả tương văng tung toé trên người nhỏ Yến, nó cũng vờ xin lỗi!-chết chưa!mình lỡ tay!ây dà!lọ tương ớt hết rồi sao ăn phở với cậu đây Jen?-nó quay qua nhìn Jen, Jen ngẩn người

-hôm khác ăn cũng đc!

Còn con Yến,mặt đỏ vì tức, nhỏ lập tức chạy đi,nhỏ không muốn trước mặt mọi người làm mất hình tượng, nhưng lại bị 1 con nhóc như nó làm cho bẽ mặt!thật đúng là nhục nhâ! Nó cùng Jen bước về lớp,trên đường đi Jen cứ cười suốt, nó không nói gì! Cái đó thì đáng gì, nó nổi tiếng là quậy mà!còn nhiều trò lắm! Đâu đó gần cuối căn tin cũng có một người dỗi theo nó, mỉm cười và quay đi! Tối nay, nó với Jen hẹn đi xem phim, Jen đứng trước rạp phim chờ nó, nó bước xuống taxi, Jen ngạc nhiên, vì trong trường đồn rằng nhà nó nghèo, Jen không tiện hỏi chuyện gia đình sợ nó ngại, nhưng hình như không phải vậy, cô tin mất lắm đó, bộ đồ trên người nó Không phải hàng thường, là hàng hiệu hiếm có!cả đôi giày nữa!phong cách này thì có xác định là không phải nhà khó khăn, Jen ngẩn ngại hỏi nó

-hey!tớ thật sự nghi ngờ về gia thế nhà cậu đó!

nó mỉm cười, cậu ấy biết rồi,dù sao nó cũng biết Jen chơi thật lòng vs nó nên nó cũng không ngần ngại kể chuyện gia đình nó, từ việc chuyển trường liên tục tới việc thật sự nó là con gái cưng của Châu gia, công ty bất động sản nổi tiếng trên thế giới! Jen giật mình, trong đầu nghĩ “Kelvin là con trai của Châu gia, a nói có đứa e gái, hông lẽ là B.ngọc!chắc là vậy rồi!thật trùng hợp làm sao!châu Hàn Phong,Châu Bảo Ngọc, sao mình không nghĩ ra nhỉ?há há..”

nó lay Jen :-này!mơ màng j đó!vào trong thôi!mà cậu chọn phim j vậy?

-phim tình cảm tâm lí chớ gì?-vừa nó jen vừa tiện tay mua bắp rang và nước ngọt! Và 2 đứa bước vào trong,nó không khỏi thắc mắc

-sao không xem phim kinh dị á!

-thôi đi!

-tớ thật sự nghi ngờ về giới tính của cậu đó!

-khỏi nghi ngờ chi ệt!-Jen cười và bước vào chỗ ngồi,hàng đầu tiên

nó hỏi thêm mà Jen không chịu nói, chỉ mãi chăm chú xem phim. Phim kết thúc, bước ra ngoài ai cũng bàn tán về Bộ phim mới xem xong, về hoàn cảnh của cô gái bất hạnh trong phim

-híc..híc..tội nghiệp cô ấy quá à!-Jen vừa nói vừa lau nước mắt!

-Cậu có phải con trai không vậy!?-nó nói và nghĩ rằng Jen sẽ ***** nó,ai dè,cậu phát ra một câu khiến nó giật nãy mình

-híc...chứ còn gì nữa!

-cái gì??-nó nhìn chăm chăm vào Jen

-tớ là con gái mà!-Jen đưa cặp mắt tròn xoe nhìn nó

-cậu..cậu...

-hì...đi tớ kể cậu nghe!giờ chúng ta đi ăn kem

nói rồi cô kéo nó đi! vừa ăn cô vừa kể cho nó nghe thân phận thật của mình, nhưng cô không nói cô là bạn gái của a nó! Cái này từ từ hã cho nó biết, làm cho nó ngạc nhiên chơi! Và suốt buổi tối 2 đứa đi khắp nơi, chơi rất vui vẻ.

10. Chương 10: Vụ Cá Cược

Cũng đêm đó, hấn thì ngồi trong quán bar nổi tiếng ở đất Sài thành này, quán bar với cái tên gọi là Death, không chỉ đêm nay mà đêm nào cũng vậy, hấn đều tụ tập cùng đám bạn của hấn, nhưng đêm nay thì hơi lạ...vì hấn ngồi đấy chỉ một mình. Ánh đèn trong quán mập mờ, tiếng nhạc xập xènh, cùng với điệu nhảy điên cuồng của những con người ngoài đấy khiến không khí trong quán sôi động..hấn ngồi đấy, nhắm nhĩ ly rượu trên tay, bỗng từ đâu xuất hiện 1 cô nàng ăn mặc vô cùng vô cùng sexy, chiếc váy ngắn màu đỏ ôm sát người tôn lên cái dáng người đầy đặn hình nước Việt Nam(s-s). Cô với khuôn mặt khả ái kí lóp phần và đôi môi đỏ mọng,tay cầm ly rượu tiến lại choàng tay qua cổ hấn

-a! Sao ngồi 1 mình z?mấy cô bạn gái của a đâu hết rồi??-cô nói với giọng ngọt hơn cả mía lùi! Hấn nhét mép, gạt cái tay trên cổ hấn ra

-biến đi!!-giọng lạnh lùng

cô nổi nguyên cục què trên đầu, trước giờ hấn đâu có nói cái giọng lạnh như tảng băng đó!!lại còn đuổ cô nữa chứ!què nha!cô vẫn còn ngơ ngác thì hấn nói

-sao còn chưa biến hử?ngứa mắt quá đi!-hấn đặt mạnh ly rượu xuống bàn khiến cô giật mình, mọi người xung quanh cũng nhìn và ngạc nhiên khi thấy thái độ kì lạ hôm nay của hấn, lúc này, một giọng nói phát ra

-Đại ca hôm nay không đc vui nên mọi người thông cảm! Lam e lui ra đi!

giọng phát ra không ai khác chính là phó bang nhóm David, Lê Thái và cũng là bạn thân của hấn, Thái tiến lại ngồi đối diện hấn

-Giờ mày mới dát cái mặt tới đó hử?-hấn nói như trách móc

-sr mày nha!con bồ tao phiền quá, cứ bám tao suốt!-cậu nói và đưa ly rượu lên nhắm một ngụm và nói tiếp -mà hôm nay tao thấy mày lạ à nha!sao không có e nào đi cùng hết vậy!?có chuyện gì khiến trưởng bang buồn bực vậy?

-hừ!!-hấn nốc cạn ly rượu trên tay-không chuyện gì hết!

-mày đừng có xảo!nhìn mặt mày là tao biết liền!mà tao nghe đồn mày cho con nhỏ mới chuyển vô ngồi kế à?chuyện lạ à nha!

-chẳng có gì là lạ cả!tao thích!

-nghe ngờ quá!mày thích con nhỏ đó phải không?bạn bè mà!nói toẹt ra đi!giấu làm gì không biết nữa!

-đã nói là không!-hấn hét lên. Ngay lập tức mọi ánh nhìn trong quán đổ dồn về phía hấn và Thái, cậu vội khoát tay ra hiệu là không có chuyện gì hết!

-mày đúng là có tật giật mình mà!mày có dám cá vs tao không?

hấn nhướng mày

-cá gì?

-mày nói mày không thích nhỏ đó thế sao mày không چرا đổ rồi đá nó đi như mấy đứa con gái mày đã từng làm!

hấn đâm chiêu, thật ra lúc đầu hấn cũng có suy nghĩ sẽ چرا đổ nó, nhưng kể từ lúc tiếp xúc vs nó dần dần hấn quên đi ngay cái ý nghĩ đó,hấn không biết mình bị gì nữa, chỉ biết rằng hấn không muốn làm nó như những đứa con gái khác, nói tới việc thích 1 cô gái hấn lại nhớ về mối tình đầu của mình, hấn yêu cô ta thật sự, yêu nhiều lắm!bởi cái tính trẻ con của cô ấy,nhưng sự thật vẫn vậy, cô ta không yêu hấn, cô ta yêu gia

tài nhà hần!đau khổ tuyệt vọng đã khiến hần căm ghét con gái, chỉ đem ra làm trò đùa mua vui cho bản thân..

-mày làm gì đêm chiều dữ vậy?sao cá không?-giọng nói của thái kéo hần quay lại hiện tại, đã lâu rồi mà hần không thể quên đc!hajzzz

-hừ...cá thì cá!tao không sợ!dù sao tao cũng không thích con heo ngốc đó!-miệng nói vậy như trong lòng cảm thấy hơi nhói..

-gì cơ?heo ngốc à?cái tên dễ thương ý chứ!-Thái cười tươi lộ cái răng khểnh duyên vô cùng khiến mấy cô gái trong quán không khỏi ngây ngất, đúng thật là, chỉ 1 Hoàng Tú thôi mà cũng đủ chết ngất với vẻ quyến rũ của hần rồi, Cộng thêm tên Thái nữa thì có mà đi bệnh viện vì thiếu máu mũi hay nhồi máu cơ tim à!

-thôi đi!rồi mày cũng sẽ thấy cô ta quý xuống chân tao mà van xin tình yêu à coi!-hần cười, một nụ cười chết người!

-đc rồi!tao sẽ chờ!mà mày nè!tao chuyển qua học chung trường vs mày nhá!bên đây buồn chết đi đc!

-thế bên đó ai quản lí?

-có thằng Tùng lo mà!

-ừm!tuỳ mày!

-hehe..tao sẽ sớm hội tụ cùng mày!giờ đưa xe hộc mày?buồn quá!

-OK!

Nói rồi 2 chàng trai bước ra khỏi quán với bao nhiêu là ánh mắt tiếc nuối. Hần là trưởng ban nhóm David, một băng đảng tuy không lớn nhưng rất có tiếng trong giang hồ. Hần sau cuộc đua xe thì trở về nhà,từ chối đi nhậu với đám bạn, lúc đó...cũng khoảng 10h , tắm xong hần nằm dài trên giường, dăm chiêu suy nghĩ, trong đầu hần toàn là hình ảnh của nó, hần nhớ lần đầu gặp, suýt đụng trúng nó, nó bắt hần xin lỗi nhưng hần bỏ đi,cũng trong ngày đó, hần gặp lại nó ở phòng hội trường lúc hần đang...(ây da!thật mắc cỡ quá đi) thấy nó nhìn chằm chằm hần không khỏi buồn cười nhưng vẫn cứ giả vờ. Khi đọc hồ sơ, hần biết ngay đây là giả, trường này không hề chấp nhận ột học sinh nghèo không có gia thế vào học dù là có học giỏi đến cỡ nào!(đây là quy định chỉ gv và hội hs biết thôi),hần biết nó là con gái Châu gia nổi tiếng quậy phá, nhưng chẳng buồn nói!nó thật thú vị,lúc nó đang bực tức chuyện bố nó,nhìn nó thật buồn cười,và hần còn cố tình chằm chọc thêm nó,mặt nó đỏ gay,may ra lúc hần nhin cười chứ không là lẩn ra cười mất rồi! hôm đó gặp nó ở thư viện,không hiểu sao hần tự nhiên ôm nó vào lòng, tim hần lúc đó đập nhanh lắm!lúc nó vùng ra hần cảm thấy tiếc tiếc trong lòng, nhưng nhìn cái bộ mặt nó thì hần lại cảm thấy buồn cười!nghĩ tới đây hần bất giác nở nụ cười! Nhưng nhớ lại sáng nay, cái tên Jen đáng ghét rủ đi xem phim, nó lại đồng ý, làm hần tức điên lên!(à!biết rồi!a giận dữ là chuyện này^^). “Nhưng sao mình lại nhớ tới cái con heo đó chứ chứ nhỉ?lại còn giận...thôi đi!không thể nào!mắc gì mình phải giận chứ??mình lạ thật!” Lúc trước yêu cô ta hần không hề thấy tim mình bồi hồi như thế này, hần chỉ có cảm giác là muốn cô ta thuộc về hần (cái này không giống tình yêu!), hần tự hỏi mình có khi nào thích nó rồi không nhỉ? Và ngay lập tức gạt bỏ cái suy nghĩ đó, hần tự dần vật bản thân mình, tại sao vậy?chỉ vì cái quá khứ đó cứ ám ảnh hần từng đêm...một mỗi hần chìm vào giấc ngủ...” Vụ cá cược này mình phải làm sao đây?...”

Còn nó, sau 1 đêm chơi vui vẻ..nó trở về miên man với suy nghĩ ” mình có bạn...là một người bạn ..” Mang theo nụ cười rất tươi chìm vào giấc ngủ

Còn a 2 nó, lúc chiều thấy nó vui vẻ chuẩn bị đi đâu đó, a nó hỏi thì nó bảo rằng đi chơi vs bạn,thấy nó vui vẻ như vậy a thật sự rất vui, nó đã có bạn rồi,giờ chỉ còn một nửa của nó rước đi thôi là yên tâm rồi! Lúc nó trở về, còn vui hơn lúc đi nữa!hát liú lo,lúc tắm mà cũng nghe nó hát nữa! Kelvin khê kéo chăn đắp cho nó, tắt đèn và nhẹ nhàng bước ra ngoài. A mỉm cười,trở về phòng..lâu rồi a mới thấy lại nụ cười thật sự của nó...nụ cười đó mới đẹp..nụ cười tình bạn của nó!(còn nụ cười tình yêu?tình yêu à?cái đó là nước mắt...nước mắt mới thật sự là tình yêu!^^)

11. Chương 11: Bắt Cóc

Mấy hôm nay, sáng nào nó cũng đón xe buýt cùng Jen đến trường, nhà Jen là khu biệt thự mới xây, từ trạm xe buýt có con đường đi thẳng là sẽ thấy, Jen mời nó rảnh thì qua nhà cô chơi! Jen cũng đi xe buýt vì cô thích tự do, còn nó thì bị ông bố bắt ép! hajzzz. Vào trường, tin đồn nó đổ tương lên người hot girl của trường lan nhanh chóng! Ai cũng bàn tán! trời ơi! đề tài quá chi là hấp dẫn mà! để ta nghe ngóng chút coi

-ây da! con cóc ghẻ của trường hõn lảo quá mà y ơi! dám làm thế với chị Yến! chán sống rồi...!

-tao thật tức giùm chị Yến! nhần nhện quá mức! chỉ lỡ tay làm ướt nước trên người nó có chút xiu hà! mà nó cả gan đổ tương lên người chị! hờ ơi..

-ờ.. đúng đó!

và cứ thế đi đến đâu cũng nghe tụi nó lôi ra bầm hết! Nó không nói gì, mỉm cười lẳng lặng đi, Jen thì tức lắm cơ “sao mà nó cứ cười hoài, chẳng phải nổi tiếng quậy lắm sao?” Jen suy nghĩ nhưng chả thèm nói, có nói nó cũng có quan tâm đâu! bước vào lớp, giật mình khi trên bàn nó có một hộp quà to đùng! nó chỉ nhét môi, nhìn xung quanh là biết thôi, tụi con gái đứng cười khúc khích.. Jen oang oang cái miệng chạy lại xuýt xoa

-woa! ai tặng cậu hộp quà to đùng vậy? hí hí... cho tớ mở ra nha!

-ờ.. mở ra đi! -nó cười

Jen mở hộp quà ra... bên trong là 1 hộp quà nhỏ hơn, Jen hơi ngạc nhiên, nhưng cậu vẫn tiếp tục mở ra, lại một hộp quà giống vậy nhưng nhỏ hơn nữa, Jen vẫn cười và tiếp tục mở ra, lại tiếp tục một hộp quà nhỏ hơn nữa, Jen vẫn hăng sai, cuối cùng cũng tới hộp quà nhỏ khoảng gang tay! Jen cười tươi

-hehe... mở ra nha! -Jen giở hộp quà lên

Nó cười cười, gật đầu. Tụi con gái thì đứng cùng con Thảo không hài lòng khi người mở là Jen, nên con Thảo nói

-Jen à! quà của chàng nào đó tặng Ngọc thì cậu nên đưa Ngọc mở đi!

Jen nhìn nó, nó nói

-nếu ai đó tặng tôi thì tôi muốn cho ai mở thì quyền của tôi! mở đi Jen

Jen cười tươi, rồi từ từ mở ra... ánh mắt của nó lúc đó nhìn gian lắm! Jen mở ra và

-Á... á... má ơi!!!! -Jen quăng hộp quà xuống đất, chạy lại ôm cách cửa, nó thì cười ngặt ngẽo, nó biết thế nào cũng vậy mà! Jen là công chúa tất nhiên là phải sợ rùi! Nó cầm hộp quà lên, cười nói lớn cho tụi kia nghe

-con rần dễ thương mà Jen??? ây da... tớ thích lắm! phải cảm ơn người tặng mới đc! -nó cầm con rần lên, ngắm nghía, mấy đứa con trai thì cười to, tụi con gái thì bỏ ra ngoài, Jen sợ xanh mặt

-thấy... mà... ghê!..

con thảo chạy đi nói Yến, chính xác là con Yến bày trò này! tưởng nó sợ ai dè đâu.. thật là! Con Yến tức tới

-gọi thằng Gấu cho tao! kêu tụi nó chuẩn bị đi!

-ạ chị! -con Thảo đáp rồi lui ra bầm bầm gọi gọi

Còn nó, trời ơi! nghĩ sao bày cái trò cũ rích này hù nó à? xưa quá rồi! hồi đó nó bắt rần rít hù dọa ông thầy dám thị nữa kia! vào học, Jen ngồi im ru luôn, vẫn còn sợ mà! nó thì cười suốt! à! nhắc mới nhớ sáng giờ không thấy Hoàng Tú đến lớp! hình như hôm nay nghỉ học thì phải, bỗng dưng nó thấy lo lo...

giờ ra về, điện thoại Jen khê rung, là Kelvin

-em nghe!

-e rảnh không? chúng ta đi ăn nhé?? lâu rồi không mời e! hihi.. (Kelvin vẫn chưa biết Jenny là bạn của B. Ngọc)

-vâng! đc! đc.. ơ.. nhưng.. -quay qua nhìn B. Ngọc, thấy vậy nó liền nói

-cậu có chuyện cứ đi đi!không cần lo ình đâu!hihi..

-vậy nghe!a rước e nhé!-nói rồi Kelvin cúp máy!

nói tới Kelvin mới nhớ!ông chuyển qua dạy khối 12 nên hôm thấy nữa!mà hình hình như hết tuần sau là ông nghỉ rồi!(thầy pester là bạn của ông vì có công chuyện đột xuất nên nhờ ông dạy thế)ông còn phải vào công ty phụ giúp Baba nữa chứ!

Nó ngồi trong lớp, còn Jen thì chạy ra cổng để hẹn hò mất rồi! Hajzzz...nó đứng dậy bước ra về,bỗng nhiên một tên nhảy ra túm miệng nó bằng thuốc mê!nó định cho tên đó 1 cúc như đã ngắt xiu..mở mắt ra...đập vào mắt nó là một nơi cũ kĩ,tối om..chỉ thấy mập mờ ánh sáng nhờ chiếc cửa sổ..nó bị trói ngồi trên chiếc ghế gỗ

-sao?tỉnh rồi à!-giọng nói phát ra,không ai khác là con Yến, theo sau nó là Vy,Thảo,và mấy đứa nhìn rất đậm chất du côn

-hừ...lại một chiêu cũ rích!mau thả tao ra!-nó nhét môi,giọng phát ra khá lạnh

-mày ngon lắm con!có muốn tao cho nhan sắc mày đi đời không hả?-vừa nói nhỏ Yến vừa tiến lại đưa cái dao bén lên mặt nó

-hừm..nếu mày muốn chết sớm thì cứ làm!tao thề là nếu mày đụng vô tao dù chỉ cọng tóc thì đồ ***** có còn nhận ra mày hay không nữa-giọng nó đều đều khiến người nghe không khỏi rùng mình

-mày đừng có hù tao?một con nhỏ như mày thì làm gì đc tao hả?-cô Thảo hét lên, găm gờ nói

-không tin mày cứ thử!-vẫn giọng rất bình tĩnh

-mày!ngon lắm con!tao sẽ ày ném mùi, lâu nay tao nhịn đủ rồi!giờ mày phải trả gấp mười!

-vậy à?tại mày muốn nhịn chứ tao cố bảo mày nhịn đâu?mà mày trả mười lặn à?thế tao phải trả gấp trăm lần thôi!

-tụi bây!đánh nó cho tao!-vừa dứt lời thì tụi con Thảo Vy xông vào,hét tát, rồi đá, nó chỉ nhắm mắt mặc kệ. Vẫn không hả dạ khi nó không hề kêu lên một tiếng!

-mày!hừ..tao sẽ cho trên khuôn mặt mày vài vết sẹo nhe con!-con Yến kê dao vào mặt nó!nó không nói gì,cũng chẳng vùng vẫy, mặt cho vết dao cứ vào mặt nó, rỉ máu...

-dừng lại!!-cánh cửa bị mở toang!người bước vào không ai khác chính là hần, Hoàng Tú, hần chạy lại đỡ nó,cởi trói-mấy người làm gì vậy hả?-hần hét lên và dìu nó đứng dậy

-tụi e chỉ định dạy dỗ nó một bài học thôi!-con Yến nói,mặt vờ hồi hận

-hừ...-hần dìu nó quay đi! Hần đưa nó tới bệnh viện,nó tựa khi nào đã ngắt, chỉ thấy bóng dáng hần,hần cưu nó kia,tự nhiên trong lòng có cảm giác lạ dâng lên!khó hiểu...hần hôm nay đi thăm mẹ với bố hần,hôm nay là ngày dỗ của mẹ hần. Tự nhiên lúc về hần lại ngừng xe trước cổng, muốn nhìn thấy bóng dáng của ai kia...nhưng chờ mãi chẳng thấy ra!‘hay ngủ quên trong lớp?nhưng thằng nhóc Jen hôm nay sao không đi cùng nó?lúc này thấy thằng Jen lên BMW mà không thấy nó!kì lạ..”lúc hs ra về hết hần mới mở cửa xe bước vào trường, bỗng nhiên nhìn thấy ba lô nó nằm trên hành lang,cảm giác bất an hần vội chạy đi tìm nó,tự nhiên hần lại lo đến cuống cuống,và khi bắt gặp cảnh tượng nó như thế hần chỉ muốn đâm ôi đứa nó một nhác mà thôi!nó ngắt trong lúc hần đưa tới bệnh viện càng làm cho hần lo lắng hơn..”heo ngốc đừng làm tôi lo chứ!..”nó tỉnh dậy..là màu trắng..

-chắc đây là bệnh viện rồi!-nó khẽ ngồi dậy

-ó...này...cậu chưa tỉnh hẳn đâu!-Jen bước vào,vội lấy đỡ nó.nó ôm chặt lấy Jen

-jen ơi!tối sợ bóng tối lắm,huhu...tối sợ máu lắm!huhu..

-ngoan nào !đừng cố tỏ ra mạnh mẽ nữa!bây giờ thì hết rồi!-Jen vỗ vỗ lưng nó an ủi!

-a2! Hoàng Tú!-ngoài cửa bước vào 2 a chàng, nó khẽ gọi

-e khỏe chưa?-a nó hỏi

-a không thấy sao còn hỏi!-Jen lập tức xen vào

-hỳ!thì hỏi cho biết!

-2 người quen nhau à?-nó ngơ ngác nhìn Jen và a nó thân mật

-là người yêu của nhau sao không thân mật cho đc!-hắn nãy giờ mới lên tiếng

-hả??thiệt à?-ngạc nhiên nhưng vui lắm!-2 người quen nhau như vậy mà không cho e hay!ghét ghê!-nó chu miệng,trông rất đáng yêu

-hihi..giờ thì biết rồi đó!-Jen nói rồi cười

-cảm ơn cậu nha Hoàng Tú!-nó quay sang mỉm cười với hắn, tự nhiên mặt hắn khẽ ửng đỏ!

-không cần phải khách sáo đâu!-hắn nói rồi quay đi-tôi có việc rồi tôi đi trước đây!

-tạm biệt nhé!-nó cười tươi vẫy tay chào hắn, hắn vội bước ra ngoài mặt đỏ như cà chua vậy!

Nhưng nhanh chóng hắn bước xuống bãi xe và ra về..trên đường về,mặt vẫn còn đỏ..không biết tại sao nữa, chỉ biết tim mình đập rất nhanh...

12. Chương 12: Tôi Không Thích Con Heo Ngốc! Nhưng...(p.1)

Hắn lái xe mà cái đầu thì để đâu đâu á! Hắn cứ suy nghĩ mãi về nó, thế này là thế nào?thích nó rồi chẳng? Không phải vậy chứ?!^^ chứ còn gì nữa, lúc trước hắn cứ tưởng Jen là con trai, cứ ghét cái tên nhóc đó mà không biết lý do, còn giờ thì biết Jen là con gái nên cảm thấy tâm trạng tự nhiên vui hắn lên,“ây da!không biết mình bệnh gì nữa!có khi nào mình thích con heo đó rồi không?ui!chắc hông đâu!”hắn ngồi lái xe mà cứ tự biên tự diễn,tự nói tự trả lời!haiz..

Quay lại bệnh viện, nó đang ngồi ăn trái cây do Jenny gọt(từ nay gọi bà là này là Jenny nhé!)vừa ăn vừa nói chuyện với Jenny

-Ê!2 chừng nào làm đám cưới ?-Nó chọc Jenny, Jenny thì cứ tưởng nó hỏi thiệt nên cười tươi trả lời

-Sau khi mình tốt nghiệp 12 xong, đó là ý của Kelvin chứ mình lúc nào cũng đc!hí hí..nhưng thôi kệ, còn có năm nữa thui hà!-Nói rồi cô tiếp tục gọt trái táo , nó thì suýt sặc

-ư...th..iệt.. hả?

-yes!-cô cười tươi

A 2 nó thì đang mua bánh nướng cho nó, nó thích ăn bánh này lắm!mua xong, a nó quay lại bệnh viện

-đây!bánh nóng hổi-a gơ gói bánh lên, mùi thơm của bánh khiến bụng nó biểu tình

-a!đúng lúc đang đói!hí hí-nó xoa xoa cái bụng, rồi cầm ngay chiếc bánh ăn ngon lành-ở?a hông nhua nhưóc lola ồ?nhỏn cí nì thí phở nhuốg nhó ở nhon!(a hông mua nước coca à?ăn bánh này phải uống đó mới ngon)

-ơ!a quên!-điện thoại a khẽ rung-chờ a chút!-nói rồi a bước ra ngoài!

-thôi để mình xuống kia mua cho bồ!-Jenny nói rồi đứng lên đi

-nhanh nhanh đó!

ngoài kia,

-Jenny e chăm sóc B.ngọc giúp a nhé, ở công ty có việc gấp, a phải đi đây!

-ạ vâng!a đi đi!

nói rồi a vội vã khoác áo đi, Jenny thì xuống kia mua nước! Nó ăn xong, đứng dậy đi lại cửa sổ, tém bức màn sang một bên, mở cánh cửa sổ ra, trời đã xế chiều, thành phố bắt đầu hiện lên những ánh đèn, xe cộ vẫn thế, vẫn tấp nập, nghĩ lại sáng nay, lúc đó nó sợ lắm, nó ghét cái bóng tối, cái nơi ẩm ướt không chút ánh sáng, bởi cái quá khứ trước kia nó không thể quên được, lúc nó 8 tuổi, nó bị bọn cướp bắt cóc tống tiền, chúng trói nó vào nơi tối tăm, lúc đó, cánh cửa mở ra, một người phụ nữ bị chúng đẩy vào, là bà năm, người nó yêu thương và như người mẹ thứ 2 chăm sóc nó những lúc mẹ nó đi xa, tên đầu đảng ra lệnh chúng hành hạ bà, máu văng tung toé, nó khóc rống lên, nhưng bị tẩm vải buộc miệng nên không thành lời, chỉ nghe tiếng ầm ức của nó, bà chạy lại ôm nó vào lòng, người bà toàn là máu, nó chỉ nhìn thấy ánh mắt bà nhìn nó âu yếm rồi bà đi mãi mãi, nó ngất đi, lúc đó hình như a nó xông vào cứu nó...cũng từ lúc đó nó sợ máu và bóng tối...hai thứ đó cứ ám ảnh nó suốt! Thoát khỏi dòng kí ức, nó mỉm cười, cái gì cũng đã qua thì hãy để nó thuộc về quá khứ thì tốt hơn, nhưng mãi mãi nó sẽ không quên được!

Cạch...tiếng mở cửa kéo nó về hiện tại

-làm gì mà đêm chiều dữ vậy?nhớ ai kia à?-Jenny đưa nước cho nó, cười và chọc nó

-bây không hà!có ai đâu mà nhớ!

-Chớ không phải nhớ a Hoàng Tú rồi à?

-không có!mà thật sự phải cảm ơn cậu ta đã cứu mình!

-Ờ!mời đi ăn một bữa ế?

-ok!vậy cũng đc!

Nhớ lại hồi sáng, hấn cứu nó, nó lại mỉm cười một mình!nó cũng không biết mình bệnh gì nữa!thật là!chỉ cần nghĩ tới là tim nó đập khá nhanh..ây da cùng chung 1 bệnh!

-Jenny ơi!tớ bệnh rồi!hình như là bệnh tim!-nó lay người Jenny

cô giật mình nói

-gì cơ?cậu bệnh tim?

-Ờ..!không biết nữa!

-nói xem?

-thôi!không nói đâu!-nó đứng dậy đi về cửa sổ, nó thật đáng yêu làm sao!

-nè!dầu tui chuyện gì hả?-Jenny chạy theo nó, thế là 2 đứa cười đùa rất vui

Hấn lại đến bar ngồi một mình nhắm nhĩ ly rượu, Thái bước tới ngồi đối diện hấn, hỏi hấn

-Cu el sao lại ngồi 1 mình nữa vậy?thế nào rồi?

-thế nào là thế nào?-hấn ngược nhìn tên đối diện, mắt Thái sáng long lanh, hấn định nói không muốn nữa nhưng thấy vẻ mặt đắc chí thì hấn nói

-cứ từ từ đi!

-chưa!đc thôi!mà mày ơi!tao chuyển trường mà con bồ tao vẫn cứ đi theo thì sao giờ?

-ai biết!-hấn đáp một câu khiến Thái chẳng muốn nói chuyện vs tên này luôn!

thế là 2 tên đó cứ ngồi uống uống và uống, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng, Thái thì tìm cách để rút qua trường đây mà không bị cái đuôi bám theo, còn hấn...ây da!suy nghĩ gì mà cứ lâu lâu cười chum chum một mình!hé hé..

13. Chương 13: Tôi Không Thích Con Heo Ngốc! Nhưng...(p.2)

Thứ 2, nó trở lại trường, ai cũng nhìn nó nhưng không giống như mọi ngày không chỉ trở cũng chẳng trách móc khiến tai nó cảm thấy thiếu gì đó gì đó. Bởi vì sao?nó cũng không biết, nó bây giờ đang suy nghĩ coi

kiếm trò gì chơi cho đỡ chán và đối tượng không ai khác chính là con Yến và tụi con Thảo. Sắp có trò vui để xem rồi đây. Vào lớp nó kể ý tưởng trò chơi mới cho chị dâu tương lai của nó nghe, và cả hai bắt đầu công việc. Giờ ra chơi, trong một căn phòng trống, tiếng la thất thanh, thảm thiết của con Yến cùng tụi Thảo, chúng đang bị nhốt trong đó, còn tụi nó thì đứng ngoài cười đau cả ruột. Chuyện là thế này: lúc này tụi nó gửi ấy đứa hám trai kia một bức thiệp, trong đó có chữ của hấn nội dung thế này ” hẹn giờ ra chơi gặp em trong phòng vắng phía sau trường. Anh có việc muốn nói, trong khi anh chưa tới em phải ngồi im lặng ở đâu đó trong phòng đợi anh! Hoàng Tú.” Và được đưa tới tận tay mỗi đứa một bức. Khi đã dụ con mồi vào bẫy tụi nó đóng cánh cửa lại, khoá trái và bật âm thanh ghê rợn, đã cài sẵn bên trong, căn phòng tối thui với chuột, gián tụi nó thả đầy bên trong giờ thật nhốn nháo, ngoài ra còn có cả tương ớt giả máu được cài sẵn, bột tiêu ớt cũng đầy. Khi cánh cửa mở ra và thật bất ngờ, ra lò những cô tiên đầu tóc rối xù, tương dính đầy mặt, quần áo lấm lem nhìn mà không cười đau ruột mới lại! ôi còn đâu tiểu thư nữa! nó và Jenny bước vào lấy camera quay lại và tung ngay lên mạng, chỉ trong chốc lát cả trường đều biết và không những vậy, tất cả trường khác đều biết! đáng đời! Nhưng cũng nhờ Hoàng Tú viết giùm mấy bức thư, tên này tự nhiên tốt đột xuất, nghi ngờ! Tụi kia thì bây giờ chả thấy tâm hơi đâu hết, người nổi tiếng ngại quá nên về rồi chắc? giờ ra về, Jenny đi chơi với a2 nó!

-Thật ghét quá đi! trọng sắc khinh bạn á?? _Nó đứng tại cổng trường nhìn 2 người họ đi, tức giận nhưng không làm gì được. Bỗng lúc đó, một chiếc xe ngừng ngay trước mặt nó, là Hoàng Tú, cậu mời nó đi ăn, dù sao cũng còn sớm, đang lúc buồn bực với con bạn thì có người rủ đi ăn ngu gì mà nó từ chối dù gì hấn ta cũng giúp nó vụ hồi sáng mà! Bước lên xe, nó thấy hấn là lạ, nó móc méo gì cũng nhin, không thém nói, chỉ cười thôi! Lại quả là lạ nha! 2 đứa ăn xong thì hấn chở nó đến một cửa tiệm thời trang nổi tiếng, nó ngạc nhiên, nhưng bị hấn kéo vào trong, hấn nói là muốn nó đi dự tiệc tối nay với hấn, nó muốn từ chối nhưng không được vì chuyện sáng nay hấn giúp nó. Thật là, tưởng hấn tốt bụng đột xuất ai dè!..sau một hồi xoay nó nhưng chong chóng cuối cùng cũng chọn được một bộ đồ ưng ý với hấn, hấn chỉ ngồi đó, lắc đầu rồi lại không được! Cũng đã 3 h mấy! hấn bảo đứng 6h qua rước nó, haizz..khổ thân cho nó, 6h? sớm quá hông trời? thôi vậy! nó leo lên giường nằm ngủ lúc nào không hay. Giật mình thức dậy, nó liếc nhìn đồng hồ.

-OMG!!! 5h 45 rồi á??? _Nó phóng nhanh xuống giường, bay vào rửa mặt,..thay nhanh đồ chóng, không quên xách theo đồ của hấn mua. Bước xuống nhà, ngó quanh quanh không thấy hấn, đã 6h 5' rồi, nó quay lưng lại thì giật mình bởi hấn đứng sau lưng nó tựa khi nào.

-Trễ 5 phút! _Giơ đồng hồ đeo tay hấn nhướn mày nói.

-Làm giật cả mình à! trời ơi! _Nó vuốt vuốt ngực- mà xe a đâu?

-Đằng kia! _Hấn chỉ qua bên kia đường! Rồi hấn dẫn nó đi, tới một cửa hàng make up nổi tiếng, sau 1 tiếng đồng hồ trang điểm, cuối cùng cũng cho ra lò, thật là đẹp lộng lẫy. Váy ngắn xếp li màu xanh lam nhạt đính hạt trân châu lấp lánh, áo sơ mi trắng tay dài cách điệu gắn liền với váy, ở giữa eo là sợi dây nịch nhỏ màu đỏ, trên cổ áo là một chiếc nơ xanh lam phủ xuống nhìn cực đẹp. Tóc nó được tết bím dễ thương và một chiếc kẹp kim cương hình Vương niệm kẹp hơi xéo bên phần tóc mái và trang điểm nhẹ, đôi giày cao gót màu trắng, tay cầm túi xách màu đỏ nhỏ gọn đính kim cương rất đẹp. Trông nó bây giờ như một nàng công chúa vậy! Còn hấn, một bộ đồ plete tuyệt đẹp! Như một chàng hoàng tử! rồi hai đứa thẳng tiến tới buổi tiệc.

14. Chương 14: Tôi Không Thích Con Heo Ngốc! Nhưng...(p.3)

Không những một buổi tiệc không đâu! mà hai buổi lặn ả! đầu tiên là tiệc nhà hấn. Hôm nay, kỉ niệm ngày thành lập tập đoàn kinh tế Nguyễn gia công ty nhà hấn tổ chức tiệc vô cùng lớn, có cả những quan chức lớn trong và ngoài nước. Bước xuống xe, hấn nắm tay nó bước vào đại sảnh khiến ai cũng nhìn, bởi họ đẹp đôi quá mà. Bố hấn tiến lại, bên cạnh là một người phụ nữ chuẩn chặc nhưng rất quý phái, vàng bà ta chính là thư kí riêng của ba hấn, và 2 người cũng có tình cảm với nhau. Nó thấy hấn hơi lạ, lúc này còn vẫy tay chào mấy cô tiểu thư xinh đẹp ngoài kia giờ tự nhiên mặt hầm hầm, không vui khi bố hấn đi cùng bà Kim, không khí vô cùng ngọt ngào thì bà ta cắt lời.

-Hoàng Tú, đây là bạn gái con à? _Bà cười, chỉ tay qua nó

-Ồ...dạ hông... _Nó cười đáp lại nhưng chưa hết câu thì bị hấn ôm eo, ngắt lời.

-Đúng vậy!đây là bạn gái của tôi. Thế thì đã sao nào?đừng giả vờ trước mặt tôi nữa, chẳng ích lợi gì đâu.

-Hoàng Tú Msao con lại ăn nói với dì Kim như vậy?_Ông có vẻ tức tối nhìn hần.

-Thôi!không có gì đâu chủ tịch, đừng gây chú ý ọi người!không tốt đâu!_Bà Kim khẽ mỉm cười

-Hừ..!_Hần nhét môi - Giả tạo!

Rồi hần kéo nó đi về phía bên kia, nó vẫn còn ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì ra chuyện gì. Tới gần cái bàn, nó vùng tay hần ra rồi ngồi xuống ghế, nó xoa xoa bụng khẽ rên

-Đói bụng quá đi!huhu...mà hình như a không có thiện cảm với cô Kim gì đó thì phải?_nó nhìn hần,hơi tò mò nên hỏi thử, ai dè thấy khuôn mặt hần lạnh như băng thì vội xua tay -Thôi,thôi! Bữa tiệc hình như bắt đầu rồi kia!_Nó đứng dậy lời hần đi, thật là chủ nhà mà phải để khách nhắc nhở thế đó!phía sau là một cái hồ lớn, xung quanh là những chiếc bàn tròn và những chiếc ghế, ánh đèn lung linh tạo nên một không khí vô cùng lãng mạn với tiếng nhạc du dương. Phía kia là dãy đồ ăn, với rất nhiều thức ăn ngon,lạ mắt. Nó nhanh chóng chạy lại,hết gấp cái này rồi tới cái kia,...ăn khá no, nó đứng cạnh hần, phía trên là một sân khấu vô cùng hoành tráng, và mc đang dẫn chương trình “thay mặt tập đoàn Nguyễn gia,tôi xin cảm ơn tất cả những vị khách đã dành chút thời gian quý báu để có góp vui cho bữa tiệc ngày hôm nay, kỉ niệm 50 năm ngày thành lập công ty. Và bây giờ, xin mời chủ tịch lên phát biểu ý kiến. Mời ông Nguyễn Minh” một tràng pháo tay nồng nhiệt vang lên, người đàn ông trung niên khoảng 50 mấy tuổi với khuôn mặt tuy hơi già nhưng rất lịch lãm. “Ngày hôm nay,công ty được phát triển mạnh là cũng nhờ sự hợp tác giữa chúng ta, và cũng nhờ năng suất lao động không ngừng đưa ra ý kiến của các nhân viên công ty...bla..bla..và tôi, chủ tịch công ty, tập đoàn dù sao đi nữa thì mai này cũng già và kiệt sức bởi thế tôi mong rằng các bạn sẽ luôn sẵn sàng chào đón người chủ tịch tương lai chính là con trai tôi Nguyễn Hoàng Tú!” Vừa dứt lời thì đèn tắt hết, chỉ còn duy nhất chỗ hần đứng, và hần chậm rãi bước lên sân khấu, ánh đèn cũng sáng trở lại. Hần đứng cạnh ba hần, cầm micro và phát biểu ý kiến “vâng,như bố tôi đã nói,sau này tôi chính là người thừa kế chiếc ghế chủ tịch của bố tôi đã gần sức gầy dựng được...bla..bla..một lần nữa tôi xin cảm ơn tất cả quý vị đã đến dự buổi tiệc nhỏ của chúng tôi” một tràng pháo tay nữa lại vang lên, lúc đó bỗng dưng xuất hiện một người khiến hần cứng đờ.

-Cháu trai của ta!sẵn đây giới thiệu bạn gái của con cho ta được biết mặt đi nào!_Vâng,không ai khác chính là bà nội hần, bà vừa mới về nước ngày hôm nay, bà rất thích có cháu dâu và cháu rể bỗng nên năm lần bảy lượt tìm kiếm cháu dâu cho hần nhưng hần đều từ chối, kiếm có thì đang quen cô này, hồi thì bạn học,v.v.v. Và hôm nay, bà về để xem hần ta còn chối đi đâu nữa! Ai cũng hướng mắt nhìn về người phụ nữ đã già nhưng rất quý phái, bề ngoài hơi già vậy chứ tâm hồn teen cực!

-Haha..nội mới từ Nhật về đây chắc mệt lắm, bé Kiyoko đâu?có về cùng bà không?_Hần vội đánh trống lảng. Kiyoko là con của cô hần ở bên Nhật, cô 15 tuổi rồi!bà qua sống với đứa con gái có chồng bên Nhật.

-Bà không mệt!con bé Kiyoko đang đứng đằng kia! Thôi!sẵn tiện đây giới thiệu cho tất cả mọi người biết cháu dâu tương lai của ta đi_Bà cười,nụ cười khiến cho hần cứng người.

“muốn làm khó người ta đâu mà!bà ơi là bà!”_hần nghĩ thầm trong đầu.

còn nó đang đứng thì có cô nhóc chạy lại đòi làm quen, cô nhóc đó là Kiyoko cô nói cái gì mà sớm muộn gì cũng chung một nhà! Nó chẳng hiểu gì hết! Còn trên kia...

15. Chương 15: Tôi Không Thích Con Heo Ngốc! Nhưng..(cuối)

Hần bước xuống cạnh bà, thì thầm vào tai

-Hôm nay con không có dẫn bạn gái tới,bà đừng làm khó con nữa mà!,nhá bà iu!_Hần nũng nịu,kéo tay bà. Nhưng bà chỉ cười và thì thầm lại

-Cháu iu à!cháu định lừa ai vậy?_Rồi bà nói to- Kiyoko-chan!!

Lập tức Kiyoko kéo nó lại,nó hơi bất ngờ, không hiểu chuyện gì hết. Hần thì cứng người luôn, trời ơi,bà này siêu ghê, mà tại hần không để ý thôi,bà có mặt trước hần và nó luôn á!quan sát và nghe được hần nói nó là bạn gái nữa cà! Bà tiến lại gần nó, cười

-Công nhận cháu dâu của ta đẹp ghê!con thật khéo chọn nha!_Quay sang nó,nó ngày thường hiểu chuyện nhanh lắm mà hôm nay cứ ngơ ngơ suốt!-Con tên gì vậy?

-Ồ...ơ..dạ con là Châu Bảo Ngọc!_Nó trả lời.

-Bảo Ngọc sao?tên đẹp lắm!con và Hoàng Tú quen nhau lâu chưa?_bà hỏi nó,về mặt hồ hởi. Mọi người cũng bắt đầu buổi tiệc nên không chú ý tới họ cho lắm, bố và dì Kim cũng xuất hiện từ khi nào! Giống như gia đình trò chuyện vậy thôi.

Mặt hần hơi nhăn,định nói gì đó nhưng bắt gặp ánh mắt liếc xéo của bà nên im lặng luôn

-Dạ hình như 2 tháng kể từ lúc con nhập học ạ!_Nó cười,cứ tưởng bà hỏi nó vs hần là bạn bao lâu rồi, ai ngờ..

-Trời ơi!vậy mà dám nói không có!_Bà liếc xéo hần-Ta nghĩ 2 tháng cũng đủ để hiểu nhau!quyết định tháng sau đám cưới!

-HẢ????_Hần và nó đồng thanh!

-Bà...nói.....Đa...đám c..cưới là sao ạ?_Nó ngạc nhiên hỏi

-Bà..!-hần oán than.

mấy người kia thì chỉ cười, Kiyoko thì chúc mừng hần và nó

-Nhà con ở đâu?ta muốn đến thăm gia đình bên ấy!_Bà nhìn nó cười!

Nó chỉ lắc đầu ngậm ngùi mà trả lời, chết thiệt rồi! Nhà nó mà biết,nhất là a 2 nó sẽ cố vũ để nhanh chóng tổng nó đi à xem!thảm họa,thảm!!! Rồi bà bước đi, ý bà như ý trời, đổ ai dám cản!haizz..

Ngồi trên xe,nó không ngừng gào khóc, hần thì cứ xin lỗi, xin lỗi?bộ tưởng xin lỗi là giải quyết được vấn đề sao?thật là..nó ghét nhất là thế này nè! Đang lúc còn than trách thì xe dừng, vẫn chưa tới nhà nên nó ngạc nhiên định hỏi hần thì bị hần kéo xuống xe vấp vào trong một quán bar cực lớn. Nó vùng vẫy như hần bảo giúp hần một chuyện nữa thôi, một chuyện đã đủ giờ còn giúp gì nữa nó bực bội định gạt tay hần quay đi thì có tiếng vang lên

-2 người định tình tứ ở đây mãi sao?mọi người đang chờ kia!_quay lại nhìn, là Thái. Cậu cười chỉ tay mời 2 đứa vào trong, nó nhìn tên này lạ lạ!(chưa gặp lần nào sao không lạ), nó định mặc kệ quay ra thì hần nói nhỏ vào tay nó

-Tôi sẽ nói vs a cô!

Nó ngạc nhiên nhìn hần, tên này dám uy hiếp nó kia!chả là tuần này nó bị vô sách đen rất nhiều như là đi trễ,cãi vs giáo viên, trốn tiết,bày trò phá phách,...lúc a nó nghĩ dạy ở đây,nó mừng hết lớn, thế mà ông nỡ nào nhờ tên hội trưởng trường là hần trông coi nó, thật là!có chuyện gì thì phải nói cho a nó hay để kịp thời xử lý!tức không?ông đó mà biết là có mà đi phẫu thuật lỗ tai là một!nhìn đối là hai!méc bố cắt tài khoản là ba!rồi còn nhiều nhiều nữa!nó nghĩ mà rùng mình!ông a này lợi hại chứ chẳng chơi!nó quay lại nắm tay hần!

-Vào thôi a!_rồi nó kéo hần vào!

Thái ngạc nhiên nhìn nó và hần,nghe đồn 2 người này như lửa vs nước ngư chó vs mèo mà...nhưng cậu cũng bước vào! Quán bar hôm nay được bao trọn,chỉ người của hần thì mới được vào, chả là hôm nay kỉ niệm ngày hần lên chức và bằng David của hần vừa thầu tóm được bằng Tornado nên tổ chức ăn nhậu cho a em ấy mà!nó ngồi cạnh hần, bên cạnh là Thái và không biết từ lúc nào bên cạnh cậu xuất hiện một cái đuôi cứ quăn lấy cậu suốt, sau khi giới thiệu nó bỗng nhiên lên chức đại tẩu!oh hay! Rồi mấy đứa nó ngồi ăn uống nói chuyện,nó ôm cánh tay hần siết chặt lắm bầm bầm hần nhanh lên, còn hần cũng giả bộ cười kê sát tai nó nói nhỏ “bây giờ chưa về đc đâu!chờ chút nữa,không thì...”nó tức giận nhìn hần!

-2 người thôi dùm!tình tứ quá!-Thái nói,pha chút đùa. Thật ra thì nó ôm cánh tay hần nhìn y như nũng nịu,rồi hần kê mặt sát nó nhìn y như hôn vậy,rồi 2 đứa nhìn nhau làm ọi người cứ tưởng chúng yêu nhau thật!hehe... Bỗng nhiên, có một con nhỏ ăn mặc sexy đi lại,chính là con Lam hôm bữa, Lam ngồi xuống, cầm ly rượu lên chúc mừng hần. Rồi quay qua nó nói với giọng rất chi đáng ghét

-A!cô là bạn gái một ngày của a Tú đó à?hôm nay a chọn một cô nhóc không có sức quyến rũ gì hết vậy cà!
“cái con này!dám nói chị đây như vậy!rồi chờ đó!bà sẽ cho con nếm mùi lợi hại hừ!” Nó định mở miệng thì hần nói

-là bạn gái chính thức của a!_hần nói, mà cũng lạ nha, mấy lần hần dẫn mấy con ả trước kia tới bọn đàn em mà gọi đại tẩu là sẽ bị hần phạt, thế này lúc này một tên lỡ miệng gọi đại tẩu,hần không giận cũng không nó gì,thật lạ nha!

-chính thức hả a?người gì thấp bé,chẳng đẹp gì hết-vẫn cái giọng chanh chua cô ả nói,khiến nó phát bực

-vâng!thế có vấn đề gì với chị à?hay là người cao nhòng, suông đuột như cây tre chị dùng hấp dẫn không được Anh Tú đâm ra ghét e hả chị?_nó bình thản nói

con ả hơi tức nhưng vẫn cười nói

-Cô nghĩ tôi ghét cô à?

-a!tại vì chị ghánh tị với thân hình của em mà có thể quyến rũ được a Tú! Mà chị thừa nhận thân hình mình như cây tre hả??hihi...Nó cười khiến tụi ngồi gần đấy cũng cười.

-tôi mà thèm cái thân hình thẳng tắp của cô à?nhìn y như con gì á!-ả vẫn ráng giữ giọng bình tĩnh

-vậy sao?tôi nghĩ chị lại thèm đấy chứ!_nó vẫn cao giọng

-cô ..

-chị đúng là con bạch tuột mà...!!!mở miệng ra chi vậy!Ngậm lại đi toàn mực vừa đen lại vừa hôi nữa!_Nó xua tay khiến cô ả tức tối bỏ đi!mọi người ở đấy đều một dịp cười! Bỗng nhiên Thái đứng vậy phát biểu một câu khiến nó và hần cứng đờ

-bảo Ngọc này! Hôm nay kỉ niệm ngày Tú lên chức nên cô cũng phải tặng một món quà cho cậu ấy chứ!hay là một nụ hôn đi!

rồi tự nhiên ai cũng hưởng ứng. Trời ơi!chết rồi!nó ngơ ngác, hần cũng không biết làm sao. Bôn ông nhiên,hần kéo nó trao cho nó một cái hôn rất nhẹ nhàng, ai cũng ồ hết, lại còn cổ vũ nữa chứ! Rồi mọi người bắt đầu tổ chức tiệc, nó và hần giờ thì mặt đỏ gay,dù chỉ là một cái áp môi thôi nhưng sao Tim lại đập nhanh đến như vậy! Còn nó mặt cũng đỏ vì tức hần cướp nụ hôn đầu và một phần thấy ngại ngại,Tim nó cứ đập suốt! Cả bữa ăn có 2 con người không nói cũng không rằng,mặt đỏ,Tim đập nhanh!hô hô...nó còn ầm ức,nhất định nó sẽ xử hần vụ cướp nụ hôn đầu của nó!

16. Chương 16: Người Bạn Mới!

Lúc về, hần chăm chú chạy xe, về mặt bây giờ vô cùng bình thản. Nó thì tức tối,

-Tại sao lúc này a lại hôn tôi?

hần quay qua nhìn nó,đáp tỉnh bơ

-Thì tôi nhờ cô đóng giả làm bạn gái mà!_lần trước cá cược với Thái và hứa sẽ mang nó tới buổi tiệc,

-Nhưng sao lại là tôi?_Nó lăm băm nói,tưởng hần không nghe nhưng hần trả lời

-Chỉ có cô là thích hợp thôi!_Cười rồi tiếp tục lái xe. Nó vẫn ầm ức nói

-Nhưng a có biết nụ hôn..._nó ấp úng và quay mặt qua cửa. Thấy lạ,hần quay qua, bỗng nhiên hần cười cười nói

-Đừng nói là nụ hôn đầu nha!

nó tức nhưng không thèm quay qua.

-“cười gì mà cười, tụi tôi chưa có mối tình nào vất vả!kệ tôi đi!đáng ghét!”_nó suy nghĩ

-nà!thật à?ha ha..._hắn cười và quay qua lái xe. Nó ngồi im,không khí chìm vào im lặng thì nó lại quay qua gắt lên

-Mà này!chuyện đám cưới a tính sao hả??bực bội nha!_nó gắt nhưng hắn chỉ nhún mày

-Tôi làm gì được bây giờ!?!đành chờ thôi!tối đầu tính tới đó!

-thật rắc rối! “Nhà mình mà biết nhất là ông a2 đáng ghét kia sẽ cố vũ Baba mama tổng cố mình đi sớm cho coi!không được!nhất định không được!mà cũng hên là Baba đi công tác xa suốt,mama quay quảng cáo chưa về nên bà muốn gặp thì cũng khó à!(lầm rồi!)thôi tới đó rồi tìm cách tính!” Suy nghĩ một hồi nó lại hỏi hắn

-mà hình như a không thích dì Kim cho lắm thì phải!?

hắn nghe tới đó thì sắc mặt thay đổi 180 độ,hắn lạnh lùng trả lời

-Toàn là những con người giả tạo!

-sao vậy? _Nó ngạc nhiên nhìn sắc mặt của hắn. Rồi hắn kể nó nghe.

-Chuyện đã là của quá khứ rồi! A suy nghĩ lại đi, con người đâu phải ai cũng như ai, với lại tôi thấy dì Kim cũng rất tốt. A Không biết đâu,lúc nhỏ tôi cũng có nhiều kỉ niệm buồn lắm!_rồi nó kể hắn nghe- Nhưng tôi biết quá khứ bây giờ có trách móc oán hận thì cũng không thay đổi đc gì! Hãy sống chậm lại, nghĩ khác đi và yêu thương nhiều hơn!

Hắn không nói gì, nhưng cảm thấy vui hơn vì được chia sẻ, mà hắn không hiểu tại sao lại đi kể những chuyện mà hắn không muốn cho ai biết!à thật! Nó cũng không khác gì là vậy! Không khí lại chìm vào im lặng nhưng rất nhanh là đã tới nhà nó, nó bước xuống, hắn thò đầu ra cửa trên nó

-Cảm ơn đã tặng nụ hôn đầu cho tôi nhé!

nó bấm môi,nghiến răng, tức giận nhưng không làm gì vì hắn đã chạy tọt đi mất,nó bực bội nhưng chỉ biết đứng đó dậm chân. Sau khi dậm lưng một hồi to đùng nó mới bước vào nhà, a2 nó vẫn chưa ngủ,đang ngồi nói chuyện đt với ai đó, hình như là mama của nó thì phải, nó nhanh chóng bay lại ngồi cạnh a nó. Đòi nói chuyện với mama nhưng ổng không cho và nhanh chóng cúp máy. Nó tức nhìn a nó

-a2 quá đáng á!sao không cho em nói chuyện vs mama?

a2 lè lưỡi trên nó

-Đừng mơ nha cưng!mami là của a!

-á!huhu...._Nó vờ khóc,a2 nó cười bước lại

-thôi thôi!đừng khóc!khóc như em ma chạy hết á!

-a2!!!!_nó tức tối nhìn a nó đang cười ha hả

-thôi không giận nữa! Hình như ngày mami về đây á!mà em đi đâu về trễ vậy?

-à!đi đâu kẹ em!_nó lè lưỡi trên lại a nó,chạy lên phòng đóng cửa lại. Nó cười hí hỏ khi nghe tiếng gầm gừ của a nó dưới lầu. Tắm rửa xong nó nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Tiếng chim ngoài vườn hót líu lo, từng ánh nắng nhẹ xuyên qua bức màn chiếu vào khuôn mặt Thiên thần vẫn còn đang ngái ngủ của nó. “Rầm” cánh cửa mở toang một cánh bạo lực (a em như nhau!)

- cái con heo này! Mặt trời lên tới tận đỉnh đầu rồi đấy!dậy mau đi học!_Vừa nói a nó vừa lúi mền đang quần trên người nó.“bịch” mông nó hôn đất mẹ ngọt ngào

-ui....da.... A làm gì vậy hả??

a nó chống hông, nhìn y như sát thủ (đầu mưng mủ) chuẩn bị đi giết người vậy!

-còn hỏi!nhanh lên!trễ học rồi đó!_a nó kê sát tai nó hét lên. Nó đứng dậy,ngáp ngắn ngáp dài lê cái xác mệt mỏi vào Vscn, a nó chỉ biết thở dài!tại sao nó có thể ngủ cả ngày mà không biết ngán vậy trời?? Hôm nay đi tới trường,không khí im ắng đến lạ thường! Chẳng còn nghe tiếng con gái xì xầm nữa!thật là! Chắc

biết ai là người tung cái clip hot girl biến thành hot dog rồi! Mặc kệ nó bước vào lớp và ngủ tiếp, Jenny hỏi nó có chuyện gì nhưng nó không kể bảo chờ nó ngủ đã rồi dậy kể mới hay! Thật bó tay! Nó cứ thế mà ngủ, đầu hay biết có chuyện gì cho tới khi ra chơi.

-Dậy đi!_jenny lay tay nó. Nó mơ màng, nghe có tiếng gì đó rất là ồn ào giống như mình đang ở chợ vậy. Mở mắt ra nó hết hồn khi thấy lớp đầy nget con gái cầm trên tay nào là Hoa,gấu bông,kẹo,...nhưng mọi ngày cũng đâu nhiều đến cỡ này? Mà bên cạnh nó cũng không thấy tên kia đâu hết (hắn đó!!), mà tụi này tập hợp phía sau nó, thì lúc nào đã có thêm dãy bàn, chắc là có người mới chuyển đến, nó đứng dậy định ra ngoài cùng Jenny thì nó nhìn len lỏi qua đám hám trai có một người quen quen mái tóc nâu, đôi mắt nâu! À thì ra là hắn. Còn người ngồi quay mặt này là ai?mái tóc đỏ hung. 2 người đang gồng tay, hèn gì bọn con gái hú và cổ vũ quá trời! Nó nhún vai,bước ra ngoài cùng Jenny. Nó hỏi thì Jenny nói là có một cậu con trai vừa chuyển vào, mới nhìn thì giống giống hắn,cô còn nói cậu giống một người bạn cũ hồi cấp 2 nhưng sợ không phải! Vì là hs giỏi nên nhà trường cấp thêm ghế! Mà Jenny còn nói là có một trai gái ngồi bên kia vừa chuyển từ bên trường Hải Hoàng qua, cậu con trai ngoài ai nữa!là tên Thái với cái đuôi của cậu ta! Vì họ là một cặp nên không ai dám lại gần! Còn tên tóc đỏ tên gì nó cũng chẳng muốn quan tâm! Haizzz..ăn no nê, nó đứng dậy, cũng ngay giờ vào lớp nó vui vẻ cùng Jenny trở về lớp. Lớp giờ ít người lại rồi, chỉ còn vài cô luyến tiếc đứng ôm cánh cửa mà nhìn mà dòm say đắm. Giờ là tiết thể dục, học sinh đi đến phòng thay đồ hết rồi,còn nó quay lại lớp để cất đồ, nó bước lại bàn bỗng nó thấy nóng dù bây giờ là mùa thu nên không khí rất dễ chịu và mát. Nó giật mình khi tên tóc đỏ nhìn hắn về mặt giận dữ, trong lớp giờ chỉ có nó, Jenny, Thái và cái đuôi của cậu tên là Thực Quyên, và hắn với tên tóc đỏ, tên tóc đỏ nhìn hắn như muốn ăn tươi nuốt sống hắn, 2 người này là kẻ thù với nhau à? “Rầm” ai cũng giật mình bởi tên tóc đỏ vừa đập cái bàn một phát và nói lớn giống như giận lắm rồi

- a nói đi! Tại sao a không đồng ý cho họ (ba hắn và dì) đến với nhau hả??

hắn cũng lớn tiếng đáp

-a có nói không cho hỏi nào??_không khí nóng hơn trong lò nữa!bỗng nhiên hắn hạ giọng- mà em diễn ngày càng tốt hơn rồi đấy! Hoàng Huy!

tất cả ai cũng trở mắt nhìn 2 người họ

-hì hì...vậy sao? Cảm ơn a! A cũng vậy mà!_tên Huy ôm chầm lấy hắn, trời ơi!làm nó ngạc nhiên tưởng đánh nhau rồi chứ!thật là!lửa mà tại sao nó lại lo cuống lên vậy nhỉ?hehe..

Hắn quay qua cười nói,

-xin giới thiệu với mọi người đây là Nguyễn Hoàng Huy con trai chú 3 tôi!vừa từ Anh chuyển về rồi tên Huy cười chào!

-cậu là Hunter Jack?_thái bất ngờ hỏi. Huy cười,đáp

-vâng!cậu nói nhỏ thôi!người ta nghe thì mệt lắm!

nó đứng ngơ ngác! Mấy người này quen nhau, lại còn là húng tơ này húng tơ nọ! Bỗng nhiên Jenny cũng gọi luôn

-Hunter Jack! Jack Red ngốc! là cậu rồi!_cô bay lại ôm chầm lấy Huy, Huy hơi bất ngờ tự nhiên cậu nhóc ôm, còn gọi là Jack Red?? Jack Red không phải biệt danh của một người bạn thân hồi cấp 2 sao?Cậu ngơ ngơ bỗng cậu hét lên

-á! Jenny nắm là cậu sao?ôi công chúa Anh quý gia sao lại xuất hiện ở đây!à chỉ có một lý do thôi!vì chàng Kelvin chứ gì!haha..._thì ra là cậu ta là bạn thân của Jenny mà cô từng kể nó nghe!- Sao cậu lại giả con trai? À vì sợ nhà báo chớ gì!

jenny đá cậu một phát

-Vẫn cái tính tự nói tự trả lời mà không chịu bỏ!_Cả nhóm cười, trong đó không có nó, nó đứng tựa lưng vô tường, chu mỏ nhìn ra ngoài. Jenny cười và giới thiệu nó cho tên Huy kia! Nó nhún vai cười

-2222! Rất vui được gặp cậu!_Rồi trở về với cái dáng lúc đầu. Huy ngạc nhiên nhìn nó,bỗng nhiên cậu ôm chầm nó

-A!rất vui được gặp cậu!

nó giật mình đá cậu ta ra

-cậu làm gì thế?_Nó bực bội,chống tay nhìn cậu. Lúc này Huy ôm nó khiến một ai lòng cảm thấy khó chịu, dù biết là cậu hay đùa! Tuy nhiên,nó không thích khiến ai đó vui nhưng trước khi quay đi nó phán một câu

-a em các người đúng là cùng uống chung một dòng sữa dê mà!_nó quay đi, cả bọn cười thật to, 2 tên đó thì nhìn nhau, đồng thanh nói

-ủa?có hả???_lại một tràng cười vang lên.

17. Chương 17: Cạnh Tranh Công Bằng Đi.(p.1)

Mấy ngày nay, từ lúc tên Huy cùng Thái chuyển về, không khí trong lớp sôi động hẳn lên, lúc nào cũng bài trò ca hát, nhảy nhót, làm hề,...khiến tụi nó cười đau cả ruột luôn. Nhưng cái đó chỉ đối với tâm trạng lúc vui vẻ của nó thôi chứ lúc nó thiếu ngủ thì nó lại cần nhẩn, cầu nhàu bảo bọn họ ồn ào, phiền phức. Nhưng không dừng lại ở đó, tên Huy bắt đầu có những hành vi hơi quá với nó, làm nó cảm giác tên này giống như...tên “Dê xòm” vậy. Mà tại sao chỉ xảy ra với nó?ki lạ thật! Sáng nay, vẫn như mọi ngày, nó đến trường nhưng tâm trạng của nó bây giờ là muốn ngủ, không tươi tỉnh như mọi hôm, bởi vì sao? Ai khác ngoài ông a “vầu yêu” của nó, đã sợ ma rồi mà cứ tối tối bắt nó xem cùng, lúc trưa đi chơi với cả bọn tối tối mới về, vừa tắm rửa sạch sẽ chuẩn bị đi tìm giấc ngủ ngàn thu..à lộn..giấc ngủ thần tiên thì ngay tức khắc, nó bị lôi qua phòng a hai. Đèn tối, có máy điều hoà, chăn quần trên người lại ấm nữa nó lim dim ngủ thì a hai nó hét toáng lên, làm nó giật mình, cứ thế kéo dài cho tới hết bộ phim, a chui vô chăn ngủ,không dám bước chân xuống tắt Tv luôn. (Thật là!) vậy là đêm qua nó chỉ ngủ được 3 tiếng, chỉ vền vền 3 tiếng thôi đấy, cho nên bây giờ nó muốn ngủ, ngủ ngay lập tức. Và rồi cuối cùng nó cũng lặn mò tới chiếc bàn yêu quý mà nó đang cần để ngủ. Khoảng một lát sau, đang là tiết thứ 2 của bà cô “hám trai” vô đối trong trường, hẳn có việc nên lên phòng hội trường, còn nó vẫn ngủ say sưa cho dù tiếng hét chói tai của bà cô đang nhắm hướng nó nằm mà la.

-E kia! Không có phép tắc gì hết hả???_Giọng bả oang oang, nhưng vẫn cố tỏ ra cái dáng đứng điệu điệu nhìn mà ngứa cái con mắt luôn á.

Huy thấy vậy, vội vàng chạy lên chỗ nó, sờ trán nó, rồi cậu hét lên.

-Ôi không xong rồi cô. Bạn ấy...bạn ấy bị sốt rồi! E bản thân là bạn cho nên e sẽ đưa bạn ấy lên phòng y tế, cô xinh đẹp đừng trách bạn ấy nha,lỗi là tại mấy con vi rút đó ạ! Thưa cô e đi._Cả lớp ngơ ngác nhìn cậu bé nó chạy như bay. Còn bà cô, bả đang ngậm nhấm cái từ “xinh đẹp” phát ra từ một học sinh đẹp trai nên cứ chum chim cười suốt.

Thật ra nó có sốt gì đâu, cái tên này bỗng nhiên nói vậy á. Tại cái tính nó lúc ngủ say thì khó kêu dậy, giả sử trời có sập đi chẳng nữa chắc nó cũng không hay. Cậu ta chạy một mạch lên phòng y tế, lúc này không có ai cả, cậu nhanh chóng đặt nó xuống giường, khoá trái cửa. Rồi cậu nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh nó, cậu muốn....ngắm nó cho đã! Không biết từ lúc nào cậu đã thích nó mất rồi, có lẽ là lần đầu cậu ôm nó chẳng? Lúc đó cậu chỉ có ý định trêu đùa nó một chút thôi, ai ngờ..tim cậu bỗng nhiên đánh trống liên hồi, rồi mấy lần đi chơi, cậu chỉ toàn ngắm nó không hà, dù xung quanh có nhiều cô vô cùng sexy, quyền rũ cậu. Nhưng cậu biết, ông a họ của cậu cũng thích con heo ngọc này, vì thế, nếu nó có từ chối tình cảm của cậu cũng không sao, nhưng phải thử mới biết được, vì 2 người họ chưa biết cái tình cảm đang lớn dần trong trái tim họ, và một khi đã làm thì phải có kết quả tốt mới được. Cậu ngồi ngắm nó chán chê rồi quyết định leo lên nằm cùng nó (chỉ nằm cạnh thôi nha), khoảng một lát sau, nó từ từ mở mắt, vì ngủ đã đủ giấc rồi nên nó mới tự động dậy, nó xoay người nhưng cảm giác có cái gì đó đang ôm eo nó, quay qua nó giật mình hét lên.

-Cậu...cậu.. Làm gì vậy??? Sao tôi lại nằm đây?

Huy ngồi dậy, ngáp một cái rồi nhìn nó, cười đáp.

-Tớ đang nằm ngủ cùng cậu. Chúng ta đang ở phòng y tế.

Nó tức tối la lên.

-Sao tôi lại ở đây và tại sao tôi lại ngủ cùng cậu hả?

-Tại tớ thích vậy!_Cậu đáp một câu khiến nó nổi khùng.

-Trời ơi! Cậu muốn chết hả???_Nó nghiêng răng ken két, quăng hết gối vào người cậu, cậu cười và chạy đi, nó cũng nhanh chóng mang giày và đuổi theo cậu.

-Đứng lại...!!!!_Nó giơ một chiếc giày ném vào cậu, nhưng cậu né được và...chiếc giày đáp xuống khuôn mặt ông thầy giám thị đang đi ngược lại. Ông thầy tức hết lớn.

-AI? Ai đã ném chiếc giày này hả?

Nó giật mình, còn Huy nhanh chóng chạy lại nấp sau lưng nó.

Ông thầy không nói gì, mặt hầm hầm chỉ tay theo ống. Và thế là nó và tên Huy đáng ghét bị đưa lên văn phòng

18. Chương 18: Cạnh Tranh Công Bằng Đi.(p2)

Tại văn phòng, ông thầy đi qua đi lại trước mặt hai đứa nó, nó thì bình thản, như chẳng có chuyện gì cả. Ông tức quá, chiếc giày bay thẳng vô mặt ổng luôn mà, không tức mới là lạ,gặp ông này nổi tiếng ngang tàng trong trường nữa, chỉ có mình ổng là dám trừng trị bọn công tử tiểu thư này hà.

-Nói đi, ai ấy e chạy trên hành lang đùa giỡn trong khi đang giờ học hả? ?các e không có phép tắc gì sao?_Ông thầy tức tối nói.

-Dạ thưa thầy, tại mê giỡn nên e mất ba cái vụ phép tắc đó rồi ạ!_ Huy nhanh nhẩu trả lời làm ông thầy giận thêm.

-Cái gì?e..e..dám hỗn với ta đây à? Các e có biết tôi là thầy của các e không hả?còn nữa,tại sao lại ném giày vào mặt tôi hả?_Ổng tức quá, nói lớn.

- Gì cơ? Tại đôi giày nó muốn đáp đầu thì đáp chứ e có điều khiển nó đâu, vả lại ai biểu thầy hiên ngang đi trên hành lang chỉ cho ăn giày rồi trách e! Xì.._Nó nói rồi trề môi, ông thầy đỏ mặt tía tai, biết thế nào nói cũng không lại tụi này mà.

-Tôi..tôi..trời ơi! Các e có phải học sinh không vậy hả? Không có lễ độ với giáo viên hả??_Ổng lại quát lớn.

-Thầy hỏi lạ nữa rồi, không là học sinh vô trường làm gì?_Nó tỉnh bơ đáp.

-Nếu không có lễ độ là e không đứng đây khoanh tay trả lời từng câu hỏi của thầy đâu mà cho thầy nằm viện rồi đó à!_ Huy trả lời, nghênh nghênh cái mặt lên trời.

-E dám...! A! Hội trưởng, e lại thầy nhờ nào!_Ổng đang nói thì bắt gặp hấn đi qua và kéo hấn lại. (Trường này thương tên hội trưởng này dữ!) Hấn bước lại.

-2 người làm gì ở đây?_hấn nhìn nó và Huy hỏi.

-Hỏi ông thầy á, à quên tất cả cũng tại cái tên chết tiệt này mà ra hết á!_Nó tức giận liếc Huy. Huy cười cười gãi đầu không nói gì, sau khi giao lại cho hấn giải quyết thì ổng đi ra, nó cũng ra luôn. Còn hấn thì bắt Huy lại kể cho hấn nghe.

Nó về lớp, cũng là lúc ra chơi, nó chán nản định ngồi xuống ghế thì bị Jenny kéo ra ngoài, hỏi nó có bị làm sao hông, rồi nó với Huy làm gì trên phòng y tế,.v..v.. Nó tức giận kể lại cho Jenny nghe, cô ngồi cười ha hả. Bỗng nhiên, Huy chạy ra ôm chầm lấy nó, hét lớn.

-Bảo Ngọc này, tôi yêu cậu, i love you, a yêu e!

Nó đang định đá tên điên này ra thì hấn chạy tới, lôi Huy ra, lôi nó vào lòng.

-Mơ đi! A mày không dễ dàng buông tay như vậy đâu!

Nó bực bội đá hai tên khùng ra và quát.

-Bực rồi nhá!!! Khùng vừa phải thôi! Chừa chỗ cho người khác khùng nữa chứ.__nó giận dỗi bước đi.

Jenny ngồi cười, hai tên này bắt đầu trò chơi rồi đây.

-Nè, hai cậu đều thích Bảo Ngọc hết à? Vậy thì cạnh tranh công bằng đi.__Jenny nói.

-Gi cơ? Tôi không thích con heo ngốc đó!__Hấn vờ quay lưng đi.

-Vậy heo ngốc là của e rồi!a chấp nhận thua e rồi! Oh yeah!__Huy vui mừng nhảy nhót.

-Hừ..tôi đây mà thua chú e à? Cứ chờ đó, tuy không thích nhưng tôi sẽ cho các cậu thấy, rồi cô ta sẽ thích tôi thôi.__Hấn quay lại, tự tin nói.

-Quyết định vậy đi, cứ thế mà làm! Tôi sẽ chờ xem. He he..__jenny cười.

-OK! Nhớ đó nha a họ. E sẽ không nhượng bộ a đâu à.__Huy nói theo khi hấn đã đi gần khuất. Rồi cậu quay qua Jenny, cả hai cười tươi.

19. Chương 19: Chuyến Đi Chơi Thú Vị.(p.1)

Giờ ra chơi, trong lớp cả bọn nhóm lại bàn tán sôi nổi. Chẳng là tuần sau được nghỉ nên tụi nó định tổ chức đi đâu chơi đấy mà.

-Tui thấy mình nên leo núi cắm trại đi.__Huy đưa ra ý kiến, lập tức bị nó phản bác.

-Trời này nóng muốn điên luôn mà leo núi nữa có mà chết á!__Nó trề môi.

-Vậy tắm biển?__hấn hỏi.

-Tắm biển đen hết thì sao?__Nó lại tiếp tục phản bác ý kiến.

-Thôi thôi nào, tớ có ý kiến này, hay tụi mình đi tham quan khu nông trại đi!__Thái cười nói, nó định tiếp tục phản bác thì Quyên đã cười tươi nói.

-Được được đó!

-Thôi đi bà, ông Thái nói gì cũng được hết à?__Nó lại tiếp tục cãi.

- Vậy chứ bây giờ cậu muốn đi đâu??__Cả bọn đồng thanh hỏi nó.

-Ờ..thì ờ...__Nó ấp úng.

-Đi đâu??__Lại đồng thanh.

-Ờ thì ra dạo chơi đi!__Nó dói đại, tưởng cả bọn **** nó ại dè Huy bay lại ôm nó.

-Ý kiến hay, sao không chịu nói sớm!

-Buông ra coi! Cái tên này.__Nó đá Huy ra, và cậu bị hấn lôi lại phía sau.

-Ừh! Tớ thấy được đấy.__ Jenny nói.

-Vậy các cậu ra đảo của nhà mình chơi nhé!_Quyên cười tươi nói.

-Ừ! Tán thành!_Rồi cả bọn ngồi tính toán, chuẩn bị cho chuyến đi đầy thú vị. Thực Quyên là con gái giám đốc công ty du lịch Lâm Gia nổi tiếng. Cô thích bám theo Thái nhưng cô không hề tỏ ra tiểu thư này nọ đâu, cô ít nói lắm, chỉ lặng lẽ theo cậu thôi, còn Thái thì không biết từ lúc nào quen có cái đuôi bên cạnh rồi, tuy chưa nói cô là bạn gái chính thức của cậu.

Sáng chủ nhật, Jenny qua trước nó, cô chạy chiếc SH màu trắng, hôm nay cô mặc một chiếc áo phông cổ rộng, có hình chú mèo trắng đáng yêu cùng chiếc quần Jean ngắn ống túm, đôi giày búp bê màu trắng và chiếc túi xách nhỏ, tóc tết bím đáng yêu. Còn nó, quần bò rách ôm sát chân (nhà nghèo!!), áo sơ mi sọc xanh lam, đôi sandal đế xuồng màu hồng trắng và chiếc áo khoác đen trông hơi bụi, tóc buộc đuôi ngựa. Và mang ba lô nhỏ xách kiểu này nó chi ết, đơn giản thôi. Cả hai tới nhà Huy, là một căn biệt thự rất đẹp, cậu sống với hân, và Thái, vì một mình buồn nên rủ qua ở chung.

Qua tới thì đã thấy 3 chiếc Lykan HyperSport đậu trước nhà. Vậy là tất cả đã có mặt đông đủ. Họ bước ra, hân hôm nay thật đẹp, quần Jean nâu ống túm, đôi Adam loafer với áo sơ mi xanh dương, hở hai nút trên cùng lộ bờ ngực vô cùng rắn chắc. Còn Huy thì nhí nhố hơn, quần sort ngắn, giày Type 10 Loafer áo sơ mi cùng chiếc áo khoác da, cộng thêm chiếc mũ vành tròn nhìn cậu cute cực.

Còn Thái và Quyên khỏi nói, mặc áo cặp, mũ nầm tròn cặp nốt, chỉ có là cô thì quần Jean ngắn, cậu quần Jean dài. (Cái này bà Quyên bắt ép cậu mặc nè!) rồi Quyên và Thái ngồi cùng một xe, hân và Huy cứ giành nó suốt, rốt cuộc, cô giành lấy chìa khóa từ tay Huy rồi Jenny lên xe và phóng đi, bỏ mặc hai con người mặc yểu xìu, nhưng lập tức tươi tỉnh đuổi theo.

20. Chương 20: Chuyến Đi Chơi Thú Vị.(p.2)

Ba tiếng sau, tất cả tụi nó đều đậu ở bãi giữ xe, bây giờ còn phải đi một chuyến phà khoảng 15 phút mới qua đảo. Cả bọn nhanh chân chạy lên, đang ngồi nghe nhạc với Jenny thì Huy chạy lại lay tay nó.

-Đi, đi, lên đầu tàu chơi với tớ đi, chúng ta chụp hình nhé_Chẳng chờ nó trả lời cậu đã lôi nó lên đầu tàu, nó vùng vằng.

-Cậu đụng chạm thân thể tôi hơn bị nhiều rồi đấy á!_Nó gạt tay Huy ra, cậu chu mỏ, xì mặt, rất đáng yêu nhìn nó, trời ơi, nó dễ mến lòng với những gương mặt này lắm à, Huy thật biết xử dụng tuyệt chiêu, cậu phải cảm ơn Jenny đã bật mí điều này.

Nó thấy vậy thì thở dài.

-Để qua bên kia rồi muốn chụp bao nhiêu thì chụp, nha!_Cố gắng nặn ra nụ cười méo mó. - "Đang mệt muốn chết! Chụp với chả hình, bức xúc!"_Nó nghĩ thầm và quay vô, còn Huy thì cười tươi rồi.

-Nhớ nha! Hí hí_Rồi cậu móc cái samsung galaxy s4 ra tự sướng một mình khiến tụi con gái gần đấy nhồi máu cơ tim.

Nó mệt mỏi bước vào trong. Ngồi xuống chiếc ghế, nó khẽ nhắm mắt, ba tiếng đồng hồ chạy xe làm nó hơi mỏi và mệt. Hân đứng tựa lưng vào tường bỗng nhiên cười, cười rất gian, rồi hân bước đi đâu đó.

Bỗng nhiên nó cảm thấy mát mát ở má, mở mắt ra thì thấy hân chìa trước mặt nó một lon nước ép trái cây ướp lạnh, mặt nó hơi ửng hồng, nhận lấy và khẽ cảm ơn hân. Hân ngồi xuống, hỏi nó.

-Trông cô mệt mỏi quá vậy?

-Ồ..thiếu ngủ!_Nó trả lời, bỗng nhiên nó cảm thấy không tự nhiên cho lắm. -"Mình làm sao vậy nè?thật là lạ! Haizzz.."

Hân không nói gì nữa, trong lòng hân cũng giống như nó vậy, định bắt chuyện nhưng tự dưng hổng biết nói gì nên im luôn.

Cuối cùng cũng tới, cả bọn bắt taxi đến khách sạn. Quyên dẫn họ vào khách sạn vô cùng lớn, ở đây được chia thành nhiều khu nhà nhỏ nằm sát bờ biển, tụi nó chọn một khu nhà gần bờ biển đẹp với hàng cây dừa xanh mát rượi. Và lúc chia phòng, một cuộc hỗn chiến xảy ra.

-Thái và a ở chung phòng, Jenny và Quyên một phòng còn tớ thì..hi hi_Cậu đồng dạc chia, rồi tới lượt cậu, cậu cười và liếc nhìn nó.

-Mơ đi!_Nó và hấn lập tức cho Huy một cú vào đầu làm cậu la oai oái.

-Thôi, 3 tụi tôi một phòng, các cậu tự chia đi!_Jenny nói và cùng Quyên và nó bước vào phòng.

-Tôi một phòng!_Hấn nói rồi quay lưng đi.

Đầu tiên, tụi nó sẽ tắm biển. Tại bãi biển, các cô nàng đều bị nhồi máu và té xỉu. Bởi vì ba chàng trai ngồi phía kia quá hoàn mỹ. Từ khuôn mặt tới thân hình. Chàng trai thứ nhất, mái tóc nâu, đeo kính râm cũng nâu nốt, tựa lưng vào chiếc ghế xếp, người cậu tỏa ra khí chất ngạo nghễ. Cậu thứ hai đang ngồi, mái tóc đen lịch lãm, đôi mắt xanh lơ và môi mỉm cười lộ chiếc răng khểnh vô cùng duyên. Cậu còn lại đang đứng, cậu khá nổi bật với mái tóc đỏ hung, đôi mắt nâu, gương mặt tươi cười, từng động tác của cậu vô cùng dễ thương và nhí nhảnh. Cả ba chàng đều làm các cô gái ở đây rụng tim.

Nhưng chưa dừng lại, ba cô gái xuất hiện, một lần nữa, các chàng trai đều bị xịt máu mũi mà ngất. Đi giữa là cô gái có mái tóc vàng bông bông, đôi mắt xanh, đậm chất người lai, nổi bật là bộ bikini màu đỏ vô cùng quyến rũ (không có Kelvin! Uống quá). Bên tai trái là một cô nàng tóc nâu ngang vai, mắt tím nhạt buồn, cô mặc bikini màu hồng phấn, khiến tên tóc đen cứ nhìn mãi. Còn cô gái còn lại, mái tóc đen dài hơi xoắn, mắt cũng đen lầy, khế chớp chớp, má ửng hồng vì ngại, ai cũng tiếc vì không chiêm ngưỡng được vẻ đẹp và tò mò không biết nó màu gì.(hehe). Và có hai kẻ đang ngăn người nhìn nó chăm chú.

-Hai người nhìn đủ chưa?_Jenny quơ quơ tay trước mặt hai kẻ đang há hốc mồm.

Hấn vội vàng ngồi ngay lại.

-Đủ..đủ..rồi! Ý lộn tui có nhìn đâu mà hỏi chứ!_Hấn gật đầu nhưng ngay lập tức lắc đầu.

-Còn chối!_Jenny cười tươi, vỗ vai hấn một cái bốp làm hấn nhăn nhó.

-Đẹp quá! Nhưng...nó ..màu.._Hai mắt Huy lòng lanh chỉ nó.

-À! Muốn biết phải không? OK!_Jenny cười nói và quay đi.

Lại chỗ nó đang ngồi, cô nói.

-Tắm thôi nào Ngọc!_Jenny nháy mắt cho Quyên rồi cả hai xông vào nó. Jenny kéo khăn trên người nó xuống và cùng Quyên lôi nó xuống biển. Nó la í ớ vì ngại.

Nó mặc bikini màu xanh lơ, trông rất dễ thương và đẹp. Rồi cả ba chàng trai nhìn nhau không hên mà cùng lau xuống biển đùa giỡn cùng các nàng. Không khí ở biển như ngừng hoạt động và chỉ còn tụi nó đang đùa giỡn trong làn nước trong xanh, dưới ánh nắng mặt trời dịu nhẹ, tiếng cười trong vắt của tụi nó cứ vang vọng mãi.

21. Chương 21: Chuyển Đi Chơi Thú Vị.(tt)

Sau khi tắm, cả bọn vào một nhà hàng hải sản ngon và bắt đầu thử thức bữa ăn, cho tới khuya về khách sạn ngủ, mấy ngày chơi ở đảo trôi qua nhanh chóng, rất vui và thú vị. Tối trước khi về, tụi nó ra bãi biển tổ chức nhậu một bữa no nê, Huy đề nghị chơi đánh bài ăn hôn, người thua hôn người thắng. Nó và Jenny không chịu chơi, nhưng rốt cuộc cũng chịu bởi Huy dỗ bộ mặt sắp khóc ra hù dọa nó.

Nó và Quyên, Huy và Jenny, hấn và Thái, ai cũng không dám tới nhất, cứ nhường nhường vì tới nhất sẽ bị hôn. Cây đầu, nó Jenny và hấn đánh, người tới nhất là nó, đang cầu mong Jenny tới cuối nhưng chúa có nghe lời cầu nguyện nó đâu, Jenny tới nhì và...

-Hôn đi! Hôn đi!_Jenny Quyên và Thái cổ vũ hấn.

Mặt nó ửng hồng, hần cũng không biết phải làm sao, mặt đỏ cũng không kém, và có một kẻ tiếc ngùn ngụt. Hít một hơi hần chồm người qua hôn má nó, cả bọn cười to trừ một kẻ. Nó ngại đứng dậy.

-Thôi! Không chơi nữa!

-Gì chứ? Mới chơi mà!! Ngồi xuống, ngồi xuống!_Huy kéo tay nó, thả dài nó ngồi xem Quyên chơi.

Cây này Thái tới nhất, cứ tưởng là Quyên tới cuối nhưng nhờ nó chỉ nên cô tới nhì. Vậy là Huy phải hôn Thái, Thái cười xoà.

-Thôi tôi không dám nhận nụ hôn này!

-Không được! Chơi là phải chịu._Cả bọn phản bác.

-Rồi rồi!_ Thái nhắm mắt lại, Huy nhắm nhó chồm người qua, cố gắng tưởng tượng Thái là nó cậu chu miệng khiến Thái rùng mình sờn gai ốc.

Tới lượt nó,hần và Jenny nhưng Huy tức vì thua nên giành chơi cây này. Nó lại tới nhất, haizz..tại lúc trước ở nhà buồn buồn rủ cao thủ chơi riết giờ nó thành cao thủ luôn, chỉ còn hần và Huy, hai kẻ tay đánh, miệng cười,mắt té lửa,cô gắng nhường nhau để mình tới cuối.

Trong đầu nó bỗng muốn hần về cuối, nhưng nhanh chóng gạt bỏ vì cho rằng mình bị bệnh nên nghĩ bậy (==”), và có lẽ ông trời muốn trêu hần nên đã cho Huy thua, hần bực bội liếc Huy, cậu thì tí ta tí từng bay lại hôn má nó mà không chịu buông dù nó cố gắng đá cậu ra và phải nhờ cả bọn xúm lại lôi cậu đi.

Rồi cả nhóm ngồi chơi oẳn tù tì, nó với Jenny và Quyên, cậu với hần và Thái. Hai bên thay phiên nhau oẳn tù tì ai thua sẽ bị phạt là uống hết một ly bia đầy. Nó là kẻ chơi dở trò và tửu lượng lại kém nhất nên say hết biết gì luôn, còn Huy và Jenny khi say bỗng nhiên dở chứng kể chuyện hồi xa xưa của hai người, Quyên uống có ba ly thì đã ngủ làm Thái phải dìu về phòng.

Huy và Jenny ở ngoài phòng khách mãi không chịu đi ngủ, hai người lôi hết bia trong nhà ra uống và tâm sự như ông cụ bà cụ vậy, hết kể chuyện này tới chuyện nọ. Còn nó, hần vất vả lắm mới quảng nó lên giường, nó cứ lè nhè suốt.

-Cô nặng như con heo vậy!_Hần chống hông nhìn nó nói rồi cậu cuối người tháo giày, và đắp chăn cho nó, vừa mới tắt đèn nó đã la oai oái.

-A! Bật..lên ..chê..li..dừng.. hó chết!_giọng nó lè nhè, quơ quơ cái tay.

-Rồi! Rồi!_Hần lơ tay, biết nó ghét bóng tối, nên hần vội vàng bật đèn.

Lại gần đắp cái chăn vừa bị nó hất tung xuống, hần thả dài nhìn nó, bỗng nhiên nó la lên làm hần vội vàng nắm tay nó.

-Có tôi nè, đừng lo!_Giọng hần cuống cuống.

-Hoàng Tú? Là a sao?_Nó ngồi bật dậy, hai tay đặt lên vai hần, giọng lè nhè nói.

Hần chưa kịp nói gì thì nó đã hôn hần, mắt hần mở to, ngạc nhiên vô cùng. Nụ hôn rất nhẹ nhàng, đôi môi mềm mại của nó làm hần không thể cưỡng lại, hần ôm chầm lấy nó mà đáp trả, bỗng nhiên nó đẩy mạnh hần ra.

-Á, tránh ra a là tên sở Khanh, đáng ghét..tôi!_ Nó chưa nói hết thì đã lăn đùng ra ngủ.

Hần nhìn nó, lắc đầu.

-Haizz..chính cô hôn tôi trước mà!_Rồi hần kéo chăn đắp cho nó, khẽ chúc nó ngủ ngon và quay lưng đi ra ngoài.

-Tôi..thích a..._Nó mơ màng nói, giọng nhỏ dần và chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, tụi nó trở về, qua chuyến phà, tới bãi giữ xe, nó cảm thấy đầu cứ đau, cảm giác không đứng vững nữa, nó ngã xuống. Hần vội bước vào thấy nó khụy xuống vội vàng chạy lại đỡ nó.

-Heo ngốc! Cò có sao không?_Hần hỏi nó.

-Không sao, chỉ cảm thấy đau đầu thôi!

-Để tôi chở cô _Hắn nói, nó khẽ gạt đầu và hắn dìu nó lên xe.

Huy thấy nó vậy cũng lo lắng nhưng cậu lại đến sau ông a nên chỉ lặng lẽ lấy xe và chở Jenny chạy phía sau.

Tuy là nó không thích cậu và cậu cũng biết điều đó, thế nhưng nếu cậu không được thì cũng chẳng sao, vì ở đây, cậu muốn nó và hắn thật sự hạnh phúc thôi. Nhưng cậu cũng không thể bỏ cuộc được, cũng có thể xem cậu đang theo đuổi nó thật và cũng có thể xem là cậu đang giúp cho hai người họ, nói chung trong lòng cậu đang rất hỗn tạp.

Hắn lái xe, nhưng lắm lúc lại liếc nhìn nó đang ngủ, nhớ lại đêm qua cậu không khỏi nở nụ cười, hắn thật sự thích nó mất rồi, có lẽ hắn nghĩ mình nên chấp nhận và thành thật với tình cảm này. Lúc ở bên cạnh nó cảm thấy mình rất thoải mái, cảm thấy yêu cuộc sống này hơn. À, tháng sau là lễ đính hôn bố hắn và dì Kim, hắn đã chấp nhận cho họ đến với nhau và có thể nói là do nó. Hắn thật sự tìm lại được chính mình rồi.

-Cảm ơn nhé! _Hắn nhìn nó, khẽ nói, cảm ơn vì giúp hắn biết giá trị thật sự của hạnh phúc.

Vui vẻ lái xe, hắn cảm thấy cảnh vật bên đường thật đẹp, đi tới đâu hoa đua nở tới đó.

22. Chương 22: Đính Hôn

Chia tay mọi người, nó vẫn còn buồn ngủ nên bảo Jenny mau chóng đưa nó về nhà, Jenny cũng chào thua nó luôn. Về tới cổng thì cũng vừa gặp xe a nó ngừng trước cửa.

-Ừa a hai, a cũng mới về à? _Nó hỏi.

A nó mỉm cười.

-Cả tuần hai đứa chơi vui vẻ chứ?

Nó chưa kịp trả lời thì Jenny chạy lại ôm cánh tay a nó.

-Trời ơi, nhớ a muốn chết hà!

-Vậy sao? Nhớ nhiều không nè?

-Thôi dùm! Sồn cả da gà! _Nó nhăn mặt vờ xoa xoa hai cánh tay.

-Mấy đứa vào nhà hả nói! Jenny con cũng vào nhà chơi đi. _Một người phụ nữ rất trẻ trung, xinh đẹp bước xuống xe.

Nó ngạc nhiên nhưng nhanh chóng chạy lại ôm mami nó.

-Mami về hồi nào vậy? Con nhớ Mami quá à!

-Mẹ về tuần rồi! Thôi vào nhà hả nói.

Rồi cả gia đình nó bước vào nhà, lâu rồi không khí trong nhà mới vui như vậy. Hỏi thăm sức khỏe một hồi rồi bà nói.

-Con trai, con và Jenny chùng định chùng nào đám cưới đây?

-Dạ tụi con định chờ Jenny tốt nghiệp 12 ạ! _A nó nói.

Rồi cả nhà lại trò chuyện vui vẻ. Lúc này Baba nói lên tiếng.

-Ngọc nè! Ta và mẹ con vừa mới đi ăn tối cùng gia đình nhà Nguyễn đấy con, ta thật sự hài lòng lắm. _ông cười tươi.

Nó ngơ ngác hỏi Baba nó.

-Ừa thì sao hả Baba? Con không hiểu.

__Con bé, còn định giấu tới bao giờ hả? Cả nhà biết hết rồi! Bên họ có ý và thích con như vậy thì ta cũng rất vui, ta nghĩ có lẽ tuần sau con phải dọn qua nhà họ Nguyễn rồi đấy!__Mami nó lên tiếng, rồi cười khoái chí.

-Ồ..là sao? __Nó vẫn ngơ ngác.

-Há há..tuần sau đi rồi hả e gái!a vui quá! Baba và Mami đã chấp nhận hôn ước cho e rồi. A thấy Hoàng Tú cũng rất tốt đấy chứ!

-Gì CỐ??? Hoàng Tú??? “Bà cao tay ghê!ra tay trước mình luôn! Giờ làm sao??” __Nó hét lên, trong lòng khóc thầm.

-Ồ..họ muốn con tập làm quen trước cuộc sống và muốn bồi đắp tình cảm của hai đứa thêm thôi!__Baba nói vẫn cười tươi nói.

-Nhưng con không muốn...__Nó nhăn nhó.

-Được mà! __baba, Mami a hai nó đồng thanh, Jenny không nói gì chỉ cười.

Nó yếu xiu, nhưng trong lòng lại cảm thấy hơi vui, không phải hơi là lạ.

Cả nhà cười nói vui vẻ trừ nó, nó xin phép lên phòng. Ngả người trên chiếc giường, nó suy nghĩ.

-“Haizz..Mami về chắc là vì dụ này rồi, sống với tên đó sao? Trời ơi! Mình mới có 17 t đầu hà, phải tìm cách gì đó, không thể ngồi yên để họ muốn đặt đâu thì đặt được, đời còn dài, ít nhất phải 30 t mới lấy chồng chứ?chơi chưa đã gì hết, hức..hức..”

(30 tuổi mà chưa có chồng thì ế nặng rồi!)

Đang suy nghĩ mông lung thì Jenny bước vào.

-E gái, suy nghĩ gì đó? __Cô cười.

-Chưa gì đã muốn làm chị người ta à? __Nó chọc Jenny.

-Thì trước sau gì cũng vậy thôi! Mà nè! Bà Tú hay thiệt nha! Lo làm trước hết luôn! Giờ thì mẹ và bố cũng đồng ý luôn rồi thì bỏ chấp nhận đi.

-Ồ..đâu có được, tui phải suy nghĩ cách chứ, để gì mà bảo Ngọc tui đây chịu thua được!__Nó ngồi dậy nói.

-Vậy chứ bà định làm gì đây? Tuần sau là bà phải dọn qua bên kia ở rồi!

-Dọn thì dọn! Nhưng tui nhất định không thể ngồi theo sự sắp đặt của họ được! Phải đấu tranh giành tự do cơ!__Nó đứng phắt dậy, làm bộ đáng y hệt nữ thần tự do vậy.

Jenny cười to.

-Rồi! Tui sẽ chờ! Ngồi xuống kể bà nghe chuyện này nè!__Cô kéo tay nó ngồi xuống, rồi hai đứa trò chuyện vui vẻ.

Ở nhà hấn, hấn bước vào đã thấy bố và dì Kim đang ngồi, hấn bước lại ngồi.

-Ba, dì có chuyện gì vậy?__Hấn bưng tách trà lên uống một ngụm.

-À! Bà đã..__Bố hấn áp úng, làm hấn giật mình.

-Ồ..bà sao?bà bị gì à?__Hấn lo lắng hỏi.

-Không! Ý ta là vụ đính hôn bà con đã làm xong hết rồi! Và tuần sau con bé sẽ dọn qua ở chung với con.__Bố hấn nói.

-Hả? Bảo Ngọc đó à?__Hấn ngạc nhiên.

-Ừ, bà đã gặp gia đình con bé và họ đã chấp nhận hôn ước.__Dì mỉm cười nói.

-Trời! Sao bà...bà...ashii..__Hấn lắc đầu đứng dậy.- Thôi, con xin phép con về ạ!

Rồi hắn lấy xe về khu biệt thự có Huy và Thái đang chờ. Tối hôm đó, hắn rủ cả hai đi nhậu cho tới sáng mới về.

Sáng hôm sau, tại lớp học, hắn nằm ngủ, nó thì cứ ngồi bắt hắn suy nghĩ cứ giải quyết nhưng hắn nhăn mặt bảo nó tự nghĩ, rồi ngủ tiếp, ngủ bù cho tới hôm qua. Nó thở dài, thật là, nó cũng úp mặt xuống ngủ, tới hôm qua suy nghĩ mà quên luôn ngủ.

Rồi cả tuần trôi qua nhanh chóng, đến lúc nó phải sống chung với hắn, trời ơi, nó không thể tưởng tượng được thời gian bỗng nhiên trôi qua một cách nhanh chóng như vậy. Sáng chủ nhật hôm nay, hắn lái xe qua rước nó, là vì bà hắn ép. Hắn chở nó tới chỗ bà và Kiyoko đang ở, cô nhóc đang học ở học viện âm nhạc nên chưa về chỉ có bà và những người hầu trong một ngôi biệt thự cổ kính.

Bà rất vui khi thấy nó, trò chuyện, hỏi thăm nó đủ điều. Ăn cơm trưa với bà xong thì hắn đi đâu đó, còn nó thì bị bà dẫn đi shopping, spar, và thăm những nhà bạn bà, rồi ăn tối.., cho tới chiều tối, nó mệt lử. Về tới nhà bà cũng mệt nên ngủ. Ngồi nói chuyện với Kiyoko trước chiếc xích đu được một lát thì hắn tới đón nó. Tạm biệt cô nhóc, nó đến biệt thự hắn đang ở.

Và ở đó có một kẻ rất vui khi biết tin nó đến ở, tuy nhiên cậu rất buồn vì nó và hắn đính hôn, cậu nghĩ mà cảm thấy hụt hẫng, có lẽ cậu thua ông a rồi nhưng tình cảm cậu dành cho nó vẫn như vậy. Rồi sau này cậu sẽ tìm một nửa thực sự thôi, nên bây giờ tới đâu thì hay tới đó. Vậy đi, như vậy là tốt nhất, tương lai vẫn còn phía trước mà!

23. Chương 23: Sống Chung

Vừa mới mở cửa bước vào thì Huy đã ôm chầm lấy nó, reo hét um sùm, nó cố gỡ cái tên Huy ra nhưng hắn dính nó như keo dán sắt vậy.

-A...nhớ cậu quá à!!_Huy reo lên thích thú.

-Bỏ..bỏ ra!!!_Nó vùng vẫy.

Hắn bước vào, thấy thế liền túm cổ tên Huy lôi ra.

-Ế! Cấm đụng vợ tui nha!_Hắn nói.

Chỉ vừa dứt câu thì nó và Huy nhìn chằm chằm cậu.

-Hử???_Đồng thanh.

-Gi nhìn! Không đúng à?_Hắn tròn mắt nói.

-Ồ..tui với a lấy nhau đầu mà vợ với chồng, tưởng bỏ à? Rồi tui cũng sẽ tìm cách thoát thân thôi!_Nó thẳng thắn nói rồi bỏ lên lầu.

Hắn thở dài, “không thích thì thôi có sao lại phũ phàng như vậy”, buồn và hụt hẫng hắn quay qua liếc xéo Huy đang cười tươi như hoa.

-Hử..dù sao cũng là vợ a, cấm chú mày đụng chạm nhá!_Hắn cũng bước lên lầu.

-Ế! Chưa cưới mà vợ với chồng gì hả? Rồi cô ấy sẽ yêu e và bỏ a thôi, hử hử.._Huy đắc chí nói vớ theo cậu.

-Thôi dùm cái giọng cười kinh tởn của cậu đi!_Thái ngồi xem phim này giờ mới lên tiếng.

-Xí..ê, đi siêu thị mua đồ về nấu ăn không? Đồ trong tủ lạnh chả còn gì._Huy lay tay Thái.

Sở thích cậu này là nấu ăn và ước mơ của cậu cũng là trở thành đầu bếp, tuy gia đình cậu muốn cậu theo ngành giải trí vì bố cậu là giám đốc công ty điện ảnh nổi tiếng và mẹ là diễn viên, siêu người mẫu có tiếng trong ngành, biệt danh cậu là Hunter vì cậu rất nổi tiếng sau khi đóng vai người thợ săn đẹp trai trong

một bộ phim ngắn bên Anh cùng với mẹ cậu do bà ép buộc, tuy nhiên cậu chỉ đóng thử một lần và ngán tới giờ.

Thái không nói gì, chồm lấy điện thoại trên bàn đang reo, nghe xong cậu mỉm cười quay đi.

-Ế! Không đi với tui à?_ Huy tức tối nhìn theo Thái.

Thái quay lại cười rõ tươi.

-Không! Tui phải chờ Quyên đi ăn tối rồi, cậu tự đi nha!_Rồi cậu quay đi vừa đi vừa hát líu lo.

-Đáng ghét! Từ hôm 2 người quen nhau tới giờ bỏ bê bạn bè vậy đó hả??_Huy hét nhưng Thái đã đi mất.

Cậu đứng dậy, quay lên lầu. Nhìn đồng hồ.

-“Đã tám giờ rồi, không biết Ngọc ngủ chưa nữa!”

Trong phòng, nó đang úp mặt xuống gối.

-“Trời ơi..lúc này mình nói hơi nặng lời nhỉ? Á, nhưng mà đúng chứ bộ, mình chỉ nói sự thật thôi mà! Nhưng mà..”

Cốc..cốc..

Đang suy nghĩ mông lung thì có tiếng gõ cửa, cô ngược nhìn, bỗng nhiên cảm thấy hơi hợp vì nghĩ rằng người ngoài kia là...

-Tui Huy nè, cậu ngủ chưa vậy?_Huy cất tiếng nói.

Nó thở dài, đứng dậy mở cửa.

-Có chuyện gì vậy?_Nó hỏi.

-Ồ..thì cậu rảnh không?_Huy gãi gãi đầu nói.

-Định rủ tui đi đâu hả?thôi tui làm biếng lắm?_Nó nói toang đóng cửa thì thấy Huy xì mặt, như sắp khóc.

Nó thở dài, tại sao nó lại mềm lòng trước những cái bộ mặt dễ thương này cơ chứ?

-Thôi được rồi! Chờ một chút, thay đồ!_Nó đóng cửa lại.

Huy vui vẻ quay mặt lại thì thấy hấn đứng tựa lưng vào tường.

-Tôi cũng đi!_Hấn nói.

Huy thở dài.

-Chán a ghê! Đi siêu thị mua chút đồ thôi mà có bắt cóc vợ sắp cưới của a đâu!_Huy chống hông nói.

-Vậy thì a chú là chồng sắp cưới không có quyền theo vợ mình à?_Hấn đáp.

-Ồ.._Huy hết biết nói gì luôn.

Nó bước ra thì thấy hai tên đã đứng chờ nó, thấy hấn nhớ lại lúc này nên cảm thấy hơi ngại.

-Có tên này đi nữa à?_Nó chỉ tay vào hấn hỏi Huy.

Huy chưa kịp trả lời thì hấn đã đáp.

-Chồng sắp cưới của e không đi được à?_Hấn khoanh tay trước ngực đồng dục nói.

-Gì chứ? Chồng sắp cưới ư? Đã nói rồi, chưa cưới thì đừng có hòng gọi vợ xưng chồng này nọ nhá, mà cũng chưa chắc gì mình cưới nhau._Nó nói lại.

-Thì bây giờ chưa biết cưới hay không nhưng mà cô với tôi đã có hôn ước thì cô vẫn sắp là vợ của tôi theo đúng nghĩa.

-A..!_Nó định cãi thì Huy chen vô.

-Xí...bây giờ không phải lúc cãi nhau, thôi chúng ta đi!_Huy lôi tay hai đứa nó đi.

Tới siêu thị lớn trong thành phố, nó và hần hết giành mua cái này tới cái khác dù rằng trong đó rất nhiều. Huy thật bó tay, cậu lòi nó đi lựa chung với cậu, nó không nói gì, Huy lấy cái nào nó gặt đầu chứ không cãi bướng như hần. Cả ba đứa mua rất rất nhiều đồ, Huy mua nhiều thực phẩm để chế biến món ăn, hần thì mua rất nhiều đồ ăn vặt, còn nó...mua rất nhiều chăn nệm, gấu nằm!(bó tay!) rồi cả ba khiêng vác đồ về nhà.

Về nhà, hần trèo lên sofa vừa ăn quà vặt vừa xem phim. Huy lòi nó vào bếp bắt nó phụ cậu, tuy biết rằng nó làm tới đâu hỏng tới đó. Ăn xong, Huy lòi mấy lon bia trong tủ lạnh ra và cả ba xúm lại chơi đánh bài, ai tới cuối thì uống.

Nó hã hê nhìn hần và Huy uống say hết biết. Vì chơi không lại nó hai cậu bắt nó chơi oẳn tù tì và nó bị ép uống cũng say khướt. Rồi nghỉ chơi, mỗi người một lon nhậu hết lon này tới lon khác, rồi lăn đùng ra ngủ luôn.

24. Chương 24: Tình Mới

Sáng hôm sau, khi thu dọn bãi chiến trường hồi tối thì hần, nó Huy và Thái cùng đến trường, thật sự nó không muốn đi với mấy tên này, Thái thì không nói đi, còn hần nó làm gì cũng cãi lại khiến nó bức muốn điên lại còn gặp cái tên Huy đáng ghét cứ hờ ra là ôm nó, hai từ để diễn tả buổi sáng này là “Bức xúc”.

Vào lớp nó lại chí choé với hần.

-A lấy cái chân xuống bàn có được không hã??mất lịch sự!!_Nó hét lên.

-Tôi để thế này thì liên quan gì đến cô.

-Không liên quan hã? Làm sao tôi nằm trên bàn..grừm..lấy xuống!_Nó hất chân hần, làm hần đang ngồi trên ghế mất đà vội nắm cạnh bàn nhưng lại nhằm tay nó và thế là...nó đang nằm trên người hần, bốn mắt nhìn nhau và môi chạm môi.

Một vài người bạn trong lớp nhìn nó và hần, nó vội vàng đứng dậy, về chỗ ngồi, hần cũng đứng lên và ngồi ngay ngắn lại, mấy đứa thấy cũng không dám hò hét chỉ ồ rồi thôi. Từ lúc nó chơi một vở với tụi con Yến thì ai cũng biết thân phận thật của nó, mấy đứa kia vì xấu hổ nên biệt tăm mất tiêu.

Quay lại, nó đỏ mặt quay mặt ra cửa sổ. Hần cũng không nói gì, giờ là tiết hoạt động nên cô giao lớp cho lớp trưởng quản lý, nhưng không tài nào quản lý nổi bởi Huy quậy quá, tổ chức trò chơi và được tụi con gái hưởng ứng. Còn Jenny thì đi tám đốc với Quyên. Cho nên hành động vừa rồi thì chỉ lọt vào mắt một vài người trong đó có Quyên và Jenny, mà họ cũng không để ý lắm vì mãi mê xem Huy hát hò, chỉ có hai cô là chạy lại chọc ghẹo nó với hần.

Trưa về, cả nhóm đến một quán ăn, vừa ăn vừa cười đùa thì bỗng nhiên sắc mặt hần thay đổi, theo phản xạ nhìn theo hướng hần đang nhìn, là một cô gái với mái tóc đen, ngang vai, rất xinh đẹp và có chút trẻ con, đáng yêu.

-A mê cô đó rồi à?_Huy hỏi, đầu biết lòng ai đó hơi buồn khi nghe vậy.

-Không!_Hần nói rồi cầm cốc ăn.

-Thôi chúng ta ăn nhanh rồi đi!_Thái nói, vẻ mặt cậu cũng hơi khác lạ.

Rồi hần lại quây thanh toán tiền, bỗng nhiên cô gái lúc nãy bước ra và nhìn hần, vẻ mặt vui mừng.

-A, lâu rồi không gặp!_Hần ôm cánh tay hần.

Hần lạnh lùng gỡ bỏ.

-Cô tránh ra, tôi không quen cô.

-A, a đừng trách e nữa mà, thật sự hiểu lầm thôi! Híc a nghe e nói một lần thôi!a..._Hần nói vẻ mặt như sắp khóc.

Cả bọn ngỡ ngác, trừ Thái, cậu biết đó là ai.

-Như Hân, cô là bạn gái cũ mà Tú từng rất quý trọng, hừ nhưng cô ta với một gã khác âm mưu chiếm đoạt tài sản nhà cậu và đã bị cậu biết được, tuy nhiên bây giờ vẫn còn dám gặp Tú thật không biết mắc cỡ!_Thái nói

-A nghe e nói đi, là do ông ta bắt e làm vậy, e yêu a thật mà! A.._Hân nắm tay hân.

-Buông ra!_Hân gằng giọng.

Bây giờ tất cả mọi người trong quán đều đổ dồn phía hân và Hân và ai cũng bênh vực tội nghiệp cho con nhỏ đó, nó không tài nào chịu nổi nên xông lại.

-Cô à, tôi thật sự không biết chồng tôi trước kia đã quen một người bạn gái như cô, a ấy đã chia tay cô bởi cô phũ phàng bỏ a ấy, giờ a ấy đã có vợ, trước mặt tôi là vợ của a ấy cô lại đụng tay đụng chân nhắc lại chuyện hồi xưa làm gì?lời kéo dụ dỗ chồng tôi à?cô.._Nó vờ thở dài, thế là mọi người trong quán bắt đầu chỉ trích con Hân. Làm nhỏ tức tối.

-Cô nói cô là vợ a ấy vậy cô thử chứng minh xem!_Nhỏ đó tức tối nói.

Nó nhìn hân.

-A, a nói đi a có phải là chồng e không?_Nó chớp chớp mắt nhìn hân.

-Đúng vậy, tôi là chồng cô ấy!_Hân ôm vai nó.

-Tôi không tin!_Con nhỏ lại tức tối.

-“Con này hâm ghê! Một quá!”_Nó suy nghĩ.-Được thôi!_Nó quay qua hân, chồm người hôn hân và hân cũng đáp trả, một nụ hôn nồng nhiệt, nóng bỏng trước sự reo hò của mọi người trong quán. Con Hân tức quá bỏ đi.

Buông hân ra nó đỏ còn hơn quả cà chua, hân thì vui hết biết luôn. Nó vội vàng chạy ra ngoài và cả bọn đuổi theo, ai cũng vui và chọc ghẹo nó, chỉ có mình Huy là hơi buồn nhưng nếu nó hạnh phúc thì cậu cũng vui rồi! Vì cậu biết hai người họ đã thích nhau.

Rồi cả bọn kéo đi chơi tới chiều tối. Nó mệt mỏi tắm rửa và đi ngủ, mang theo nụ cười chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, khi mọi thứ trở lại với sự xanh tươi sau một đêm chìm vào giấc ngủ, nó khê mở mắt, cảm giác có ai đó ôm nó, nhìn xuống thì nó tá hỏa.

-Huy!!sao cậu lại nằm ở giường tôi hả??_Nó đẩy Huy ra.

Cậu ngồi dậy, ngáp rồi nói.

-Thì tại muốn ngủ chung với cậu thôi mà!

-Cậu..gan lắm!_No choàng người dậy.

-Tại cậu không công bằng gì hết, hôm qua cậu hôn a mà không hôn tớ cái nào, huhu.._Huy lại vờ khóc.

Nó lại bó tay.

-Thôi thôi..cậu về phòng đi! Còn đi học nữa!_Nó bước xuống giường và vào làm vệ sinh cá nhân.

Huy cười tươi và tung tăng về phòng.

Bữa ăn sáng lại xảy ra hỗn chiến.

-A làm gì vậy hả?phần này là của tôi mà!_Nó hét khi bị hân giành ăn.

-Cô ăn cái kia đi! Heo rồi ăn nhiều làm gì!_Hân đứng đưng trả lời.

-Cái gì? A nói ai là heo hả? Hừ..đưa đây!_Nó chồm dậy lấy đĩa thức ăn hân giành.

Hân gấp bỏ vào miệng nhai trong sự tức tối của nó.

-Thôi, ăn nhanh còn đi học nữa!_Thái nói.

-Cậu muốn ăn thì tớ sẽ làm thêm mà!_Huy nói.-Hay cậu ăn phần của tớ nè!_Cậu đưa phần cậu cho nó.

-Thôi! Tui không muốn ăn nữa!_Nó uống ly nước rồi bỏ ra ngoài.

Rồi họ cũng nhanh chóng ăn và đến trường.

25. Chương 25: Tôi Sẽ Chờ Em, Heo Ngốc!

Nó đã chuẩn bị đồ đạc tươm tất chuẩn bị cho hành trình du lịch vòng quanh đất nước. Cả nhà cứ nghĩ vì nó quá buồn nên muốn quên đi, nên chấp nhận cho nó đi. Nó sẽ qua Nhật là một du học sinh sống một thời gian và tìm hiểu cuộc sống của xứ sở hoa anh đào rồi nó sẽ tiếp tục du lịch nước khác, nó nghĩ mà cảm thấy vui sướng.

Tối trước cái ngày mà nó đi hẳn đã tìm đến rượu giải sầu, hẳn uống nhiều lắm, rượu uống cay và đắng nhưng không bằng trái tim hẳn đang rỉ máu, nó thật sự muốn rời khỏi hẳn sau?

Hẳn thật không ngờ lại có ngày hôm nay, ngày mai nó đi rồi, đi khỏi cuộc sống hẳn, và ngày mai nó và hẳn sẽ như hai người xa lạ, và không biết có còn gặp lại nhau nữa không!

Sáng hôm sau, tại sân bay, cả nhóm cùng bố mẹ nó tiễn nó.

-Con nhớ giữ gìn sức khỏe con nhé! Mẹ sẽ nhớ con nhiều lắm đó!_Mẹ nó ôm nó và nói.

-Cả tụi tui cũng vậy! Nhớ cậu lắm đấy!huhu_Huy ôm nó khóc lóc.

-Được rồi! Con sẽ thường xuyên gọi về mà! Bố mẹ đừng lo nhé! Cả mọi người nữa, tôi sẽ rất rất là nhớ các cậu. A hai chăm sóc tốt cho cô bạn của e nhé! E đi đây!_Rồi cô ôm mỗi người một cái, từ già mọi người cô nhanh chóng bước vào trong, trong lòng muốn gặp hẳn nhưng có lẽ hẳn không đến rồi.

Hẳn ngủ say, bây giờ mới loạng choạng ngồi dậy vì nghe tiếng chuông điện thoại. Hẳn bật máy.

-Alo..

-A còn ngủ được sao? Tại sao a lại làm thế với Ngọc hả? Cô ấy đã đi rồi đó a hài lòng chưa hả?_Tiếng Huy giận dỗi vang trong điện thoại.

-Cậu hiểu cái gì mà nói tôi như vậy chứ!_Hẳn bực tức trả lời rồi cúp máy, quăng điện thoại sang một bên cậu đứng dậy định vào vệ sinh thì nhìn thấy một bức thư trên bàn, bóc ra xem, là của nó.

” Thời gian qua thật sự rất cảm ơn a đã cho tôi những ngày vui vẻ, tôi rất vui khi quen được a và càng không thể tin được chúng ta lại sẽ kết hôn. Tôi thành thật xin lỗi! Tôi nghĩ mình chưa đủ lớn, tôi muốn được tự do khoảng thời gian nữa.

Có điều này tôi muốn nói với a, a biết không, tôi cũng rất thích a chỉ có điều tôi chưa chuẩn bị tâm lý, a biết đấy, chúng ta chỉ mới mười bảy tuổi thôi, tôi cảm thấy mình cần tìm hiểu cuộc sống này hơn, thời gian này tôi sẽ nhớ a lắm đấy!

A nhớ giữ gìn sức khỏe nhé và tôi chúc a hạnh phúc, rồi a cũng sẽ tìm một người tốt hơn tôi mà! Thật sự tôi cũng cảm thấy rất buồn, không biết rồi ai sẽ giành đồ với tôi?rồi ai sẽ lại kêu tôi là heo ngốc? rồi ai sẽ lại cùng tôi cãi về một vấn đề? rồi ai sẽ ôm tôi mỗi khi tôi buồn để tôi tức giận mà mắng?

A à! Tình cảm này thật sự ngốc nghếch giống như một đứa trẻ vậy nhưng nó đủ làm tôi cảm thấy vui và ngọt ngào. Nhưng tình cảm đó có lẽ là dĩ vãng rồi. A hãy sống tốt a nhé! Tôi mãi nhớ a, cảm ơn a đã chịu giúp tôi để tôi có cơ hội thực hiện ước mơ được tự do của mình.

Tạm biệt a,

Bảo Ngọc.”

-E nghĩ tôi sẽ sống tốt được sao? Tôi luôn tự in hiểu e nhưng bây giờ mới biết mình thật ngốc, e muốn được do vậy mà tôi..._Hẳn khụy xuống, nước mắt rơi.

Người ta nói con trai yêu bằng mắt, khóc bằng trái tim, nhưng nếu người con trai rơi nước mắt thì họ đã yêu cô gái ấy thật lòng.

Hắn vội vã lấy xe, chiếc xe ngừng tại một bãi đất trống. Nơi nhìn thấy chiếc máy bay bay ngang qua. Tựa lưng vào chiếc xe, hắn nói.

-Tạm biệt e, a sẽ chờ a, heo ngốc!

26. Chương 26: Ngày Trở Về

Thời gian phút chốc trôi nhanh, nhanh đến bất ngờ, và mới đây đã 5 năm.

5 năm kể từ ngày nó đi, đi đến những nơi mà nó yêu thích, tìm hiểu cuộc sống muôn màu. Và ngày hôm nay, nó quyết định trở về.

Tại thủ đô Bắc Kinh, Trung Quốc.

- Trả đây!_Nó đang rượt theo một bọn con trai đang chạy phía trước.

-Không...E nói yêu tôi đi tôi sẽ trả!_Một thằng con trai nhìn khá đẹp trai với phong cách ăn mặc sành điệu quay lại giọng quyến rũ màu đen nói.

Nó ngừng lại, chống tay lên gối thở dốc. Bọn con trai cũng ngừng lại.

-A bị gì mà nói hoài không hiểu hả?? hơ..hơ..mau đưa đây, tôi còn phải đi nữa!

-Nhưng tại sao e không thích tôi? Nếu e không chịu nói, tôi không đưa, để xem là gì mà e quý quá vậy!_Hắn mở quyển sổ ra.-Woa! những bức ảnh này thật đẹp nha, e chụp đấy sao?_Hắn xem từng trang.

-Đưa đây!_Nó bước lại, đấy là quyển sổ chụp ảnh và ghi lại những kỉ niệm cảm xúc của nó khi đi đến từng đất nước.

-Nga? tẩu tẩu ghi chữ gì không hiểu hết nha!

A ha, nó ghi bằng tiếng việt, đối với bọn ham chơi không chịu học thì lấy gì biết!

-Được rồi! xem đủ chưa, đưa đây, tôi không có thời gian đâu!_Nó bực bội tiến về phía giành lấy quyển sổ rồi bước đi.

-Ân, Bảo Ngọc! đi bảo trọng nha, ta sẽ nhớ nàng lắm!_Tên đó nhìn theo bóng nó dần khuất hết lớn. Nó không quay lại, chỉ khoắc tay tạm biệt.

Bắt chiếc taxi, nó nhanh chóng tới sân bay. Hoàn tất mọi thủ tục xong xuôi, nó yên tọa trên chỗ ngồi, nghĩ tới lúc về không biết có gặp lại hắn không, nó nghĩ hắn giờ chắc có tình yêu mới rồi, cũng có thể là một đàn con rồi ấy chứ nhỉ!?

Nhắm mắt để trôi theo dòng suy nghĩ, nó vẫn còn nhớ như chỉ mới hôm qua, nó và hắn luôn tranh giành với nhau như đứa trẻ, rồi đôi lúc ngồi lại với nhau tâm sự, thật không hiểu nổi, nó không biết hắn thích nó hay không nhưng nó cũng cảm thấy hình như chút chút thì phải, nó thì thừa nhận mình thích hắn nhưng hắn chưa hề nói với nó tiếng yêu nên nó cảm thấy mình giống như đang ngộ nhận vậy.

Nhưng dù gì thì đó cũng là quá khứ rồi, cái đó giống như thứ được gọi là cảm nắng của tuổi mới lớn vậy, nhưng rồi cái cảm nắng ấy sẽ nhanh chóng qua đi như một cơn gió thoảng qua.

Chuyến bay hạ cánh, nó nhanh chóng bước ra bên ngoài.

-Bảo Ngọc!_Tiếng a hai nó vang lên, nó quay lại, chạy đến và ôm a nó.

-E nhớ a quá! ủa? sao chỉ có mình a hai thôi vậy?_Mặt nó hơi buồn.

-Ngốc, e quên mình nói với a giữ bí mật để e tạo bất ngờ à?_A hai cốc đầu nó.

-A ha, quên! mình đi thôi!

Rồi a nó chở nó về nhà, vừa lái xe vào cổng thì một thằng nhóc khoảng 4 tuổi chạy ra.

-Bố về!bố về!

Nó bước xuống xe, cúi đầu nhìn thẳng nhóc rồi nhìn a hai nó.

-Trời, giống như đúc hã!_Nó nói, tuy là Jenny có gửi cho nó hình đám cưới của hai người vì nó không về được và hình của thằng nhóc nhưng lúc đó mới một tuổi thôi.

-Dì Bảo ngọc đây sao?_Nhóc hỏi.

-Ồ..ta đây, người thường nói chuyện qua điện thoại với nhóc đấy!

-Ặc..Hình của dì lúc trước đẹp giờ nhìn ngoài thấy có đẹp gì đâu!_Thằng nhóc Gia Kiệt lè lưỡi.

-Trời, thằng nhóc này!_Nó nhéo má bé Kiệt.

-Á..dì dám nhéo má con, trời ơi nó mà xệ xấu trai con là con bắt đền dì nha!_Kiệt la oai oái.

Cánh cửa mở ra, là Jenny.

-Bồ về rồi à?ây da..nhớ bồ quá đi!_Jenny ôm chầm lấy nó.

-Ế..bà mang bầu hồi nào thế? _Nó ngạc nhiên nhìn Jenny.

-Hí..định cho bà bất ngờ á!_Cô cười.

-Trời ơi,bất ngờ thiệt nha!

- Thôi vào nhà đi!_A hai nó lên tiếng rồi dẫn bé Kiệt vào nhà.

Nó bước vào, bố mẹ nó đang ngồi thấy nó liền chạy lại ôm, mừng rỡ tay bắt mặt mừng.

-Con gái,về sao không báo ẹ biết! nhớ con quá! xem xem nay con khác quá, xinh đẹp hẳn lên!

-Baba mami con nhớ hai người quá, hai người có bất ngờ không?_Nó ôm chầm lấy hai người.

-Còn hỏi, quá bất ngờ!_Bố nó cười rồi ôm nó.

Cà nhà đầm chìm trong tiếng cười rộn rã, không khí gia đình vô cùng ấm cúng. Tối hôm đó cả nhà tổ chức tiệc mừng nó về, ai cũng có quà do nó tặng. Còn nó, lâu rồi mới thấy hạnh phúc như vậy, gia đình là nơi tuyệt nhất!

27. Chương 27: Gặp Lại A Rồi, Tên Sở Khanh!

Từ lúc nó về cũng được một tuần, chủ yếu là đi chơi cùng cả nhà, rồi sau đó sẽ vào công ty phụ giúp anh hai. Hôm nay,Jenny cùng Quyên đi mua đồ cho baby của mình rồi, họ rủ cô đi cùng nhưng cô từ chối, để hai bà bầu đi với nhau thì tốt hơn.

Lang thang trên vỉ hè, ngắm nhìn thành phố đang đổi mới, chỉ 5 năm thôi mà tất cả điều thay đổi, điều trở nên xa hoa lộng lẫy, bất chợt nó nhớ hẳn, mối tình đầu của nó, tuy là không có gì lãng mạn cũng chẳng ngọt ngào nhưng nó mãi là kí ức đẹp của tuổi mười bảy đầy mơ mộng.

Suốt 5 năm, nó vẫn không tài nào quên được hẳn, như một cái gì đó đã khắc ghi trong trái tim nó, muốn tháo gỡ nhưng quá khó. Nó tự cười cho bản thân mình ngốc nghếch, giờ người ta chắc đang rất hạnh phúc bên gia đình với một người vợ xinh đẹp hơn nó, đảm đang và luôn nhường nhịn hẳn chứ không tranh giành như nó.

-Bỏ đi, đã nói là quá khứ rồi mà cứ đem ra rồi tự suy diễn lung tung, giờ cả hai đều đã là những người xa lạ..haizz!_Nó thở dài.

Rẽ bước vào một quán cafe capuchino, nó chọn inh một chỗ ngồi cạnh cửa sổ để có thể ngắm toàn bộ cảnh vật bên ngoài. Nhân nhĩ ly capuchino vừa ngọt vừa thơm, béo và có chút đắng. Nó lại nghĩ về những tháng ngày đã qua.

Từ lúc nó đi, nhóm bạn chơi cũng mỗi người mỗi ngả,hiếm khi gặp nhau,chỉ có Jenny và Quyên là thường gặp. Jenny và Kelvin kết hôn, anh nó đi làm,phụ giúp bố ở công ty chi nhánh lớn thứ hai,jenny ở nhà chăm sóc bé Kiệt, mẹ nó thì vẫn thường xuyên đi đóng phim, quay quảng cáo, bố thì bận rộn quản lý công ty lớn. Nó cảm thấy mình thành thoi thật, du lịch khắp cả nước, thực hiện cái ước mơ nhỏ bé, rồi trở về.

Huy thì bị bố mẹ bắt về nước, bây giờ cậu đang là ngôi sao nổi tiếng, à, lúc bên Hàn nó có thấy tấm poster hình cậu nhưng nhìn khác quá nên lúc đó nó không nghĩ đó là cậu.

Quyên và Thái giờ cũng rất hạnh phúc,Quyên đang mang thai, Thái thì quản lý công ty nhà cậu, nói chung họ bây giờ gia đình, sự nghiệp đều rất yên ổn.

Chỉ có điều, không ai nói cho nó biết hần giờ đang làm gì và ở đâu. Nó cũng thấy ngại khi hỏi nên đành thôi. Sau khi thanh toán tiền và bước ra khỏi quán, nó va phải một người con trai.

-Ồ..xin lỗi! _Nó nói rồi định bước tiếp thì va phải một cô gái nữa.

Nó cũng định xin lỗi thì con nhỏ đó hét lên.

-Là con nhỏ chết tiệt này đấy sao?_Cô ta chỉ vào mặt nó.

-Cái gì sao cô lại **** tôi?_Nó tức giận, là cô ta va trước với lại nó còn có ý xin lỗi nữa là.

-A nói đi! Phải là con này không?_Cô ta lại hét lên.

-Đúng là cô ấy!_Một giọng nói quen thuộc phát ra. Nó quay đầu lại là hần, chính xác là hần. Nó vẫn còn đang ngẩn ngờ thì hần kéo nó vào lòng.

-Cái gì? Một con nhỏ thấp bé, xấu xí thế này mà anh lại bỏ em sao?_Cô ta nói vẻ mặt tức giận, nhưng người tức nhất vẫn là nó, nó thế mà che lùn, xấu.

Nó tức giận bước lại gần cô ta.

-Nè, nè, cô nghĩ sao mà cô bảo tôi lùn, cô thử bỏ đôi giày cao hai tấc đó xuống đo rồi nói nhá, còn nữa, cô nói tôi xấu, xời.. Nhìn kĩ đi, tôi không hề trang điểm đậm đến nỗi che đi lớp da mặt dày như cô nha, cô có dám tẩy trang rồi đo với tôi không, xem da ai trắng hơn ai mịn hơn nè. Hừ bực bội!_Nó tuôn một lèo làm cô ta mặt tím ngắt.

Rồi xoay qua hần.

-Anh nữa, chuyện của anh tốt nhất đừng kéo tôi vào._Nó quay lưng đi thì cô ta lôi nó.

-Con này, mầy đứng lại làm rõ rồi muốn đi đâu thì đi.

-Cái gì...tôi có Liên quan gì ở lại giải quyết hả??_Nó nói.

-Anh nói đi, tại sao anh lại bỏ em?_Cô ta hét vào mặt hần, mặt như muốn khóc.

-Vì tôi không yêu cô, và người tôi yêu là đây._Hần kéo nó đặt lên môi nó một nụ hôn nồng nhiệt, vô cùng ngọt ngào, và có chút tham lam, nó chơi với, buông không được, đẩy không ra.

Cô ta tức tối bỏ đi, không quên hét lớn một câu.

-Được rồi! Hai người cứ chờ đó.

Khi cô ta đi khuất, hần bỏ nó ra.“Bát..”

-Anh làm cái gì vậy hả? Anh vẫn như ngày nào, một tên sở Khanh đáng ghét!_Nó tức tối bỏ đi.

Hần đứng đó cười, trong đầu suy nghĩ nó là một cô gái đáng yêu, cá tính,.. Hần bỗng nhiên thấy hứng thú vội chạy theo.

-Cô tên gì vậy?_Hần hỏi nó.

Nó nhìn hần ngạc nhiên, không lẽ nó thay đổi quá nhiều đến nỗi hần không nhận ra?

-Anh có phải là Hoàng Tú không vậy?

-Ồ..sao cô biết tên tôi? Chúng ta gặp nhau rồi à?_Hần vẫn cười nói.

-Anh định diễn kịch với tôi à?không hay chút nào!

-Tôi chưa hề gặp cô bao giờ, nói đi, cô tên gì vậy? Để tôi còn cảm ơn nữa chứ!_Hần vẫn tiếp tục nói, như tìm ra một món đồ chơi thú vị.

Nó nhìn hần, ánh mắt gương mặt vẫn vậy, chỉ có điều nhìn hần quyến rũ hơn, đẹp trai hơn, menly hơn,..(Ect..)

Nó lắc đầu, chắc chắn cậu ta đang giả ngu ngơ đây mà!

-Anh biết tôi?

-Tất nhiên, chưa gặp bao giờ!

-“nếu thật như vậy thì càng tốt chứ sao, có gì mà mầy phải thất vọng vậy Ngọc??”- Vậy tôi cũng chưa hề gặp anh. Nó bước nhanh đón taxi nhanh chóng chạy đi.

-Ồ.. Đây!_Hần có chút buồn,-Cô ta thú vị nhỉ, mà sao cô ta biết tên mình vậy?haizz..thôi kệ!_Hần móc điện thoại ra.-Hẹn em quán bar chỗ cũ nhé!bye em yêu!chút!.._Rồi hần thông thả bước đi.

Nó về nhà suy nghĩ suốt, rốt cuộc hần đang giỡn với nó à? Lại gương soi, vẫn như cũ, chỉ có mái tóc là nhuộm nâu hạt dẻ thôi, nó không tài nào hiểu.

-Chắc Thái biết! Gọi hỏi cho ra lẽ vậy..nhưng..haizz..thôi gọi luôn!_Rồi nó điện Thái, cậu hẹn nó tối nay tại bar Devil, cậu sẽ kể nó nghe mọi chuyện.

28. Chương 28: Tai Nạn Mất Trí

Đêm hôm đó, tại quán bar,nơi cái bàn có cô gái vô cùng xinh xắn đáng yêu trong trang phục chiếc quần Jean ngắn, áo phông, chiếc túi xách nhỏ, mái tóc nâu xoan hạt dẻ, nhìn nó vẫn như ngày nào chỉ có điều phong thái chừng chặc hơn một chút.

Thái bước vào,anh vừa từ công ty về sẵn ghé luôn, Thái nhìn nó cười.

-Lâu rồi không gặp, xinh đẹp hẳn ra nhỉ?

-Chứ không lẽ ngày càng xấu! Mà sao lại hẹn ở bar?_Nó hỏi cậu.

-Sẵn tôi giải quyết công chuyện ở đây thôi!

-Ừm! Vậy vào chủ đề chính đi!

-Cậu gấp gấp quá! Tuy nhiên, tôi nói là cậu không được giận tôi với Huy nhé!_Thái cười cười nói.

Nó thấy hơi ngạc nhiên, nếu mất trí thường là do bị tai nạn hay đại loại là vậy, thế sao lại liên quan tới hai người? Hay là do cứu hai người này thì bị tai nạn đập đầu mất trí?

-Nói đi!

-À Ừm..mà cậu quan tâm như vậy là còn thích Tú à?_Thái hỏi.

-Trời ơi..từ khi nào mà ông hỏi nhiều quá vậy?chuyện đó không cần cậu biết. Mà nếu cậu không nói tôi sẽ hỏi người khác!_Nó đứng dậy thì Thái kéo xuống.

-Chẳng ai biết ngoài tôi với Huy đâu!

Chuyện này có cái gì đó bí ẩn nha! Mà tại sao nó lại nóng lòng như vậy, chắc Thái nói đúng nó vẫn còn thích hần.

-Cái gì mờ ám dữ vậy?_Nó ngồi xuống hỏi.

-Thật ra chuyện là vậy!_Thái bắt đầu kể cho nó nghe.

Từ ngày nó đi thi tụi hấn vẫn đi học bình thường, mà hấn thì lúc nào mặt mày cũng ủ rũ, không chịu đến trường, ăn nhạt suốt suốt, Thái và Huy thì không biết làm thế nào cho hấn quên đi nó và vui vẻ sống.

Rồi tới hôm đó, hấn uống đến say khướt, về nhà Thái và Huy phải chăm sóc cho hấn. Thái thì đi pha nước cho hấn uống giải rượu, còn Huy thì hì hục cởi giày, áo khoác hấn ra. Bỗng nhiên, hấn ôm chầm lấy Huy.

-Bảo Ngọc ơi, heo ngốc ơi, đừng bỏ anh..chụt.._Hấn ôm hôn.

Huy la oai oái.

-Thả em ra,cái anh này, trời ơi,..gúm quá!!!_Huy vừa nói vừa đẩy cái đầu đang định hôn cậu ra.

-Đừng bỏ anh...Ngọc.._Hấn vẫn cố gắng ôm Huy.

“Bịch..”

Huy đá cậu rớt giường.

-Trời ơi... anh hại đời trai tôi rồi!!!á.._Huy hét lên và chạy đi.

Thái nghe vậy vội chạy lên, vừa mở cửa phòng thì Huy chạy ra, rồi hấn ôm cậu,và định hôn thì bị Thái đá một phát đầu đập vào tường bất tỉnh..

-Quyên còn chưa ôm tui nữa kìa, đừng hòng hạm tui!

Thế là Thái và Huy khiêng cậu lên giường.

-Bực bội quá!_Huy chống hông nói.-Có cách nào đó cho thằng cha này quên đi Bảo Ngọc không nhỉ?

-Có!_Thái nói.

Huy hai mắt sáng rỡ.

-Nói nói!

-Mới lạ a!_Thái nhún vai bỏ đi.

Huy suy ngẫm điều gì đó rồi cũng bỏ đi.

Sáng hôm sau, hấn tỉnh dậy, bước xuống lầu thấy Huy và Thái đang ngồi.

-Tỉnh rồi đó hả ông kia?_Huy hỏi về mặt bực tức.

Cậu nhìn Huy rồi nhìn Thái. Bỗng nhiên, hấn chạy lại ôm Huy.

-Ôi...Ngọc!!!anh nhớ em quá!

-Buông ra, trời ơi..Thái cứu với!tên này dám *** người bạn ngày!_Huy la lên.

Thái thấy vậy chạy lại kéo hấn ra.

-Có *** thì bạn đêm hãy ***!

-Cái gì??_Huy hét.

-Ý lộn..cậu ta là Huy chứ không phải Ngọc!_Thái vẫn kéo kéo hấn.

Hấn buông ra, quay qua Thái, Thái vội vàng chạy.

-Ôi..heo ngốc.._Hấn đuổi theo Thái.

-Cứu với Huy!_Thái vừa chạy vừa la.

Huy vội vàng đuổi theo hấn. Cả ba chạy ra ngoài, Thái Huy chẳng thấy hấn đâu, nhìn qua bên kia, hấn đang ôm một bà lão.

Cả hai vội chạy lại lôi hấn đi.

-Anh yêu em!_Hắn cố nói.

-Êm..cũng..yêu anh,,hì..hì.._Bà lão đỏ mặt cười nói.

-Già rồi mà còn thế!_Huy nói, một bên tay đang lôi hắn.

-Tại cái tên này nè! Giờ nhìn ai cũng là Ngọc hết!_Thái cũng một bên lôi hắn.

Hắn cứ vùng vằng rồi chạy lại ôm ông cảnh sát. Huy tức quá lấy khúc cây đập vào gáy cậu, và đưa cậu tới bệnh viện.

-Bác sĩ, có thuốc nào làm cho tên kia mất trí không hả?_Huy hỏi.

-Tôi nghĩ là không thừa cậu, nhưng mà ở phần sau bị chấn thương, là do bị đánh phải không?_Ông bác sĩ hỏi.

-Ồ vâng, sao vậy bác sĩ?_Thái hỏi.

-Tuy là không có di chứng gì, nhưng cú đánh hơi bị mạnh về phía sau tiểu não, ảnh hưởng tới phần thần kinh trí nhớ nên có thể là mất trí tạm thời hoặc vĩnh viễn, bởi ngoài cú đánh ấy thì cậu ta thường sử dụng nhiều bia rượu nữa, điều này ảnh hưởng rất nghiêm trọng hệ thần kinh cũng như việc mất trí._Ông bác sĩ nói.

-Vâng cảm ơn._Thái và Huy bước ra ngoài.

-Cầu mong cho tên đó mất trí vĩnh viễn!_Huy nói.

-Ác vậy?

-Hừ..!

Hiện tại...

-Vậy là cậu ta mất trí thật cho tới bây giờ?_Nó hỏi.

-Ừm..đúng vậy!Lúc cậu ta tỉnh dậy thì hoàn toàn khác giống như trước đây khi chưa từng quên cậu!

-Vậy cũng tốt!_Nó nói rồi đứng lên.-Thôi tôi về trước.

-Ừm!bye!

Nó bước đi, thì hắn từ đâu đi tới bên cạnh là một con bé vô cùng dễ thương, vóc dáng nhỏ nhắn, gương mặt hiền lành, đang nép trong cánh tay hắn.

-Ồ..là cô sao?Chúng ta thật có duyên, ủa cô biết Thái à?_Hắn ngạc nhiên khi thấy Thái đứng dậy phía sau nó.

-Thông cảm, tôi không quen anh, tránh đường!_Nó nói.

-Thôi mà!cô thật thú vị quá, cô cho tôi biết tên đi!_Hắn cầm tay nó, nó vùng ra.

-Đi mà chơi với bạn gái anh kia, ở đó mà nói nhảm, bực bội._Nó bỏ đi.

Hắn đứng đó cười to, Thái cũng lắc đầu, rồi cả hai ngồi uống với nhau.

Nó về nhà, ngã người lên chiếc giường, nhớ lại câu chuyện Thái kể, muốn cười cũng không được, muốn thương cũng chẳng xong, nó dần chìm vào giấc ngủ. Ngày mai sẽ là một ngày thú vị đây!

29. Chương 29: Lại Gặp Nhau

Sáng hôm sau, tại công ty Nguyễn gia, trên chiếc ghế giám đốc, một chàng trai với đôi mắt nhắm hờ, khuôn mặt có vẻ đắm chiêu,suy nghĩ. Phải, hắn đang suy nghĩ về nó,về cô gái mà hắn cảm thấy thú vị ấy, nhưng hắn cảm giác rất lạ, không đơn thuần thích thú, mà nó làm cho trái tim hắn đập nhanh, một cảm giác thương nhớ, thân thuộc khi thấy bóng dáng nó.

Nếu nói hần yêu nó như vậy có điên không khi chỉ mới nhìn thấy nó hai lần, nhưng trái tim hần lại không như lý trí, cứ phản ứng mãnh liệt, điều đó làm hần cứ mãi suy nghĩ suốt. Một điều lạ nữa là nó biết hần, biết tên hần và quen cả Thái bạn hần, thật sự bây giờ đầu óc hần đang rối tung lên, cảm giác đau đến khó tả, phải chăng hần và nó đã từng gặp nhau?

Không chần chừ, hần điện ngay hỏi Thái, mà kể cũng lạ nha, hần tỉnh dậy thì đúng là mất trí nhưng sao chỉ quên mỗi nó thôi nhỉ? Hay tại yêu quá, nhớ quá nên đầu không chịu nổi mà nổ tung cho nên quên nó luôn.(trí tưởng tượng phong phú,thông cảm).

-Lô...._Đầu dây bên kia phát ra giọng đang ngáy ngủ.

-Bữa nay không tới công ty hay sao mà ngủ ngái dữ vậy? _Hần hỏi.

-Chút đến,tao là giám đốc mà mậy, bữa nay không có cuộc họp nên trốn chút.

-Ừm..tao hỏi cái, cô gái hôm qua mầy nói chuyện là ai vậy?sao mầy lại quen cô ta?à mà cô ta còn biết tao nữa thì phải?

-Ồ..thì trước kia cô ấy cũng là bạn chúng ta mà._Thái nói.

-Tao không tin nổi, sao tao không nhớ gì hết vậy?

-Ồ thì tao có biết đâu mầy!thôi tao bận rồi!_Thái nói rồi vội vàng cúp máy.

Hần thì cảm thấy khó hiểu hơn nhưng mặc kệ vậy, chứ giờ ngồi vắt óc suy nghĩ thì được gì!

Thái cũng không muốn hần nhớ làm gì, nếu hai người họ thật sự có duyên thì sẽ đến với nhau, coi như đây là một thử thách chẳng hạn. Thái muốn xem thật sự khi mất trí và gặp lại nó thì hần có yêu nó như trước kia không. Một trò chơi cũng thú vị nhỉ?

Nó bây giờ đang ở công ty, được làm phó giám đốc, nhưng nó thấy mình chẳng có kinh nghiệm gì mấy mà tự dưng được làm thế này thì hơi khó nhưng nó vẫn rất quyết tâm, tuy nhiên không ít nhân viên trong công ty luôn ghen ghét, nói xấu nó.

Và một chuyện đã xảy ra, không biết là ai đã đánh tráo bản hợp đồng hôm trước nó đọc qua, hôm nay là ngày kí, vì do nó quá tự tin nên đã lỡ kí vào một bản hợp đồng với số lượng hàng hoá khổng lồ và ngày giao lại cận kề, nếu trễ ngày giao thì phải nộp gấp đôi số tiền bồi thường hợp đồng.

Tại nó bất cẩn quá, không xem xét gì hết, nhưng mà ai đã đánh tráo, giờ mang tiếng hại công ty. Anh nó đã phải nhờ tới công ty lớn bố nó mới giải quyết được. Thật là một vấn đề nan giải. Và thế là nó quyết định không làm nữa, nó phải tìm hiểu, tìm kiếm kinh nghiệm, nó đâu có ngờ rằng ở công ty lại phức tạp như vậy.

Nó đi nộp hồ sơ tìm việc làm ở các công ty khác và nó quyết định thuê nhà riêng ở, không dám đối mặt với anh và bố, tuy là họ thông cảm cho nó. Nó quyết định không sử dụng tiền trong thẻ tiết kiệm của bố nữa và coi như đang đền bù cho ông.

Nộp hồ sơ vào những công ty và trong khi đợi trả lời thì nó phải đi làm thêm để trang trải, gia đình biết tính nó nên cũng không dám ngăn cản. Cứ để mọi thứ theo hướng tự nhiên đi.

Kéo dài cho đến hai tuần, sáng hôm nay nó phỏng vấn cả chục công ty mà không biết có được không, về nhà nghỉ ngơi một chút nó chạy đi làm thêm ở nhà nhà. Và tối nay, nó làm ở quán cafe nhỏ nhưng là chỗ lý tưởng các cặp đôi hẹn hò. Nó chạy tới, nhanh chóng vào thay đồ.

-Ngọc! Tối rồi à? Giúp chị bưng phần này qua bàn 25 đi!_Một chị cũng làm chung nói.

-Dạ vâng!

-Ngọc này thanh toán tiền bàn 73 kia em!

-Dạ!

.

.

Chạy một hồi cuối cùng cũng được nghỉ, cách cửa sổ mở ra, nó đang uống nước nên không thấy.

Hắn và một con bé hôm bữa ở quán bar, hắn thích con bé này, tính con bé hiền và dễ thương nên hắn thích thú. Ai cũng cho rằng họ như một cặp đôi lý tưởng, chàng hoàng tử và cô bé lọ lem.

-Ngọc! Đằng kia có khách kìa em!_Một chị chạy ngang nói.

Nó vội vã chạy lại.

-Vâng, quý khách dùng gì ạ?_Nó nói.

-Là cô?_Hắn nói, vẻ mặt vui mừng không tả nổi.

-Xin lỗi, tôi không biết anh, anh dùng gì ạ?_Nó ngước lên nhìn thấy hắn nhưng nhìn bên cạnh thấy con bé thì giả vờ nói.

-Ồ..anh uống gì? Hay là capuchino nhé!_Cô bé nhìn hắn nói.

Hắn gật đầu.

-Vâng, sẽ có ngay ạ!_Nó bước vào trong.

-“Thì ra hắn đã có bạn gái rồi, cô bé hiền và dễ thương ghê!”_Nó nghĩ thầm, trong lòng tự nhiên cảm thấy buồn.

-Chị nghe nói hai người họ là một cặp đôi mà ai cũng mơ ước hết đó em, cô bé đó mồ côi nhờ cậu mà cô bé được ăn học, họ giống hoàng tử và cô bé lọ lem trong cổ tích vậy._Chị chủ quán vừa làm vừa nói, và cười rồi mơ tưởng.

-“Vậy là nếu mình xem vào thì khác nào nhân vật phản diện??”_Nó suy nghĩ.-“Vậy thì tốt nhất không nên phiền tới họ! Nhưng mình cũng chẳng có ý định yêu hắn!ui..”

Nó đang suy nghĩ thì chị chủ quán đưa cho nó cầm lại.

-Mời quý khách dùng tự nhiên._Nó nói và lui ra nhưng bị hắn nắm tay lại.

-Cô nói đi, cô tên gì vậy?_Hắn nhìn nó chăm chăm.

Nó liếc nhìn cô bé, cô đang nhìn nó cười.

-Chị nói đi, không anh ấy giận thì ghê lắm.

Ồ cái con bé này đúng là hiền dữ nha, thấy bạn trai nắm tay người con gái khác còn không tức giận lại còn cười, bảo nói tên.

Nó tức giận nhìn hắn, muốn ột phát lắm rồi, nhưng vì hắn là khách nên nó cố nhỏ nhẹ.

-Xin lỗi anh, tôi còn việc, xin anh buông ra._Nó nói và cố gỡ tay hắn nhưng không được.

-Cô nói tên đi!_Hắn chau mày nhìn cô.

-Chị, chị tên gì vậy?_Cô bé nhìn cô cười hỏi.

Thấy cô bé hỏi nên thôi đành trả lời.

-Chị tên Bảo Ngọc.

-Bảo Ngọc?_Hắn bỗng thấy cái tên thân quen đến lạ thường.

-Em là Nhi, đây là anh Tú, rất vui khi quen chị!_Cô bé vẫn cười nói.

Nó vùng tay khỏi bàn tay rắn chắc của hắn.

-Ồ..vâng!_Nó cười với cô bé rồi quay vào.

-“Tên đó thật đáng ghét, đã có bạn gái tốt như vậy thì còn muốn gì ở mình?”

Nhưng sự thật lại không phải vậy! Cứ chờ xem, tương lai vẫn còn phía trước. Nó làm cho tới khoảng 10 giờ thì về. Tắm rửa xong, nó định đi ngủ thì có điện thoại. Là công ty Phát Thịnh gọi tới thông báo nó đã được chọn. Nó vui mừng, công ty đó khá lớn và rất khó có thể vào làm, nó thật may mắn. Rồi nó chìm vào giấc ngủ.

Tại công ty, một thanh niên vừa bước ra khỏi công ty Phát Thịnh.

-Thưa giám đốc, tôi đã thông báo cho cô gái Bảo Ngọc đó rồi ạ! Vâng, chào giám đốc.

Hắn cười, ngả người ra chiếc ghế salon, chân bắt chéo. Hôm nay, ở công ty, hắn có nhìn thấy hồ sơ xin việc làm của nó, nhìn hình thấy giống như không chắc ăn lắm cho đến khi nó nói tên Bảo Ngọc thì hắn chắc là nó. Công ty này thuộc sở hữu nhà hắn, chi nhánh lớn thứ hai của tập đoàn Nguyễn gia.

Và bây giờ mọi chuyện mới bắt đầu...

30. Chương 30: Tình Mới

Sáng hôm sau, nó vui vẻ tới công ty Phát Thịnh, nơi nó được nhận vào làm. Phải công nhận là công ty này lớn thiệt nha, không thua kém gì công ty nhà nó hết, nó hí hửng bước vào.

-Chào cô, cô là Châu Bảo Ngọc? _Một chàng thanh niên chào nó và hỏi.

-A vâng, là tôi! _Nó cũng cúi đầu chào.

-Mời cô ngồi! _Anh chỉ tay mời cô đối diện.-Tôi đã xem qua hồ sơ của cô, tôi rất khâm phục thành tích của cô, cô biết rất nhiều tiếng và rất giỏi ngoại giao nên công việc của cô sẽ là biên dịch viên cho giám đốc cũng như thư ký riêng. cô thấy thế nào? _Anh ta nói một lèo rồi hỏi nó.

Nó nghĩ là mình sẽ làm nhân viên văn phòng cơ chứ, sau tự nhiên lại là thư ký riêng, biên dịch cho ông giám đốc, không lẽ ông ta không biết tiếng nước ngoài?

-Ý định của tôi khi vào làm là nhân viên chứ.. _NÓ chưa nói hết câu thì anh ta nói.

-Tôi hiểu, nhưng với khả năng ngoại giao giỏi tôi mong cô có thể chấp nhận.

-Ồ..nhưng tôi.. _Nó định nói.

-Giám đốc rất kì vọng vào cô, thưa cô, xin hãy chấp nhận! _

Cái ông này thích nhảy vô họng người ta ngồi ghê luôn, ủa? mà nhớ là nó đi xin việc làm mà giờ thành anh này năn nỉ nó vào làm, rốt cuộc là sao?

-Thôi được, tôi sẽ thử và cố gắng. _Nó nói và bước theo anh ta lên phòng giám đốc.

Anh ta gõ cửa, và mời nó vào trong. Bước vào thì bắt gặp hình ảnh một người ngồi trên ghế xoay mặt ra cửa kính, quay lưng hướng nó.

-Chào giám đốc, tôi là thư kí.. _Nó đang nói thì ngừng khi thấy hắn quay mặt lại.-Sao lại là anh? _Nó ngạc nhiên nói.

-Sao không là tôi?tôi là giám đốc mà! _Hắn đứng dậy, nhún vai đi lại gần nó.

-Tôi không làm nữa! _Nó quay đi.

-Nè, sao cô cứ gặp tôi là muốn bỏ đi không vậy hả? _Hắn lòi nó lại, mặt có chút tức giận.

-Buông ra! tại tôi không thích! _Nó vùng tay hắn ra.

-Tôi sẽ trả tiền lương cao cho cô, cô không cần làm gì hết. _Hắn nói và mong nó ở lại.

-Điên à? thế thì tôi ở nhà chẳng phải sướng hơn không? buông ra_ nó vùng mạnh tay hắn.

Rồi nó quay đi. Đã chủ yếu ra ngoài tìm kiếm theo kinh nghiệm mà hần nói thế đó, bực không? thế chẳng thà nó về công ty nhà mình rồi ngồi đây tháng cũng có tiền đó cơ, đâu cần phải ra ngoài khổ cực như vậy.

Hần khó hiểu nhìn nó đi. Rồi cho người điều tra thân thế nó. Hần thật sự muốn biết tất cả về nó. Một cô gái đã làm cho hần suy nghĩ mãi, nhớ nhung mãi về bóng hình ấy như sợ nó sẽ biến mất vậy.

Nó lang thang, chán nản, nộp hồ sơ xin việc chẳng ít thế mà không nhận tin phản hồi từ công ty nào hết, vậy là sao? Nó thở dài, bỗng nhiên mắt nó nhìn chăm chăm vào một bản thông báo tuyển gia sư dạy ngoại ngữ.

-Một tháng 10 triệu,tuổi từ 30 trở xuống,vóc dáng ngoại hình phải ưa nhìn, cái gì thế này? Sao giống tuyển người mẫu quá vậy, nhưng thôi kệ,có việc làm tạm thời thế này là tốt rồi.__Nó nhanh chân xé tờ thông báo ấy và nhanh chóng theo địa chỉ tìm tới nơi đó.

Đó là một ngôi biệt thự sang trọng, rộng lớn, nó nhấn chuông thì ông quản gia bước ra, đó là một người đàn ông trung niên khoảng năm mươi mấy, ông nhìn hỏi.

-Cô đến đây để làm gia sư?

-Dạ vâng!

Ông nhìn nó, gật đầu rồi mời nó vào nhà. Mời nó ngồi ông rót trà và mời nó dùng, nó khẽ gật đầu.

-Cô có bằng ngoại ngữ tiếng Anh, Pháp,..hay không?_Ông nhìn nó hỏi.

-Dạ có.__Cô lấy trong chiếc túi xách bộ hồ sơ, cộng với một số giấy đưa cho ông.

Ông gật đầu hài lòng.

-Cháu giỏi lắm! được rồi, ta nhận cháu, khi nào cháu bắt đầu dạy?

-Dạ,bao giờ cũng được ạ!

-Vậy đây, một tuần ba buổi,cháu xem có trùng gì không?_Ông đưa lịch cho nó.

-Dạ không ạ! vậy thì cháu xin phép về ạ!_Cô đứng dậy, bước ra ngoài.

Ông cũng đứng dậy tiễn nó. Nó vừa đi khỏi thì một chiếc xe BMW đen bóng chạy vào trong.

-Cậu chủ, cậu đã về ạ!_Ông cúi đầu chào.

Một chàng trai với mái tóc vàng nổi bật,chiếc khuyên tai màu bạc lấp lánh, khuôn mặt đẹp như thiên thần bước xuống xe.

-Ai vừa mới đi khỏi vậy chú?_Cậu ngó theo bóng dáng nó vừa khuất.

-Thưa cậu là gia sư mới ạ!

-Ấy da..sao mà chú cứ mời mấy cô gia sư nhàm chán hoài vậy, về là chỉ biết học học..CHÁN!!_Cậu vươn vai bước vào.

-Cậu Minh à! tôi nghĩ lần này là cô gái thú vị đó ạ!_Ông vội vàng chạy theo cậu.

-Cậu đó tôi nghe chán rồi, chú đổi câu khác đi!_Minh ngồi phịch xuống ghế, chân bắt chéo.

Ông không nói gì chỉ biết thở dài nhìn cậu chủ kiêu ngạo này.

Lâm Gia Minh 18 tuổi_con trai chủ tịch thời trang Lâm Thùy nổi tiếng, bà Thùy chỉ có mỗi thằng con trai nên cưng cậu vô địch, muốn gì được nấy, bởi thế cậu rất quậy phá,tuy nhiên chẳng ai dám nói, là thần tượng của các cô gái với vẻ đẹp cute, lai láng con gái chết vì cậu, ghét học,thích gái and bar.

Nó vừa ra thì cũng tới giờ làm thêm nên nhanh chóng tới nhà hàng luôn. Còn việc nộp hồ sơ chắc chờ họ thông báo đến phỏng vấn thôi chứ nó xin hết các công ty rồi.

31. Chương 31: Tình Mới (2)

Sáng sớm tinh mơ, cảnh vật xanh tươi, thoáng đãng, mơ mộng. Từng giọt sương lung Linh trong sắc vàng, bầu trời trong xanh không chút mây.

Trước cửa nhà nó, vài chú chim đậu trên cành cây hót líu lo.

“Rầm..” Cánh cửa bị mở toang, những chú chim chao giạt mình tung cánh bay.

-Vâng, thật vậy sao? Vâng, cảm ơn ngài, tôi sẽ tới liền ạ!_Nó vui vẻ khoá cánh cửa vừa bị nó ột đồn lắc lư.

Nó nhanh chân tới công ty Thiên Khang. Ở đây vừa gọi và thông báo cho nó rằng nó được nhận vào làm, vui không gì tả nổi. Một điều nó cầu mong công ty đó không phải của tập đoàn Nguyễn gia, bởi nó không muốn gặp lại hấn, có nhiều lý do lắm. Một là nó muốn quên hấn vì hấn giờ đã có một cô bạn gái. Thứ hai, hấn hiện đang bị mất trí và bên cạnh đã có cô bạn gái chăm sóc. Thứ ba, nó mà bên cạnh hấn thì người ta lại hiểu rằng nó dụ dỗ người đã có bạn gái. Suy cho cùng nó cũng chỉ có một lý do : hấn đã có bạn gái!

Ghen? Tức giận? Cũng có thể, nhưng vậy thì làm gì được? Nó rời khỏi hấn, nó chúc hấn hạnh phúc, nó cầu mong hấn quên nó. Và mọi chuyện đều như vậy thế nó tức giận gì nữa, nó không muốn làm kẻ thứ ba xen vào cuộc tình lãng mạn của hấn. Không muốn chính xác là không thể.

Tới công ty, nó bước vào, một thanh niên khoảng ba mươi mấy đang ngồi thấy nó thì đứng dậy chào và bắt tay với nó.

-Chào cô, cô là Bảo Ngọc?

-Dạ vâng ạ!

Rồi anh ta mời nó ngồi, xem xét hồ sơ của nó.

-Ngạc nhiên khi cô còn trẻ mà thành tích lại xuất sắc như vậy! Giám đốc rất có hứng thú và chấp nhận cho cô vào làm.

-Vâng, cảm ơn anh, bao giờ tôi có thể vào làm ạ?

-Ngay bây giờ! Theo tôi, tôi sẽ giới thiệu cho cô._Anh ta nói rồi đứng lên, nó cũng đứng dậy và bước theo anh.

Sau một hồi lượn qua lượn lại ở cái công ty rộng bao la này nó nhận một công việc vô cùng dễ thương. Nó nhớ nó xin vào làm nhân viên văn phòng cơ chứ có phải làm kẻ ọi người trong công ty sai vặt cơ chứ! Uất ghê, hết đem giấy photo rồi mang giấy tờ giao cho phòng này, rồi đem hồ sơ lên cho giám đốc, rồi...Nói chung rất nhiều. Nó chạy mệt muốn điên luôn.

-Đây đem giùm tài liệu này lên phòng giám đốc kí đi, cảm ơn!_Một cô gái chìa cho nó tập tài liệu rồi cầm cúi làm tiếp.

Trời ơi, chắc nó xin nghỉ việc là vừa, mệt, không chịu nổi.

“Cốc..cốc..”

Nó gõ cửa phòng giám đốc.

-Mời vào!_Một giọng nói phát ra, nó lặng lẽ mở cửa bước vào.

-Giám đốc, anh xem tập tài liệu này và kí duyệt dùm tôi, à không dùm trưởng phòng kế toán ạ!

Giám đốc ngược lên nhìn nó, ngạc nhiên nha, một anh chàng vô cùng bảnh trai như một diễn viên Hàn Quốc ý, tóc đen, mắt đen, da trắng, nụ cười thiên thần.

-Cô là nhân viên mới à?công việc thế nào?tốt chứ?_Anh ngã người ra ghế mỉm cười hỏi cô.

-Sẵn tiện ở đây tôi xin nói luôn, tôi xin vào công ty là để làm nhân viên văn phòng chắc anh cũng đọc qua nguyện vọng trong hồ sơ xin việc làm của tôi rồi chứ, thế mà nữ nào anh lại cho tôi làm ôsin, thôi tôi xin nghỉ việc!_Nó rồi cô định quay bước đi thì cậu ta nói.

-Này cô,tôi đang sắp xếp công việc cho cô đây này, sao cô vội vã quá vậy.

-Hả? Thật sao?vậy mà anh không nói sớm!_Cô quay lại, mỉm cười nhìn anh.

-Ừ, công việc của cô là quản lý riêng cho tôi. Mong chúng xem xét lại tập tài liệu, 3 giờ chiều nay cùng tôi đi ký hợp đồng._Cậu ta quảng tập tài liệu lên bàn.

Cô nhìn cậu, chỉ là khó hiểu về công người đang ngồi trước mặt thôi, nhưng cũng nhanh chóng bắt tay vào công việc.

Còn hẳn, giờ đang rất điên đầu vì không tài nào nhớ nổi nó, hẳn đã điều tra về nó, có chút bất ngờ nhưng cái hẳn đang rất điên là nó cho hẳn một cái gì đó quen thuộc mà hẳn không thể nào nhớ. Tim đau, đầu đau, tứ chi đau, mệt mỏi hẳn chống tay ngủ không muốn suy nghĩ nữa. Nói vậy mà đầu cứ miên man ngẫm nghĩ.

Giám đốc_Lê Hải Đăng 25 tuổi, kế thừa công ty chi nhánh lớn thứ 3 Thiên Khang nhà họ Lê. Tính tình âm ập, tuy đôi lúc khó hiểu, đẹp trai nhưng FA, chú tâm vào sự nghiệp, không ham gái cũng chẳng ưa bar, sống thanh thoi, ngoài công việc ra thì không làm gì nữa!

Ba giờ, nó cùng giám đốc đi đến chỗ hẹn kí hợp đồng làm ăn với đối tác, ai cũng nghĩ nó là bạn gái cậu vì trước giờ cậu không đi cùng ai là con gái cả.

-Ngọc này, bảng thống kê tôi giao làm xong chưa? Nếu rồi thì đem lên đây cho tôi.

Nó khó hiểu nhìn ông giám đốc trước mặt, cái tên này, thật sự khó ưa nha!

Cuối cùng, ngày làm đầu tiên làm việc cũng trôi qua nhanh chóng, vừa bước ra cửa, nó xem đồng hồ rồi nhanh chân chạy tới biệt thự nhà họ Lâm.

Đứng trước cửa, nó thở hắt hễnh, vuốt ngực lấy lại tin thần, tươi tỉnh bấm chuông.

Quản gia Trung cười mời nó vào nhà. Rót cho nó ly nước, ông ngược nhìn đồng rồi nói.

-Cậu chủ sắp về rồi, cháu chờ chút nhé!

Cô gật đầu, uống một ngụm nước rồi quay sát căn phòng, cách trang trí vô cùng đẹp mắt, những thứ trong nhà đều là đồ mắc tiền và quý hiếm. Chú Trung đang ngồi thì nghe tiếng xe, vội vàng chạy ra.

-Cậu chủ đã về ạ! Gia sư đang chờ cậu ạ!

Minh vừa bước xuống xe, nghe tiếng gia sư thì thở dài, bước lại khoác vai chú Trung vừa đi vừa nói.

-Chú nè, con thật sự mệt lắm rồi, cả ngày hôm nay con học nhiều ơ là nhiều luôn rồi cho nên giờ con muốn ngủ!

-Cậu Minh..

-Chào cậu! Tôi là gia sư do quản gia Trung mời về, bây giờ chúng ta nhanh chóng bắt đầu tiết học nhé!_Nó cúi đầu chào.

Minh trở mắt nhìn nó, rồi nhìn chú Trung.

-Gi..gia s..ư. đây sao?

-Dạ thưa cậu chủ!

-Ồ được được! Chúng ta học thôi!_Nói rồi Minh kéo tay nó lên phòng. Nó ngạc nhiên nhưng thôi tốn thời gian quá, nhanh chóng còn tới cửa hàng nữa.

Minh quay đầu cười với quản gia đang ngó người.

-Tuyệt lắm chú!

Trên phòng, nó ngồi lấy sách vở giảng cậu nghe, thế nhưng cậu cứ nhìn cô mỉm cười suốt.

-Cô Bảo Ngọc! Em không hiểu chỗ này!_Cậu chỉ tay vào quyển sách.

-Sao? Cậu không hiểu chỗ nào?_Nó nhanh chân chạy lại nhìn vào chỗ cậu chỉ.

Cậu mi má nó một cái.

-Cô dễ thương quá!làm bạn gái em nha!_Cậu cười tươi.

Nó tức giận hét lên.

-Cậu dám hôn tôi sao? Oắt con này không có phép tắc gì hết vậy! Tôi là gia sư của cậu đó!

Rồi cô đuổi theo Minh, cậu chỉ cười chạy mặc cho bà gia sư đang quăng sách vở vào mình. Trong lòng cậu bỗng nhiên cảm thấy thích thú vô cùng. “cô gia sư này thật dễ thương và thú vị nha”_Minh nghĩ.

32. Chương 32: Tổ Tình

Hôm nay sáng sớm tinh mơ thứ bảy, đúng 6 giờ, một cô bé đang say sưa giấc ngủ trong chăn ấm cúng nhưng tiếc rằng cái đó là của một tháng trước, còn bây giờ, nó đang loay hoay thay đồ, rửa mặt để đi làm!

-Ngày mới nắng ấm heo xinh xinh đi trên con đường, chợt thấy bóng dáng heo manly đang ai nghiêng nhìn, làm tim heo xinh đang yên vui bỗng rung rinh vì mắt ai to tròn.._Nó cất tiếng hát và vừa soi gương.

Xong xuôi đâu vào đấy, nó chồm lấy chiếc túi xách và bước tung tăng đi làm. Ngoài đường ai cũng ngược nhìn nó, bỗng nhiên hôm nay tâm trạng vui đến bất ngờ, chắc chắn rằng hôm nay nó sẽ tới công ty sớm đây, về mặt đang hớn hớn thì ngưng lại vì vừa nhìn thấy một cảnh tượng hoành tráng.

Hắn ngồi trên chiếc xe mui trần, bên cạnh là Nhi, họ đang ngừng trước cổng trường Đại học Quốc Tế. Hắn chồm người qua Nhi, mắt nó thì thấy giống như hắn hôn Nhi,nhưng thật sự thì người ta đang gỡ dây bảo hiểm cho cô!

Nó bước đi, sắc mặt thay đổi một trăm tám mươi độ, mặt nhăn nhó như vừa mới rút tiền á, lại còn cái kiểu đi như voi mamut thời tiền sử vậy, tưởng tượng thử đi, xung quanh nó lúc này toát ra ánh sáng đến chói loá cả con mắt nhưng giờ mà nhìn thì chắc là vào Hiệp hội người mù luôn.

Bỗng nhiên, hắn thấy giống nó và còn quay xe hình như là đuổi theo nó thì phải, nó giật mình choàng nón phía sau áo khoác lên, lấy vội cái mắt kính đen trông túi xách ra, khẩu trang đeo vào, nó quẹo vào một cái quán ăn bình thường bên lề đường mà nó thường ghé ăn.

Đứng quay mặt vào chỗ bán, chờ cho hắn chạy qua luôn.

-Tôi, tôi không có nhiều tiền, kiểm..kiểm chỗ khác cướp được không ạ?_Ông Bảy run run nói.

Nó nghe vậy ngạc nhiên nhìn ông, à há, quên nó mang khẩu trang hình đầu lâu có từ Tiền, hèn chi ông tưởng nó cướp, nó gỡ khẩu trang và mắt kiếng ra nhìn ông cười.

-Trời ơi, Ngọc con làm ta tưởng ăn cướp á!_Ông vuốt ngực.

-Hi hi..._Nó cười xì xoà.

-Hôm nay ăn gì nào?_Ông hỏi nó.

-Dạ..

-Ngọc, cô đây rồi! Tôi tìm cô muốn chết, cô về công ty tôi làm đi!_Hắn đứng sao lưng nó nói.

Nó quay lại.

-Ồ...anh, thôi tôi bận rồi!_Nó nói rồi chạy vèo đi.

-Này Ngọc!chờ..

-Cậu này đẹp trai quá, cậu là bạn trai của Ngọc à?_Ông chủ tay bắt mặt mừng với hắn, hắn muốn đuổi theo nhưng ổng nắm tay lại.

-Chú thả tay con ra đi! Chú..làm ơn..

-Cậu bao nhiêu tuổi rồi? Mà cậu là sếp con Ngọc phải không? Nó kể ta nhiều rồi tại cậu có bạn gái nên nó..
Hắn vùng tay định chạy theo thì bỗng nhiên lùi lại.

-Chú nói sao?

-Ồ thì ta nói vậy đó!

-Không chú vừa mới bạn gái gì đấy?

-Ồ thì ta nói cậu có bạn gái nên.._Ông bỏ lửng.

Hắn móc tiền ra dúi vào tay ông, ông mỉm cười nói.

-Ồ tại cậu có bạn gái nên nó không muốn dính dáng tới hai người và nó còn nói á...._Ông lại bỏ lửng, hắn lại tiếp tục dúi tiền vào tay ông.-Nó còn nói nó không muốn phá hoại hạnh phúc của cậu và nó còn nói..._Hắn lại móc tiền ra.-Nó còn nói á là tôi hết biết nó nói gì rồi!_Ông nhún vai quay vô.

-Hử???_Cậu nhìn ông, mặt ghê ra nhưng nhanh chóng đi lấy xe. Bỗng nhiên cậu thấy vui vui không hiểu tại sao. Chắc phải gặp nó và nói rõ mới được, hắn cảm thấy rằng nó rất quan trọng, dường như hắn luôn luôn nghĩ về nó, cần nó, phải rất cần.

Nó chạy vừa chạy tới công ty, thì đứng đó thở hổn hển, sao mà hắn cứ kiếm nó hoài vậy? Đã muốn quên mà cứ xuất hiện hoài là sao? Haizz..

Nó đứng thẳng người, mở cửa bước vào công ty, công ty trông trơn, không một bóng người, chuyện gì thế này? Hay hôm nay là chủ nhật? Nhớ hồi sáng hắn cũng mặc đồ vest đi làm mà? Đang đứng vô đầu suy nghĩ thì giọng Đăng vang lên.

-Ngọc, tới rồi à? Mau mau ra phía sau mọi người đang chờ!_Nói rồi Đăng kéo nó đi luôn.

Trời, hôm nay có tổ chức chuyển đi chơi dành ọi người trong công ty, hôm trước có thông báo mà nó thì có hay biết gì, cái tên giám đốc cũng chả thèm nói cho nó biết, bức xúc!

Nó giờ đang ngồi trên xe giám đốc, chiếc ghế này lẽ ra không dám nhận nhưng bị bọn người trong công ty hù dọa đủ điều rồi đẩy nó lên, có ý ghán ghép đây mà!

-Đi đâu vậy?_Nó quay qua hỏi Đăng đang lái xe.

-Đi công viên, dã ngoại, bể tắm, sở thú, nói chung là Khu vui chơi giải trí lớn ngoài ngoại ô._Đăng nói nhưng không nhìn sang.

Nó cũng chẳng hỏi nữa, quay ra ngoài nhìn quang cảnh. Nó đâu biết rằng Đăng quay sang nhìn nó và mỉm cười.

Cuối cùng cũng tới, mọi người vừa bước xuống đã trầm trồ khen ngợi, rồi chia nhóm nhau đi chơi. Nó, Đăng, chị Vân, anh Hùng và cô bạn cùng tuổi My.

Đầu tiên, cả bọn vào khu giải trí với vô số trò chơi, My đề xuất vào nhà ma và được cả bọn hưởng ứng. Nó không nói gì, ma ư? Được đấy! Rồi bước vào trong, vừa bước vào thì cảm giác đã lạnh toát bởi vì có máy điều hoà, và âm thanh ghê rợn với những ánh đèn đỏ lâu lâu lại loé sáng.

Anh Hùng đi trước trò chuyện cùng một anh thanh niên khoảng ba mươi mấy, hai người bàn tán những thứ trong đây được làm bằng gì gì và gì! Đăng thì theo sau, nói chung mấy trò này đa số chỉ hù dọa được mấy đứa con gái thôi.

Nó đi giữa bên cạnh là chị Vân đang nắm cánh tay nó run vì sợ, lúc này bỗng nhiên nhảy ra một con ma rồi nói chung là mấy đứa con gái hét um sùm! My đi sau, chăm chú nhìn những cánh tay, đầu lâu lác lác trên tường, bỗng nhiên cô bảo lại xem một thứ.

Đó là một cái đầu tóc bù xù, hai cánh tay buông thõng, nằm trong tù, đưa tay ra ngoài qua các khe cửa, không thấy mặt, có điều trên cánh tay treo một viên trân châu lấp lánh nhìn đẹp mắt.

-Nhìn ghê quá, mà viên này phát sáng nhìn đẹp quá!_Vân đưa tay sờ viên trân châu, bỗng nhiên cánh tay chụp lấy tay cô, ngược khuôn mặt hốc há lên nhìn cô làm cô hét toáng lên.-Á...huhu..thả ra..!

-Thả ta ra..._Giọng nói khàn khàn như từ cõi âm vọng về khiến Vân khóc thét lên.

Hùng thấy vậy vội vã chạy lại gỡ cái bàn tay quái dị đó ra, My đứng cười ha hả, nó chỉ hơi buồn cười và nói.

-Có gì mà chị sợ dữ vậy!_Vừa nói nó vừa đưa tay sờ sờ cái bàn tay nhựa khô cứng, đúng là cảm giác giống thiệt nha!

Cuối cùng cũng ra, cả bọn thở phào, ai cũng sợ hết, sợ cái nhà ma đó dữ lắm rồi, tại nó mà ai cũng phải thủng màng nhĩ vì tiếng hét chói tay của chị Vân, đáng sợ.

Rồi họ đi xem phim 4D, nó thích nhất là này nè, lựa ngay một bộ phim kinh dị nhất, cả bọn bước vào. Phòng này chỉ có tụi nó thôi, ngồi ngay hàng đầu, đeo kính và bắt đầu xem, My ngồi bên trái nó, Đăng ngồi bên phải.

Bước ra, vẫn là chị Vân sợ nhất, nó thì không sợ bộ phim mà tại vì lúc xem phim nó vô tình để tay lên tay Đăng, nó vội rút lại thì Đăng nắm tay nó, trời ơi, như vậy là thế nào?

Rồi cả bọn lại bị My kéo đi hết chơi trò này tới chơi trò khác, chơi tới trưa thì mệt lả người, giờ là mười một giờ nên đi ăn trưa, ăn xong định tắm biển thì nó lại đỡ chúng bảo mệt muốn về, Đăng không còn cách nào khác thôi thì chở nó về trước vậy.

Tới nhà, nó bước xuống Đăng cũng xuống theo nó, nó chào anh rồi định bước vào thì anh nắm tay nó.

-Ngọc này, tôi...ơ..._Đăng đỏ mặt ấp úng nói.

-Có chuyện gì vậy?_Nó quay lại nói.

-Tôi thích em...!_Đăng nói mà mặt cúi xuống không dám nhìn, mặt đỏ lựng, đây là lần đầu tiên cậu có cảm tình với một cô gái, và cũng là lần đầu tiên anh nói những lời này.

Nó nhìn anh, làm mặt anh đỏ thêm.

-Đây là lần đầu tỏ tình à?_Nó nói và cười.-He he..anh đẹp trai thế này mà ế sao? Thôi, giống với anh vậy thôi, lời tỏ tình của anh tôi không dám nhận đâu, còn nhiều cô gái tốt hơn tôi, thưa giám đốc ạ!_Nó mỉm cười rút tay anh và mở cửa.

Bỗng nhiên anh ôm nó.

-Tôi nói thật đó, em làm bạn gái tôi nha!

Nó gỡ tay Đăng ra, quay lại định mắng thì thấy nét mặt buồn buồn, tội tội của anh thì thở dài nói.

-Thôi, để tôi suy nghĩ lại, anh về đi! _Rồi nó bước vào nhà, còn anh thì mỉm cười, lấy xe đi.

33. Chương 33: Lại Tỏ Tình

Sáng nay, một ngày với ánh nắng dịu nhẹ, bầu trời trong xanh không chút mây, từng đợt gió thổi lùa vào tán cây nghe xạc xào, không khí của buổi sớm mai vô cùng đẹp và yên tĩnh.

“Ngày gọi tia nắng lóng lánh qua hàng mi, chở nụ cười em tươi lung linh trên phố. Ngại ngần như thế đôi môi em khẽ cười, đôi chân em cất lời, tình yêu ngày xanh là em hồn nhiên...” Tiếng chuông điện thoại của nó reo từng hồi dài...dài...ơ là dài...

-Trời ơi! Sáng chủ nhật cũng không cho người ta ngủ là sao???_Nó ngồi bật dậy, tay vớ cái điện thoại miệng không ngừng chữa rửa, chẳng thèm xem đó là ai nó đã hét lên.-Lô....ai sáng sớm rảnh rỗi sinh nông nổi vậy?

Đầu dây bên kia trả lời.

-Trời, dữ quá đi à, rảnh không? Đi ăn sáng với tui nè! TUI BAO! Ok? Đang đợi trước nhà hàng xóm đối diện dần hoa giấy kế cửa hàng đồ chơi, bên cạnh là gốc cây xoài nhà cô. Nhanh!

Nó nhướn mày, nhìn vào điện thoại, số này là của ông giám đốc, chỉ có ông Đăng mới nói dài dòng vậy.

-Ồ hay, giám đốc chờ tui một tý! __Nó nói rồi xuống giường thay đồ, có người bao ăn ngu gì không đi! Với lại bắt ổng đứng chờ tội nghiệp.

Bước xuống thì thấy anh đang đứng tựa lưng vào tường, bên cạnh là chiếc xe mui trần. Phong cách ăn mặc hôm nay nhìn anh không thua gì ca sĩ Hàn Quốc chứ nhỉ! Thường ngày toàn đồ vest không hà.

-Hê! Nhanh đi! __Anh nói và mở cửa cho nó.

Rồi anh lấy xe đi.

-Oáp...đi ăn ở đâu mà xa vậy? __Ngồi trên xe gần nửa tiếng mà chưa thấy anh có ý định ngừng, nó hỏi.

-Nhà hàng hải sản biển Nha Trang! __Anh mỉm cười nói.

-What?? Sao ra tới biển dữ vậy? __Nó ngạc nhiên hỏi.

-Thì hôm nay chủ nhật, sẵn đi chơi luôn một chuyến.

Nó thật bó tay với ông Đăng này luôn. Ngồi im, mặc cho anh chở đi đâu thì chở.

-Ngọc, hôm qua tôi nói vậy chắc làm cô suy nghĩ nhiều lắm phải không? Đúng thật là tôi thích cô nhưng tôi nghĩ mình nên làm gì đấy để chứng minh thay lời nói. Tôi hấp tấp quá, vừa nhận ra tình cảm với cô thì đã nói, thôi thì cô xem như một lời xã giao vậy nhé, rồi tôi sẽ khiến cô thích tôi, và khi đó tôi sẽ... __Anh quay qua nhìn cô.-Ồ hay nhỉ? Ngủ mất tiêu rồi!

Đúng rồi, tính nó hay cần nhần, lâu nhàu lắm thế mà ngồi im thì chỉ có thể là ngủ, ơ tất nhiên, gió mát quá mà, nó ngủ say sưa chỉ tội cho Đăng nói từ này giờ chỉ là nhảm một mình.

Đăng miễn cưỡng lắc đầu, lẽ ra anh định rủ nó đi sớm để ngắm bình minh, nhưng biết nó thích ngủ nên thôi, rủ đi ăn vậy. Rồi anh mỉm cười, lấy xe.

-Nè, tới rồi! __Anh ngừng , khê lay tay nó.

Nó dụi mắt, mở cửa xe bước ra cùng anh.

-Woa! Không khí ở biển dễ chịu thật! __Nó vươn tay, hít thở.

Đăng cũng đứng cạnh nó, một lát sau, anh kéo tay nó vào một nhà hàng gần cạnh đó.

-Ăn gì nào? __Anh ngồi đối diện, hỏi cô.

-Gì cũng được, anh bao nên ưu tiên cho anh gọi món đấy! __Cô chìa menu trước mặt anh, cười nói.

Rồi cả hai ăn no nê, nói chuyện rôm rả, sau khi ăn xong, cả hai lượn vòng, một buổi sáng vui vẻ, nó cũng không nghĩ gì ngoài quen biết, xã giao đi chơi bình thường vậy thôi.

11:30 Anh đang lấy xe chở nó về, định rủ đi chơi tiếp mà nó nói đi làm thêm gì đấy nên thôi chở về.

-Tạm biệt! __Tới nhà là nó lao chạy mất, 12:15 nó phải tới cửa hàng cafe làm.

-Ừm! __Anh cũng vẫy tay chào, chờ bóng dáng nó đi khuất anh lẳng lặng lái xe đi.

Nó đã quen với những công việc làm thêm này rồi, năm năm qua, sống tự lập đã tạo cho nó một sự trưởng thành, nó hiểu cuộc sống này muốn kiếm tiền trang trải mọi thứ thì khá khó khăn. Vì thế nó mới trân trọng từ đồng tiền chứ không hề ăn chơi như trước nữa. Một điều khá hiếm với các cô tiểu thư giàu có.

Sau khi làm xong, nó tìm thêm một số công việc làm thêm vừa đủ sức mình, cho tới khoảng 3 giờ, nó tắt bật chạy tới nhà Minh dạy thêm. Thật là mệt Nó chạy tới biệt thự nhà Lâm cũng là lúc nó không thở nổi, kiểu này sấm cái xe đạp chạy cho rồi. Sau một hồi hít thở khí ôxi, nó bấm chuông. Ông quản gia ra tươi cười mở cửa cho nó, nó thấy hơi rợn người với cái nụ cười sái quai hàm của ông, lộ cả ba mươi hai cái răng trông giống như trùng độc đắc vậy.

Thật sự thì hơn cả trùng độc đắc, từ lúc cô dạy thêm cho cậu Minh, cậu ta thay đổi một trăm tám mươi hai độ rươi. Ban ngày đi học, hiệu trưởng gọi thông báo tình hình cho ông, ông đã không thể tin vào tai mình, cậu không trốn tiết, không bày trò phá phách, không kéo băng phái chiến tranh, không tống tiền các học sinh, không rủ rê đốt pháo, không dụ dỗ các cô gái nghỉ học ra ngắm cậu, không bắt học sinh hút thuốc,

uống rượu, không dẫn học sinh trường khác vào gây náo loạn,...Còn rất nhiều nữa! Ông mừng khóc suốt bảy ngày mười đêm vì cảm động.

Và lúc ở nhà, ông đã suýt té ngã khi thấy cậu cầm một quyển sách, chăm chú đọc và tìm hiểu. Ông đã từng chăm sóc cậu từ lúc bé, hiểu rõ cái tính nông cuồng, ham chơi hơn ham học, ham چرا gái hơn đọc sách, ham bar hơn ngủ,... Giờ đây, cậu như vậy thì ông có thể hoàn thành nhiệm vụ chăm sóc cậu và đặc biệt cảm thấy vui sướng khi cậu đã trưởng thành.

Bởi thế ông vô cùng cảm kích cô, vô cùng vô cùng cảm kích!

-Ế, cô tới rồi à? Cô xem, em đã hoàn thành tốt cái bài tập cô giao rồi nè! Cô thưởng cho em đi! _Cậu hớn hớn khi thấy nó bước vào.

-Thật chứ? _Nó ngồi xuống ghế, cầm quyển tập xem xét.

-Thật đấy tiểu thư Ngọc, ta cảm ơn cô đã làm cho cậu chịu học..ta ta..hức hức.. _Ông nói nước mắt không ngừng rơi vì cảm động.

-Ồ..quản gia, chú...sao lại cảm ơn con? _Nó hỏi, nét mặt ngây ngô.

-Cậu Minh một người.. _Ông định tỏ tài khoe nét đẹp tâm hồn và những giây phút oanh liệt của cậu nhưng bị cậu chặn lại.

-E hèm, chú con thêm sữa mẹ!

-Hả? _Quản gia cùng nó đồng thanh nói.

-À không không..lộn, bánh sữa mè, chú mua cho con và cô giáo Ngọc nhé! Thôi chúng ta lên phòng học nào._Cậu kéo tay nó lên phòng, không quên đưa ánh mắt đầy nguy hiểm cho quản gia “Chú định hại xấu vẻ đẹp tâm hồn của con á?xì..”

Lên tới phòng, nó bắt đầu luyện thuyết giảng cho cậu, một lúc khá lâu, bỗng nhiên cậu nói.

-Chúng ta đối thoại bằng tiếng Anh nhé?

Nó ngạc nhiên nhưng cũng gật đầu!

-Nói trước đi! _Nó đề nghị.

-Ok, her, love her, girl do me!(Cô, em yêu cô, làm bạn gái em nhé!)

-Sorry, I do not want a boyfriend, with the smaller boy my age.(Xin lỗi, tôi chưa muốn có bạn trai, với lại cậu nhỏ tuổi hơn tôi)

-Age does not matter she said. Free love is ing together!(tuổi không quan trọng thưa cô, miễn yêu nhau là đến với nhau)

-But, I do not love you.(nhưng tôi không yêu cậu)

-But, I love her, I love her, much love!(nhưng em yêu cô, em yêu cô, yêu nhiều lắm!)

-Come on, do not mean anything if I do not love you!(thôi đi, chả có nghĩa lý gì khi tôi không yêu cậu)

-Ấy da, em mệt cô ghê! Nói thế mà cô vẫn không chịu. Cô có biết là em có nhiều người theo đuổi lắm không? _Cậu nắm lấy tay nó.

-Buông ra, cậu có bê đê theo đuổi cũng chẳng liên quan tới tôi! _Nó vùng tay cậu ra.-Thôi tới giờ tôi phải về rồi! Good bye! _Nói rồi nó bước ra cửa nhưng chẳng mai bị cậu kéo lại.

-Đi ăn tối với em đi, rồi em đưa về! OK đi! _Cậu nắm tay nó lôi đi và tổng lên xe rồ ga chạy, nó chẳng kịp hó hé được một tiếng, trong lòng thầm nghĩ “Thôi kệ, đỡ tốn tiền ăn chiều vậy!”

Cậu chở nó tới một nhà hàng Hương Quê khá nổi tiếng với cách trang trí hoà hợp với Thiên nhiên, tạo cho quán và các vị khách một không gian thoải mái, trong lành. Ngoài ra, thức ăn ở đây cũng rất là ngon.

Chọn một cái bàn gần hồ nước, nó và cậu cùng thưởng thức các món ăn ngon.

Ăn xong, thay vì chở nó về cậu lạy ghé một bãi đất trống cạnh hồ nước, ngã người, nằm dài trên bãi cỏ, cậu im lặng ngược nhìn bầu trời về đêm.

Nó thì lâu lâu bảo cậu chở về nhà nhưng khi thấy tâm trạng hơi khác thường của cậu thì lại im lặng ngồi cạnh, nó là một người luôn tôn trọng cảm xúc, tâm tư của người khác, chỉ cần những người xung quanh nó hạnh phúc thì nó sẵn sàng hy sinh khi họ rất cần, tôn trọng người khác hơn chính bản thân mình, luôn đặt mình vào hoàn cảnh của họ để hiểu và sẻ chia. (Cung Thiên bình! Hà hà..)

-Cậu sao vậy?_Nó hỏi khi thấy nét mặt cậu thoáng sự phiền muộn, ưu tư.

-Ừm! Nhớ lại quá khứ buồn._Cậu nói nhỏ đủ để nó nghe thấy.

-...._Nó im lặng không nói gì.

-Trước kia, gia đình tôi rất hạnh phúc, có bố, mẹ và chị gái tôi, lúc đó tôi 5 tuổi, chị tôi 10 tuổi. Nhưng tôi không hiểu mẹ tôi đã làm gì để bố lại lên lút quen một người đàn bà khác, rồi họ ly dị, tôi thật sự rất nhớ chị tôi, lúc chị theo bố, tôi hận bố và mẹ, họ đã khiến tôi phải xa chị, trông khi đó chúng tôi đã là gì nên tội. Nghe nói bà đi kể hành hạ chị tôi đủ điều, tôi thật sự cảm thấy chán ghét cái cuộc sống này! Thật sự rất chán ghét!

-Thôi, chuyện đã là quá khứ rồi, vậy chị ấy giờ sao rồi?

-Chị đã mất.._Cậu khẽ nói.

-Ồ..tôi xin lỗi!_Nó cúi đầu nói.

-Hừ..tại sao bà ta đối xử tệ bạc với chị mà chị lạy hy sinh bản Thân mình cứu bà ta? Rốt cuộc bà ta vẫn thói hống hách, đáng ghét! Tôi nhất định sẽ tìm lý do để ông ta tổng cổ bả đi, và tôi sẽ hành hạ bà... Còn mẹ, tôi không thể trách bà được. Tôi cảm thấy rằng bà luôn tận tụy vì tôi, giờ người tôi yêu quý nhất giờ chỉ có bà, thế nên nếu bà có bắt trách gì chắc tôi sống không nổi quá!_Cậu nói, khẽ cười.

-Ừm, vậy cậu phải ráng sống tốt, để đền đáp công ơn cho bác gái!_Nó xoa xoa hai cánh tay vì thời tiết khá lạnh, sắp sang đông rồi còn gì.

-Lạnh à? Nè, xinh lỗi vì bắt cô ra ngồi nghe tôi nói nhảm nhè!_Cậu choàng chiếc áo khoác lên người nó.

-Ừm, không sao!_Nó cười nói.

Rồi cả hai ngồi cạnh nhau, cười nói chuyện vui vẻ, bỗng nhiên nó cảm thấy không còn ghét Minh nữa, thấy cậu cũng rất tội nghiệp, đời mà, tưởng chừng như ai luôn nở nụ cười trên môi điều hoàn hảo, và có cuộc sống vui sướng nhưng thật sự thì sao cái vỏ bọc đầy lại là những quá khứ buồn luôn bị che giấu bởi vẻ bên ngoài.

Không nên vội đánh giá một người khi chưa hiểu rõ về họ...

Cậu cảm thấy vui khi được chia sẻ nỗi buồn chất chứa, lòng nhẹ tênh chẳng cảm thấy khó chịu nữa. Nói đúng thật, khi chia sẻ lòng ta sẽ cảm thấy dễ chịu hơn nhiều khi cứ mãi che giấu. Và một điều không thể phủ nhận, cậu có chút tình cảm với nó, lúc đầu cậu nghĩ đơn thuần là thích thú, định chọc ghẹo nó để nó đổ dưới chân cậu thế nhưng tình thế lại đảo ngược. Bởi cậu không thể không thấy thích sự chân thật, thẳng thắn của nó. Rất cuốn hút, không chỉ vẻ bề ngoài, mà chính bên trong nó cũng rất cuốn hút, một con người thân thiện, trong sáng.

34. Chương 34: Số Mệnh Đã Định

Hôm nay, nó vẫn tới công ty làm việc. Tên giám đốc đáng ghét giao cho nó một đồng giấy tờ, tài liệu để nó ngồi cặm cụi làm còn anh chỉ việc cầm cây bút “xoẹt..xoẹt”(kí tên đó!)

Nó thì nghĩ anh sung sướng chứ nó có biết nỗi khổ của anh đâu, căng cả con mắt để đọc, suy nghĩ coi hợp lý hay không thì mới kí duyệt.

Nhưng mà, nó cảm thấy anh rất khác lạ, giống như một con người mà có hai mặt vậy. Lúc anh chăm chú làm việc thì nhìn anh nghiêm như cây kim, lạnh lùng khiến người ta nể sợ. Chẳng giống khi vừa bước ra công ty, anh lại thân thiện và ấm áp. Ừ dào, rốt cuộc bây giờ nó không chịu tập trung làm mà ngồi nghĩ mông lung.

Tan ca, nó uể oải bước ra ngoài. Trời đã bắt đầu tối, từng ánh đèn đường dần bật lên một màu vàng nhạt đổ xuống con đường nhựa thẳng tắp. Giờ chiếc đồng hồ lên xem, đã 7:02 nó lắc đầu chán nản, 8 giờ là phải đi làm thêm ở cửa tiệm cafe rồi. Giờ nó lững thững đi đến tiệm thức ăn nhanh mua chút đồ ăn, để lót cái dạ dày đang rên rỉ gào thét này.

Đang ngồi trong quán chờ thì nó lại bắt gặp một người mà nó không muốn thấy. Ấy da, hần lại đi cùng Nhi nữa kìa, họ ngồi cái bàn khá xa nó, gần cửa ra vào và giờ do vắng khách nên chỉ cần hần quay sang là thấy liền nó.

-Thưa cô, thức ăn cô gọi đây ạ! Chúc cô dùng ngon miệng!_Tên phục vụ bưng thức ăn ra và nói.

-Ồ..cảm ơn!_Nói rồi nó cầm đĩa lên xơi tới tấp, xơi nhanh chóng để còn mà rút quân.

Đặt tiền lên bàn, nó cầm lấy túi xách bước nhanh ra khỏi quán. Vừa bước tới cửa thì va phải Thái cùng Quyên bước vào.

-A! Ngọc! Lâu rồi không gặp bà, bà.._Quyên cười tươi, tay xoa xoa cái bụng bầu.

-Ồ..hì hì! Lâu rồi không gặp, hôm nào ta hẹn nói chuyện sau nhé, giờ mình bận phải đi rồi! Hì hì..._Nói rồi nó cố bước ra ngoài cửa nhưng bất thành linh có tiếng thân thương gọi nó.

-Ngọc! Là cô sao? Chúng ta thật có duyên!_Hần sau khi quay lại thì thấy nó lập tức đi lại.

-Duyên gì cơ chứ!_Nó nói nhỏ _Thôi thôi tới giờ phải đi làm thêm rồi!chào nhé!_Nó cười nói vội vàng đi.

-Ồ này!_Hần nói vội theo nhưng nó đã đi mất.

Nó chạy tới cửa hàng, chào hỏi mọi người xong thì nhanh chân thay đồ và bắt tay vào việc. Sau một hồi bưng bưng chạy chạy thì nó cũng được ngồi nghỉ. Gần 10 giờ rồi nên quán sắp đóng cửa, nó nghỉ một lúc rồi đứng dậy vào trong phụ mấy chị trong quán rửa ly. Đang vừa rửa ly vừa tán dóc thì nghe bên ngoài khá ồn ào. Anh làm chung với nó bưng mấy cái ly vào và nói.

-Ngọc, em ra xem có khách kìa!

-Ồ..Dạ vâng!_Nó đứng dậy rửa tay và bước ra, không lòng lại thắc mắc rằng sao không gọi ai khác mà cứ gọi nó làm như thích cái tên nó lắm lắm vậy.

Bước ra, nó không khỏi giật mình khi thấy Minh, cùng một đám bạn của cậu. Chắc khoảng 5 thằng trai và 3 đứa gái, tất cả ăn mặc đều rất chói lóa. Vừa nhìn thấy nó thì cậu liền chạy lại tay bắt mặt mừng kéo nó lại gần đám đông.

-Nhìn đây! Cô tao đó, đẹp chưa tụi bây?_Cậu khoác vai nó hồ hởi nói.

Rồi mấy tên bạn hần trầm trồ.

-Mày đổi gu rồi hả? Nhưng mà nhìn đẹp đấy!_Một thằng phát biểu ý kiến.

-Ui chào! Cô dễ thương ghê ta!_Lại một tên vừa chép miệng vừa nói.

Thế là tụi con trai suýt xoa khen nó. Cảm thấy mình tự nhiên bị đem ra làm chủ đề bàn tán thì nó khó chịu nói.

-Nè nè nếu là đến đây không phải để thưởng thức cafe thì xin mời đi ra giùm!_Nó vừa nói vừa liếc xéo cậu, hất cái tay cậu ra.

-Cô em dẫn bạn tới ủng hộ cô mà!_Cậu nói nhỏ nhẹ với nó và quay qua tụi đang ngồi hỏi thật to -Tụi bây uống cái gì hử?

Rồi nó bước vào trong, bực bội với cái tên ngoài kia, thật sự chẳng muốn bùng ra chút nào, chán thật. Tự nhiên lại dẫn cái đám ôn thần kia tới đây, giờ nó cảm thấy ghét cậu ghê luôn. Trời ơi mệt quá!

Than thở cả buổi trời nó cũng phải bùng ra.

-Chúc quý khách ngon miệng!_Nó cuối đầu nói và định quay bước vô thì Minh nắm tay nó.

-Cô! Ngồi đây với em đi!_Cậu cười cười với nó.

Nó nhìn cậu trừng trừng như muốn ăn tươi nuốt sống. Nó ghét nhất là bị đem ra bàn tán lảm nhảm, cậu dẫn bọn bạn của cậu tới đây là đang chọc áu nó thêm sôi dậy cơ.

-Chị ơi, anh Minh thích chị lắm cơ! Trước giờ anh đâu có dịu dàng với ai như chị đâu!_Một cô gái mỉm cười nói nó.

Xời, dẫn bạn tới để nói tốt cho cậu đấy mà. Cái tính của cậu ông quản gia nói toẹt cả rồi.

-Buông ra giùm!_Nó giật mạnh tay bước vào trong.

Cậu tiếc nuối nhìn nó đi khuất, mấy tên bạn hần thấy vẻ mặt ỉu xiu của hần thì ra sức chọc ghẹo.

Rồi nó trở về nhà, trên đường đi vì do nghĩ ngợi lung tung nên nó không chú ý có một chiếc xe chạy chậm chậm theo nó. Nó bắt đầu cảm thấy hơi là lạ, đứng lại, chiếc xe cũng ngừng lại. Nó quay qua nhìn chằm chằm vào chiếc xe như muốn hỏi “Mi muốn gì?”

Từ trong xe, một chàng trai bước ra, không ai khác chính là hần. Nó thấy hần thì lập tức quay đầu bước đi tiếp. Hần đuổi theo nó.

-Sao cô thấy tôi là cứ tránh mặt không vậy hả?nè!_Hần nắm cánh tay nó xoay lại.

-Tại chẳng ưa anh! Vậy thôi!_Nói lảng lạng đáp.

-Tôi có thể nói chuyện với cô một chút chứ?_Hần nhìn nó như van xin.

Nó thở dài.

-5 phút, bắt đầu nói.

-Tôi có nghe Thái nói trước kia chúng ta là bạn, nhưng tôi luôn tự hỏi rằng sao tôi không cảm thấy gì hết._Anh bắt đầu nói.

-Nhàm chán!_Thật sự nó rất buồn khi nghe hần nói vậy.

-Nhưng mỗi lần gặp cô tôi lại đập liên hồi, cái cảm giác thân thuộc, một thứ rất quan trọng trong tim. Tôi nghĩ chúng ta trước kia không đơn thuần là bạn, có khi nào trước kia tôi yêu cô không?

-Anh hỏi vớ vẩn nhỉ?_Tim nó hơi lệch nhịp vì những lời hần nói nhưng vẫn cố bình tĩnh.

-Không là sự thật, tôi nghĩ rằng mình yêu em từ lúc trước cho tới bây giờ, cảm giác đó không thể nhầm lẫn được! Con tim tôi luôn đập mạnh vì em hãy cho tôi biết trước kia chúng ta..

-Thôi đi!_Nó cắt ngang lời hần nói. Hần nói như vậy chỉ làm nó thêm thích hần thôi, nó không muốn vì hần đã có Nhi, cô gái ấy xứng đáng với hần hơn vì nó chỉ là một tình yêu bị lãng quên thôi, với lại nó không muốn làm kẻ thứ ba phá hoại người khác.

Nó toang bước nhanh. Nhưng có thể nghe rõ từng câu hần nói.

-Tôi và Nhi thật sự không như em nghĩ, tôi chỉ xem Nhi như đứa em gái của mình thôi! tôi khẳng định với em rằng trái tim này chỉ đập loạn nhịp vì em, hướng về em, chứa đựng mỗi em và tôi biết trái tim tôi thuộc về em! Heo ngốc, anh yêu em, năm năm rồi trái tim anh vẫn luôn đợi chờ em!_Hần hét to.

Nó nghe nhưng vẫn bước đi, vì bây giờ nó không thể quay đầu lại đối diện với hần, cảm giác vui tràn ngập con tim. “Hoàng Tú anh thật sự giả vờ mất trí thật mà!”

Đúng là hần nhớ ra, nhưng chuyện mất trí không phải là giả đâu, mấy tuần qua trong đầu hần cứ suy nghĩ về nó suốt. Hần không tài nào nhớ được, nhưng trái tim lại mách bảo hần rằng hần phải nhớ vì nó là người

rất quan trọng không thể thiếu, trái tim cho hắn biết rằng nếu hắn không nhớ thì một lần nữa sẽ bị vụt mất nó.

Và tình cờ hôm đấy, hắn tìm thấy một chiếc hộp được cất kỹ trong tủ, hắn mở ra, trong đó là bức thư của nó viết ngày nó đi, trong hộp còn có những bức ảnh tụi nó đi chơi và chụp cùng nhau, mọi kí ức lùa về trong đầu hắn, từng chi tiết một...

35. Chương 35: Đối Tác Làm Ăn

Tối hôm đó, nó không tài nào ngủ được cứ lẩn qua rồi lẩn lại, miệng cười suốt, phải công nhận lực tác động của lời nói hắn mạnh mẽ đến cỡ vậy. Sáng ra, nó ngồi ủ rũ bên chiếc gương, nếu ai nhìn nó thế này chắc chạy không kịp vắt giò lên cổ(Nói ngược chơi)

Chắc cũng đủ hiểu rồi nhá, hai con mắt thâm quầng, nếu như con gấu trúc nhìn thấy chắc nó sẽ bắt tay và chào mừng bạn mới. Còn nữa, mái tóc nâu xoan bồng bênh giờ mà quạ thấy chắc gật đầu chịu liền cái tổ lí tưởng như thế!

Thảm họa, thật sự rất thê thảm! Giờ cô chẳng biết làm sao để ra đường, ngồi ngấm dung nhan tuyệt sắc giai nhân của mình, nó chán nản chẳng muốn đi đâu. Điện thoại nó reo, là số Đăng chắc điện hỏi nó sao không đi làm đây mà!

-..._Nó nhắc máy mà chẳng chịu nói gì.

-

-Anh im thì tôi mới trả lời được chứ!_Nó bực dọc ngắt lời Đăng.

- _Đăng bị nó quát thì lẳng lặng hỏi một câu.

-Giám đốc, cho tôi nghỉ một buổi nhé! Tôi..khụ..khụ..bị..híc híc..cảm.. Hắc..xì..a!_Nó vừa giả bệnh làm Đăng tưởng thật.

-

-Ấy da! Không cần! Tôi ngủ một giấc là hết hà, vậy nha! Bye!_Nói rồi nó nhanh chóng tắt máy, leo lên giường ngủ bù.

Điện thoại nó lại reo, nó bực dọc ngồi dậy cầm lên nghe.

-Alooooo..._Giọng cô kéo dài.

-

Nó ghét nhất là hai tiếng đó, trời đất ơi! Mặt mũi này đi đâu được chứ? Nó tự kỉ một mình rồi lẳng lặng bước vào vệ sinh.

Tại quán cafe mộc lan, cánh cửa mở ra. Một cô gái mặc chiếc quần bò nâu, áo phông trắng in con mèo vàng, tóc búi cao, đeo mắt kính màu đen, chiếc túi nhỏ, cô bước đi làm ai cũng ngoái đầu nhìn.

Nó ngồi xuống đối diện anh nó đang ngồi chăm chú vào laptop.

Cô nhân viên bước lại hỏi nó dùng gì thì anh Kelvin mới nhận thấy sự có mặt của nó.

-Em tới rồi à? Vào vấn đề chính luôn!_Anh nó nói.

Nó gật đầu, anh nó bắt đầu nói.

-Bà Jenny ốm nặng, anh và chị phải về bên Anh một chuyến, và sẵn tiện thăm nhà chắc khoảng một tháng.

-Vậy thì sao?

-Anh cần em sang thế anh quản lý công ty một tháng? Ok?

-Nhưng mà..

-Vậy nha! Chị em gọi, anh về, ngày mai đi rồi! Bye em!_Kelvin gấp máy bỏ vào bị rồi thanh toán tiền bước đi.

Nó không nói được gì luôn! Anh nó gọi ra đây để làm cảnh chơi vậy đó. Nếu thế anh vậy nó phải xin nghỉ việc rồi, cả những công việc làm thêm luôn! Thật uổng! Nó ngậm đắng nuốt cay ra về. Về nhà thì nó gọi điện xin nghỉ ở mấy cửa hàng, ai cũng buồn khi nó nghỉ hết. Buồn chứ sao không? Nó nghỉ thì cái tên Ngọc dùng gọi ai nữa? Thôi thì cất vào học tủ vậy.

Khó khăn nhất là xin nghỉ làm gia sư cho cậu Minh. Ông quản gia khóc nức nở sống chết không cho nó nghỉ. Bảo rằng Minh biết được thế nào cũng bỏ học, chuyện đó không liên quan tới nó. Thật sự ông quản gia thỉnh thoảng gọi điện khóc bảo cô phải dạy bằng mọi giá, tiền tháng ông tăng gấp đôi, mệt chưa? Thôi thì nó chỉ dạy ba buổi trong tuần nên đau khổ gặt đầu.

Mệt mỗi lần dài ra ngủ một giấc cho tới sáng.

Sáng, mọi vật được bao trùm bởi sự xanh tươi vốn có, bầu trời trong xanh không một giọt nắng, từng đám mây lững thững trôi theo làn gió. Đâu đó ngoài cửa sổ tiếng chim se se hót líu lo.

Điện thoại nó lại reo in ỏi giai điệu bài là con gái thật tuyệt. Nó chồm người ngáp một hơi dài rồi bật máy.

Giọng anh nó oang oang đầu dây bên kia.

-

Lại nữa, thật là ghét cái tiếng cuối cùng quá đi, nó là chuyên gia tắt máy trước tất cả mọi người, chỉ duy nhất có anh là tắt trước nó thôi, uất hận bởi vậy người ta nói đúng Núi cao còn có núi cao hơn, mình hay còn có người hay hơn mình!

Lặng lẽ thay đồ, bắt taxi tới sân bay tiễn hai anh chị về nước.

-Bái bai dì nha! Chúc dì ngày càng mập như heo nhé!_Bé Kiệt bước vào trong mà vẫn còn ngoáy đầu lại nói.

-Cái thằng nhóc..!_Nó tức giận nói vớ theo, nhưng nhanh chóng mỉm cười quay đi vì đang gây sự chú ý.

Nó tới công ty, hơi có chút hồi hộp nhưng vẫn mạnh dạn bước vào trong. Bảo vệ vừa nhìn thấy nó thì cúi đầu chào giám đốc, và mọi người trong công ty ai thấy nó cũng vậy. Chắc là anh nó đã thông báo ọi người rồi. Vậy là nó cũng chẳng nói gì, bước vào phòng làm việc.

Quản lý của anh nó là một chàng thanh niên với tướng tá cao ráo, khuôn mặt rất ưa nhìn, anh tên Trung, làm việc vô cùng nghiêm túc. Làm việc với anh ta nó cảm thấy thiếu ôxi trầm trọng. Ngày làm việc đầu tiên cũng trôi qua khá êm đềm.

Rồi những ngày tiếp theo, nó vẫn bận rộn với các dự án sắp tới của công ty. Nó đang ngồi xem xét dự án xây dựng một xưởng ở bờ biển phía đông. Lần xây dựng xưởng sản xuất lần này là hợp tác với công ty Thịnh Phát, công ty lớn có tiếng trên thương trường. Vậy là nó phải cùng với đối tác đi tới khu đất được quy hoạch để xây dựng. Nó không biết đối tác là một quý bà hay ông giám đốc, nhưng một tuần cùng nhau để hoàn thành dự án ở khu bãi biển thì có hơi nhiều.

Nhưng Trung bảo là đối tác lần này đầu tư rất lớn cho dự án nên đích thân giám đốc là nó phải đi, còn Trung anh ta giúp nó quản lý công ty. Nó không muốn đi một mình, nó bảo cùng thư ký kế toán đi, cô là Ly, tính khí thất thường, nhưng nó biết cô ta tốt chứ không hề xấu xa vì nó có tiếp xúc trò chuyện, tuy hơi khùng một tý nhưng rất chăm chỉ trong công việc.

Về nhà sắp xếp đồ đạc vào ba lô, chuẩn bị xong xuôi hết nó lăn đùng ra ngủ. Sáng, hiện tại nó đang ngồi trên xe buýt với cô nàng Ly. Vì cô ham vui nên bảo đón xe buýt. Ly hưng phấn hát suốt đường đi, nó thì ngồi ngủ queo.

-Tới rồi, há há..tới rồi! Xuống thôi giám đốc! Nhanh!_Ly kéo tay nó khi còn đang ngáy ngủ.

Ra khỏi xe buýt, nó mới tỉnh hẳn, không khí ở biển thích thật, rất trong lành đậm đà hơi muối biển. Rồi hai đứa bắt taxi tới khách sạn. Trên đường đi, Ly nói cho nó biết về giám đốc công ty Thịnh Phát, nào

là trẻ đẹp trai chói loá, nào là thông minh xuất chúng, ôi thôi,...đem hết những thứ đẹp đẽ gắn cho cái tên giám đốc đó. Nhưng cũng tốt, may ra không phải là một ông giám đốc già khó tính.

Mà nó tự hỏi không biết cái tên giám đốc lần này như thế nào mà cô Ly của ta lại mê tíu thế cơ đấy. Mà nhắc tới đẹp trai tự dưng nó nhớ hẳn quá, mấy hôm nay kể từ lần đó chẳng thấy tăm hơi hẳn đâu. Hay tại nó phũ phàng quá nên hẳn nghỉ quẩn? Thắt cổ hay uống thuốc độc chết rồi? Ôi không thể, hay hẳn có cô nàng nào khác rồi? Xì, hôm đó còn bảo năm năm chờ nó, mãi yêu nó cơ mà!

-Ấy da.._Nó thở dài.

Ly thấy vậy thì hỏi.

-Giám đốc sao vậy? A...giám đốc tới rồi kìa!_Cô nàng lòi nó phi như bay vào khách sạn.

-Nè tới đây để hợp tác làm ăn đấy nhé! Chứ không phải đi chơi đâu à!_Nó nói khi đang trên đường tới phòng.

- Yes, Director!_Cô cười giơ tay theo kiểu quân đội.

Nó cười, rồi cả hai bước vào phòng, căn phòng vô cùng rộng rãi, Ly thích thú chạy hết phòng. Lúc đó một cuộc gọi tới, số của anh trưởng phòng bên đối tác.

-Vâng, tôi Ngọc giám đốc công ty chi nhánh Nguyễn gia xin nghe ạ!

-

-À, tôi nhớ!

-

-À, tôi sẽ tới! Vâng chào anh!_Nó gát máy, quay sang bảo ly thay đồ, và cả bắt taxi tới nhà hàng.

Đó là một nhà hàng cạnh bờ biển. Vừa bước vào quán thì nhân viên phục vụ bước lại dẫn tới bàn đối tác của nó.

Một chàng trai với tướng mạo phi phàm, nước da trắng mịn, khuôn mặt thiên thần với cái miệng nở nụ cười chết ruồi à không chết người. Mái tóc nâu bồng bênh lãng tử. Vạt trên người là một chiếc quần bò cá tính với chiếc áo sơ mi hở bờ ngực rắn chắc. Bên cạnh là một chàng trai cũng tầm hai mươi mấy, khuôn mặt điển trai nhưng hơi lạnh, bộ đồ vest càng tôn thêm đáng vẻ nghiêm túc.

Nó há hốc mồm khi đối tác của chính là..

-Hoàng Tú?!!!anh..ơ.._Nó lắp bắp nói.

-Chào cô, đối tác của tôi không ngờ là một cô gái xinh đẹp thế này._Hắn đứng dậy, lịch sự đưa tay bắt.

Nó vẫn còn đang rất đỗi ngạc nhiên thì Ly huých nhẹ tay nó.

-Giám đốc..

-À ờ.._Nó giơ tay bắt. Rồi cả bốn cùng ngồi xuống.

Cô Ly hám trai cứ nhìn chàng trưởng phòng suốt. Nó ngồi im lặng một lúc thì Khang bắt chuyện về dự án. Vậy là nó cùng anh và hẳn luyện thuyền bàn về công việc. Sau khi thức ăn dọn ra, hẳn mời nó một ly rượu vang về sự hợp tác lần này. Nó cũng không nói gì lẳng lặng uống. Rồi cả bốn người ngồi ăn, bao trùm họ là một sự im lặng, thỉnh thoảng hẳn bắt chuyện bằng những câu như thời tiết ở biển thật tốt, hay đại loại là vậy, tuy nhiên, đáp lại là chỉ có cô Ly hám trai, nó và Khang ngồi im lặng. Bữa ăn nhanh chóng kết thúc.

Nó tạm biệt họ rồi cùng Ly về phòng. Một ngày trôi qua nhanh chóng. Vẫn còn năm ngày ở đây, thật sự không biết nó sẽ như thế nào nữa, nó không ngờ lại gặp hẳn trong trường hợp thế này! Là đối tác làm ăn với nhau. Miễn man suy nghĩ nó chìm vào giấc ngủ. Đã gặp lại được hẳn, nó bỗng chỗ cảm thấy vui vui.

Còn hẳn, giờ đang nhâm nhi ly rượu vang đỏ, đáng người thông thả bắt chéo chân trên chiếc ghế nệm nhìn ra cửa sổ. Từ lúc gặp nó thì hẳn bận bịu với công việc, hẳn cũng muốn tìm nó lắm nhưng không có thời gian, nhưng khi biết được nó là đối tác của hẳn trong dự án lần này, hẳn vui, phần khởi khiến Khang cũng

hơi bất ngờ, nhưng anh chóng hiểu ngay chuyện khiến tổng giám đốc lại vui như vậy. Thật sự hẳn rất vui, vui không gì tả! Hẳn mong chờ ngày mai mau mau tới, vì ngày mai có thể gặp nó, cùng nó làm việc! Ôm nụ cười tươi rồi đi vào giấc mộng.

36. Chương 36: Có Thể Bắt Đầu Lại

Sáng hôm sau, một bầu trời trong xanh với những đám mây trắng bồng bênh trôi lững thững theo làn gió, trên bãi biển vắng người chỉ nghe tiếng sóng rì rào từng đợt tạt vào những tảng đá. Bãi cát trắng in dấu chân của nó đang chậm rãi bước đi. Không khí buổi sớm mai ở bãi biển vô cùng trong lành, gió biển mang đến một hương vị mới lạ, thoải mái và rất dễ chịu.

Nó thích nhất là được dạo trên biển thế này, có thể nghe tiếng sóng ào ạt, tiếng gió vi vu, có thể tận hưởng vị muối biển, cảm giác như được sống dậy. Mãi hoà mình vào tận hưởng không khí biển mà nó không hay biết có một bóng người dõi theo từng bước chân của nó, người đó không ai khác chính là hẳn. Hẳn ngồi dậy, bước lại gần nó.

Hình như nó nhận thấy sự hiện diện của hẳn nên ngoảnh đầu lại, ngạc nhiên hỏi.

-Ồ..anh cũng đi dạo à?

-Ừm!_Anh khẽ gật đầu và bước đi song song cùng nó.

-Anh có nhớ trước kia chúng đã từng có những ngày nghỉ ở biển chứ?_Nó cúi đầu nhìn theo từng bước chân của mình bất chợt hỏi hẳn.

Hẳn nhìn nó, cười và nói.

-Tất nhiên là tôi nhớ!

-Giờ mỗi người đều đã có những công việc ổn định._Nó ngược nhìn ra biển, ánh mắt đắm chiêu.

-Thái và Quyên đã đi du lịch nước ngoài, họ giờ rất hạnh phúc. Chỉ tội cho Huy thôi, cậu ta giờ là một ca sĩ, diễn viên nổi tiếng ở Seoul.

-Cậu ta từng nói với tôi là ước mơ cậu ta có thể mở một cửa hàng nhỏ, là một chủ tiệm, đầu bếp với những món ngon do chính tay cậu chế biến_Nó nói và khẽ cười.

-Tôi cũng từng có ước mơ, ước mơ có thể nghiên cứu chế tạo ra nhiều loại thuốc lạ, ước mơ có thể bay ra ngoài vũ trụ..nhưng giờ tôi biết những cái đó thực chất chỉ là mơ ước thôi. Hiện tại tôi phải gánh vác công ty.._Hẳn nói và thở dài.

-Ày, ước mơ của anh nghe thú vị nhỉ? Tôi thì đã thực hiện được cái ước mơ nhỏ bé của mình rồi, tháng ngày tiếp theo tôi chỉ ước có một cuộc sống bình yên bên cạnh...những người tôi yêu thương thôi._Giọng nó nhỏ dần.

Hẳn nhìn nó, rồi nói.

-Thế là rất mãn nguyện rồi!

Nó cũng quay sang nhìn hẳn, bất giác cả hai nở nụ cười.

Rồi bãi cát trắng lại có thêm dấu chân to của một người nữa đi cạnh nó...

Trưa, cả bốn đến khu đất quy hoạch, nó cùng hẳn và Trung bàn bạc mọi thứ, xưởng sản xuất lần này có vẻ sẽ diễn ra rất thuận lợi. Mọi thứ đều rất ổn thỏa.

Cứ thế ngày nào cũng làm công việc cho tới tận tối. Phút chốc, ba ngày trôi qua nhanh chóng. Và hôm nay là ngày cuối cùng, sáng mai là phải trở về.

Từ sáng đã bắt tay vào công việc để có thể hoàn thành nốt, xưởng sản xuất bắt đầu xây dựng, cũng nhờ thời tiết tốt nên chẳng có gì là khó khăn mấy. Trưa, dự án đã xong thì cả bốn rủ nhau qua đảo chơi, ý kiến này là của bà Ly đấy.

Thật tuyệt làm sao, bên đảo rất đông đúc khách du lịch, không khí vô cùng náo nhiệt. Cả bốn chui vào viện Hải Dương học.

-Oa..oa cá heo kia!_Ly ôm tấm kính, bên trong có những chú cá heo dễ thương.

-Nhìn giống cô đấy!_Trung đứng bên cạnh cười nói.

Ly đỏ mặt khi Trung cười, nhưng vẫn cãi lại vì anh nói cô giống cá heo.

-Xí..tui đẹp hơn nó nhiều chứ bộ!

-Qua bên kia đi!_Nó chỉ tay về hướng những chú chim cánh cụt, vậy là họ kéo nhau đi.

Tham quan xong, họ lại tiếp tục đi chơi, nào là đi sở thú, công viên nước, rồi lại chui vào rạp phim 4D,...

Gần chiều, cả bốn thay đồ tắm biển, tắm đã đời, hần lấy ca nô kéo nó lên và chạy đi.

-Ôm chặt vào, té là tôi bỏ luôn á!_Hần nói lớn.

Nó nghe vậy ôm chặt hần hơn.

-Ý, ghê quá, chậm lại thôi!

Hần càng tăng tốc mạnh hơn, tạo thành đường rẽ nước tuyệt đẹp, nước văng lên tung toé vừa chạy và la một cách thoải mái, còn nó thì ôm hần cứng ngắt.

-Nhìn họ kia! Ha ha.._Ly vừa chỉ tay về hướng nó vừa ôm bụng cười.

-Con gái gì mà cười kiểu vậy đó hả?_Trung ngồi cạnh nói.

-Kệ tui!_Cô liếc xéo anh

-Uống không?_Anh xoa trước mặt cô lon nước mát lạnh.

-Ừm, cảm ơn!_Cô cầm lấy, mặt ửng hồng vì ngại.

Rồi nó và hần bước vào, hần cười thích thú, nó mặt xanh vì sợ, nhưng cũng nhanh chóng quên vì Ly kéo nó và hai tên kia tới nhà hàng các món hải sản tươi ngon ở biển để thưởng thức. Một buổi tối ở biển vui vẻ.

Sáng hôm sau, nó và Ly sắp xếp đồ đạc và ra về, định đón xe buýt nhưng hần lại bảo nó đi chung, với cái bà ly hám trai lại nặng nề đòi nữa nên nó đành đi luôn. Trên xe, nó ngủ, Ly ngồi trên ngắm trai, hần ngồi bên cạnh nó, Trung lấy xe. Nó ngủ gật gù, hần thấy vậy thì xích lại, lấy tay đẩy nhẹ đầu nó tựa vào vai hần. Trung nhìn vào kính chiếu hậu trong xe khẽ cười khi thấy cảnh đó.

Tối công ty cũng là lúc xế chiều, Trung đưa xe cho hần, anh vào bãi lấy xe khác đưa bà cô Ly về, còn hần cũng lấy xe đưa nó về nhà. Trên xe, cả hai chẳng ai nói với ai câu nào, im lặng cho tới lúc chiếc xe ngừng lại. Nó bước xuống xe chào hần và quay vào, hần chỉ nhìn nó cho tới khi mất sau cánh cửa rồi quay đi.

Nó bước vào nhà, đưa tay bật đèn lên thì không khỏi giật mình. Trời ạ, Minh đang ngồi một đống trên ghế sofa nhìn nó đầy giận dữ.

-Cậu sao vào nhà tôi được vậy?

-Cô! Cả tuần qua cô đi đâu hả? Tại sao cô không đến dạy hả?_Cậu tức giận bước về hướng cô.

-Tôi đã xin nghỉ ba buổi rồi mà, tôi bận lắm, chẳng có thời gian đâu! Mà tại sao cậu lại vào nhà tôi thế này!_Nó cũng giận dữ đáp lại.

-Cô...được rồi, em sẽ dọn qua đây ở luôn!_Cậu đáp rồi lẳng lặng bước lên lầu.

-Nè! Đây là nhà tôi mượn chứ không phải nhà cậu nha! Đi về cho tôi!_Nó vội chạy theo nắm tay cậu lôi lại.

-Em đã mua lại căn nhà này rồi!_Cậu nhún vai nói.

-Cậu.. Vậy thì tôi sẽ dọn đi!_Nó quay đi.

-Cô!_Cậu nắm tay nó -Được rồi, em đi, nhưng nếu cô không đến dạy thì em sẽ lại tới đó!

-Tuỳ cậu! Còn bây giờ thì đi nhanh!!_Nó vừa nó vừa tổng cổ cậu ra ngoài.

-Á..cô!_Cậu la oai oái, nhưng cánh cửa đã đóng lại một cách bạo lực. Vậy là cậu thất thủ bước ra, gọi cho ai đó rồi chỉ thấy chiếc xe tới chỗ cậu đi mất.

Nó mệt mỏi ngồi xuống ghế, thật sự rất phiền phức với cái thằng nhóc đó. Mà nghĩ tới hần nó lại thấy vui vui, cả tuần đều được ở bên cạnh hần thật thích, ước gì..ấy da, nó lắc đầu, thoát khỏi cái suy nghĩ mơ mộng đấy, nó bước lên phòng tắm rửa sạch sẽ và leo lên giường, định đánh một giấc thì tiếng điện thoại lại reo. Là số Đăng.

-A lô! Có chuyện gì?

-__ Đăng ân cần hỏi.

-Ừm, tôi có chút chuyện thôi!tôi cũng mới vừa về.

-

-Ừm!_Nó tắt máy, nằm dài trên giường, mai gặp sao? Ý nghĩa của câu đó là gì nhỉ? Mà ngày mai là chủ nhật, mà chủ nhật thì nó vô cùng rảnh rỗi. Ày, ngày mai tin chắc rằng sẽ rất thú vị cho xem.

37. Chương 37: Chuyện Tình Tay Tư

Sáng sớm, bầu trời trong xanh không một gợn mây, gió thổi vi vu lùa vào những tán cây xanh um tùm trong vườn nghe xạc xào, đâu đó những chú chim hót líu lo, những chú bướm lượn bay trong sắc nắng vàng nhạt, khóm hoa dọc theo lối đi trong sân đua nhau nở rộ. Mùa xuân xinh tươi đã về.

Nó đang mơ màng trong giấc ngủ nơi hần và nó đang tựa đầu vào nhau trên cánh đồng hoa bồ công anh, gió nhẹ lùa vào tóc nó bay bay trong gió. Một cảnh tượng vô cùng lãng mạn, hần quay sang nhìn nó với ánh trêu mến, thân thương, và rồi hần từ từ cúi người xuống, nó nhắm mắt lại....

“Nhớ anh...cô đơn mình em biết thôi. Nghĩ về anh...nụ cười hồn nhiên khoé môi. Phút giây này thôi chẳng thể nói hết nên lời, những phút suy tư lòng em xao xuyến hết bấy lâu...(Cảm giác yêu_Khổng Tú Quỳnh).”

Chiếc điện thoại của nó vang lên, nó bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại, hậm hực tung cái chăn ra, nó vơ tay lấy cái điện thoại trên bàn. Đang tới khúc cao trào cái mà..thật sự rất tức giận, cái tay quơ quơ mãi mà không chạm tới cái điện thoại được, nó đứng phắt dậy chân đạp trúng con heo gấu bông, không giữ được thăng bằng nó nhào xuống nền nhà.

-Oái...ui da..chết cái mặt của tui rồi! Đời ơi là đời, cái miệng méo luôn..híc....._Đứng dậy lấy cái điện thoại nó nói lớn à hét lên mới đứng. - A NHỎ! Cái hi nhể hử?

-__ Tiếng hần vắng vắng đầu dây bên kia.

Nó nghe tiếng hần thì vội vàng sửa cái miệng méo ngay ngẩn lại đáp.

-À, đúng rồi, tui đây! Có chuyện gì không?

-__Hần nói rồi cúp máy.

Nó vội vàng chạy xuống, mở cửa ra thì thấy hần đang đứng tựa lưng vào chiếc BMW đen bóng. Hần thấy nó thì đi lại, mỉm cười cho cái bộ dạng của nó bây giờ rất chi là bất mắt. Tóc tai bù xù, bộ pyjama rộng có hình con heo nữa cơ chứ. Trông cũng đáng yêu ra phết nhỉ, có điều trông nó lúc này đáng cười hơn.

-Đi ăn sáng không heo ngốc?

-Hử?_Nó vẫn còn đang ngơ ngác vì vừa mới mơ tới hần thì giờ đây hần đã đứng trước mặt.

-Hử? Hử gì?_Hần nhăn mày nói -Tôi bảo cô lên thay đồ rồi xuống đây! Nhanh đi!_Hần đẩy nó vào trong nhà, hần cũng theo vào trong ngồi luôn. Nó lên lầu, thay xong thì bước xuống rồi cùng hần đi.

Hắn chở nó tới một quán ăn nổi tiếng với các món pháp ngon. Nó ngồi im lặng, có vẻ như đời nó toàn là được người khác chở đi ăn thì phải? Đăng và Minh hai tên đấy cũng thường hay chở nó đi ăn. Nhưng ăn với Đăng và Minh thì nó chẳng ngại điều chi, ăn một cách ngon lành, còn ngồi chung với hắn thì ôi thôi, tim đập nhanh như vừa mới chạy marathon vậy. Thức ăn chẳng thể quyến rũ được nó nữa.

Hắn thấy nó hơi lạ thì hỏi.

-Cô sao thế? Ăn không ăn ngồi thần thờ đó chi vậy?

-À, ừm!_Hắn vừa nói xong thì nó vội vàng cắt, gấp nhai ăn nhanh chóng.

Hắn nhìn nó một cách chăm chú, ối dào, nhìn nó như bị bỏ đói cả đôi ba bữa vậy. Đang nhồi nhét thức ăn vào miệng thì thấy ánh mắt hắn nhìn nó như người ngoài hành tinh thì ngay tức khắc nó bị hắn làm cho nghẹn tím mặt.

-Khụ khụ..._Nó bưng ly nước uống thì sắc mặt đỏ gay

Hắn thấy vậy vội vàng chạy sang bên cạnh nó, rút khăn giấy đưa cho nó.

-Có sao không vậy? Cẩn thận chứ_Hắn ân cần hỏi.

-Không..không sao!_Nó khoác tay.

Mấy cô, mấy thím xì xầm bàn tán nào là nó tốt số có bạn trai ga lăng, vừa đẹp trai vừa dễ thương, hiếm lắm mới có thằng nào tốt như vậy, ôi thôi...trời ạ, sao không nói hắn hên mới gặp nó cơ chứ?

Nó nghe vậy thì mặt đỏ nay lại càng đỏ thêm. Hắn không nói gì chỉ khẽ cười.

Chiếc xe hắn dừng trước nhà nó, nó mở cửa bước ra thì bắt gặp Đăng đang đứng bên chiếc xe chờ nó tựa khi nào. Đăng thấy nói, mỉm cười như ánh mặt trời bước lại. Hắn cũng mở cửa xe bước ra và hai kẻ chạm mặt nhau.

Đoàng..bốn mắt tha thiết nhìn nhau toé lửa, rồi bất chợt quay sang nhìn nó.

-Ngọc, ai vậy?_Đăng và Tú cùng lúc nói.

-Ồ..đây là..._Nó định giới thiệu Đăng cho hắn nhưng chưa kịp nói đã bị cả hai ngắt ngang.

-Bạn trai cô à?_Lại đồng thanh.

-Không phải đây là..._Nó nhìn hắn định giải thích nhưng một lần nữa bị cắt lời.

-Thật sự là bạn trai sao?_Cả hai nói tiếp.

-Trời ơi, có im cho tôi nói không vậy hả?_Nó chịu hết nổi hét lớn, cứ nhảy vô họng nó ngồi hoài, hai cái tên đáng ghét.

Cả hai im lặng nhìn nó. Nó ráng nuốt cục giận xuống, thở dài một cái, nó nói.

-Đây là..._Nó gơ tay chỉ Đăng định giới thiệu thì từ đâu xuất hiện kẻ thứ tư.

-Cô ơi ời..._Câu Minh từ đâu lách con SH chạy tới thẳng trước mặt nó và hai tên kia, nhìn nó cười tươi như hoa.

-Ai đây?_Minh nhìn hai tên bên cạnh, hai tên bên cạnh nhìn Minh, cả ba nhìn nó hỏi.

-Grừm..mấy người..

-Cô nói đi, họ là ai?_Tiếp tục đồng thanh.

Đầu nó bắt đầu nghi ngút khói, ghét nhất là ai chui vô họng nó khi nó chuẩn bị nói. Từ nãy giờ chịu đựng nhiều rồi, nó quay vào trong đóng cửa cái rầm, và nói một câu.

-Mặc xác mắt người muốn làm gì thì làm muốn nghĩ gì thì nghĩ!

Cả ba nhìn nhau, chẳng ai hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nó hận hực bước vào nhà, trời ơi, cái gì cũng phải từ từ để nó nói à nghe, cứ vừa mở miệng nói chưa được gì đã bị họ ăn cơm hớt. Rõ điên mà, thôi thì họ muốn nghĩ sao nghĩ.

Nó leo lên sofa đánh một giấc ngon lành. Ngoài kia, Minh đang cố gắng leo tường và í ới gọi nó, hẳn đang đứng trước cửa vừa bấm chuông vừa ngóng vào, còn Đăng thì bấm số nó gọi liên tục nhưng chẳng thấy bắt máy.

Nó ngủ mà cái điện thoại cứ reo liên tục, cái chuông cứ réo in ỏi và tiếng Minh gọi lé ché vang vọng trong tai nó khiến nó ôm đầu, chạy ra mở cửa và hét.

-Trời ạ, mấy người có để yên cho tôi không vậy hả?

Trước mặt nó, ba gương mặt nhìn phát tội, giống như sắp vào tù ngồi đếm lịch ý. Minh mếu máo đôi mắt long lanh chỉ chờ nó quát tiếng nữa là sẽ khóc ngay. Hắn mặt nhăn nhó đến khó coi. Minh nét mặt buồn bã.

Nó nuốt một ngụm nước bọt, khẽ thở dài và nói.

-Được rồi, được rồi, muốn gì thì nói đi.

-Chúng tôi chỉ muốn biết họ là ai?_Ba người chỉ tay vào nhau, nhìn nó nói.

Cố gắng để không nổi điên, nó cũng không hiểu sao nó lại điên đến mức đó nữa, có lẽ tại ba tên này đáng ghét, ghét mà chẳng có lý do. Đơn giản chắc tại thấy phiền.

-Đây là Đăng giám đốc cũ của tôi, đồng thời cũng là bạn._Nó chỉ tay vào Đăng và nói, hai tên kia nghe thế thì mỉm cười. Đăng có chút buồn thoáng trên gương mặt khi nghe nó nói vậy.

-Đây là Minh, tôi hiện đang là gia sư cho cậu ấy!

-Còn đây là..._Nó hơi chần chừ khi nói về hắn. -Là bạn thân của tôi! Đó được chưa, thật là!

Chẳng ai nói gì nữa, mỗi người mang một tâm trạng ra về vì bị nó đóng cửa đuổi một cách phũ phàng.

Hắn lấy xe, trong lòng không khỏi buồn câu nói “Bạn thân” của nó, nhưng hắn vui vì hai tên kia không phải bạn trai nó. Hắn đã tỏ tình thế cơ mà nó im lặng chẳng chịu nói gì hết, đã thế nhất định hắn phải làm cho nó yêu hắn mới được, lúc đấy tỏ tình thì vẫn chưa muộn. Rồi hắn khẽ mỉm cười cho cái suy nghĩ của mình.

Đăng thì có vẻ buồn, vì với nó anh chỉ một giám đốc cũ và là người bạn của nó, anh biết rằng hai người kia cũng rất thích nó, anh phân vân không biết có nên rút lui hay không, cách tốt nhất để nó cảm thấy thoải mái và dễ chịu. Anh không mong nó sẽ thuộc về anh, chỉ cần nó hạnh phúc chắc rằng anh cũng sẽ cảm thấy vui.

Còn Minh, cái tính trẻ con cộng cứng đầu thì đời nào cậu chịu bỏ cuộc. Biết rằng đối thủ lần này có vẻ nặng ký nhưng nhất quyết phải đấu tới cùng, biết đâu, cô cũng thích cậu thì sao? Nghĩ tới đó cậu cười rõ tươi.

Vậy ra, trò chơi tranh giành tình yêu chỉ mới bắt đầu thôi!

38. Chương 38: Tranh Giành

Nó đang rảo bước trên vỉa hè, tay mân mê cầm bịch bím bím to dùng vừa đi vừa nhai vừa ngắm cảnh thành phố. Vừa mới tan ca ra, vì chẳng có gì làm nên thanh thoi đi dạo thế này. Nó thắc mắc không biết ba tên kia làm gì mà từ cái hôm chủ nhật tới giờ chẳng thấy tăm hơi đâu hết.

Thành phố xé chiều nhộn nhịp hẳn lên. Các quán ăn bên vỉa hè từ lúc nào đông đúc người, hai bên đường đèn được bật sáng một màu vàng cam hắt xuống lòng nhựa. Đèn của bản hiệu, những toà nhà sáng lên với muôn màu sắc tuyệt đẹp.

Bước chân vẫn đều đều trên con đường đông đúc người qua lại. Bất chợt, một chiếc xe máy chắn ngang trước mặt nó.

-Hé lu cô yêu quý!_Minh cười tươi đưa tay kiểu quân đội chào nó.

Nó giật mình, liếc nhìn Minh với ánh mắt chẳng mấy thiện cảm.

-Cậu mà cứ hù tôi như thế là tôi đánh cậu hồn phách phiêu lạc luôn á!

-Ừ..cô dữ quá à! Mà nè, đi chơi không?

-No! I'm not free! (Không, tôi không rảnh)_Nó đáp rồi lẳng lặng bước đi.

Minh lấy con SH đuổi theo.

-Đi mà cô! Cô em biết có một quán ăn mới mở ngon lắm cơ! Em bao cô nhé! Nhé...!

Nó đứng lại làm Minh cũng nhanh chóng thắng gấp.

-Thiệt á? _Nó hỏi.

Minh biết ngay nó nghe tới ăn là sẽ chịu liền. Cậu gật đầu lia lịa.

-Thế thì đi!_Nó không chờ cậu nói thêm gì nữa, giật phắt cái nón bảo hiểm trên xe, leo lên xe và hối cậu chạy. Cậu cười, phóng nhanh làm nó giật mình ôm cứng cậu.

-Ế..chạy chậm thôi cái tên kia..._Nó hét lên.

Minh cười và nói to.

-Cô đừng lo, ôm chặt em vào là sẽ không rớt đâu!

Gió bên tai nó mỗi lúc ù thêm, Minh lấy nhanh đã thế còn lạng lách nữa cơ chứ, nó ngồi sau mà cứ tưởng như mặt mình bị gió tạt cho bể rồi cũng không chừng. Kiểu này lần sau có cho tiền chắc nó cũng không dám ngồi nữa.

-Ế..đền đồ..._Cô vỗ vỗ lưng Minh nói.

Minh im lặng phóng thật nhanh qua luôn rồi ngoảnh đầu lại cười nói với nó.

-Lo gì...Bỗng dưng mặt cậu nhăn lại như cái mâm -Cô ơi..bám chắc vào!_Cậu quay lại, tiếp tục với sự nghiệp rò ga như bay.

Nó chưa kịp hiểu chuyện gì thì đằng sau đã nghe tiếng thổi, tiếng kêu réo thân thương.

-Cậu kia, đứng lại!hú..hú..đứng lại...

Nó cố quay lại phía sau thì giật bắn mình, hối thúc Minh.

-Trời ạ! Giao thông đuổi theo kìa!_Nó hét lên.

Minh tăng tốc, nó ôm chặt cậu mắt nhắm tịt tai ù ù chỉ nghe tiếng còi hú phía sau của giao thông.

Một lát sau, nhờ tài chạy lượn như điều hâu của Minh, cuối cùng cậu cũng ngừng lại, nó mở mắt ra, thở phào nhẹ nhõm. Trời ơi, cái này giống như mới chơi tàu lượn siêu tốc vậy, cảm giác lượn lờ với tốc độ như rút từ trên trời xuống rồi từ dưới đất nhảy lên trời. Ôi cảm giác thật Yomost!

-Chúa ơi, con ghét ngài...!_Nó than thở.

Minh bật cười to ha hả, nó liếc nhìn cậu trách.

-Cậu còn ngồi đó cười sau, trời ư..._Nó nghiêng răng ken két.

-Hi..đi thôi..._Cậu kéo tay nó lên xe.

-Đi đâu nữa?_Nó nhăn mặt.

-Ồ..em chở cô đi ăn! Hề hề..

Rồi cậu chở cô đi tới một quán ăn bình dân đang khai trương, trong quán sạch sẽ thoáng mát và có vẻ khá đông khách. Cả hai bước vào quán, sau khi ổn định chỗ ngồi, thì chị phục vụ bước tới. Có thể thấy rằng gương mặt chị ta đang đỏ như cà chua chín. Ánh mắt hiện lên hình trái tim to đùng đang chăm chú nhìn Minh.

-Quý..quý..khách dù gì ạ?_Chị ta lấp bắp nói.

Minh quay sang cười nói với chị phục vụ.

-Chị chờ em hỏi bạn gái em nhé!

Trời ơi, chị ta té xỉu vì nụ cười đó luôn rồi. Đúng là hám trai có khác mà. Ô mà khoan, cậu gọi nó là gì cơ chứ? Bạn gái sao? Nó nhìn cậu chăm chăm như muốn hỏi rằng vừa nãy cậu nói gì.

Cậu nhìn nó, biết nó muốn hỏi gì nhưng đáp lại vẫn là nụ cười tươi ấy, cậu nói.

-Ăn gì nào?

-Gì cũng được, có gì ngon mang ra hết đi._Nó nói

Cậu quay sang nói với chị phục vụ đang chưng nguyên cái trái tim bự chẳng trên mặt. Chắc chắn rằng đây là lần đầu tiên bà thấy trai đẹp nè.

Bữa ăn trôi qua nhanh chóng, tự cho đời mình sướng như điên ý lộn như tiên vì lúc nào cũng có người sẵn sàng chờ đi ăn, thật khỏi lo tốn tiền à nha!

Trên con đường nhựa vắng thưa chỉ vài người tản bộ vào buổi tối, một chiếc xe chạy lạng qua lách lại với tiếng rú của Minh và tiếng la của nó. Ai cũng nhìn theo chiếc xe vừa chạy qua, khẽ lắc đầu.

-Trại tâm thần bị hư cửa nữa rồi..haizz

Về tới nhà, nó mở cửa bước vào và Minh tự đứng theo luôn vào trong, cô ngạc nhiên hỏi.

-Nè, về đi chứ!

-Hôm nay thứ tư có một buổi học! Cô nhớ chứ ạ?_Cậu xách cái cặp trong cốp xe ra, tươi cười nói rồi chạy vào nhà.

-Hừ.._Nó bực bội đóng cổng, bước vào trong. Thật rõ phiền phức với cậu nhóc kia mà!

Nó vào trong, bảo cậu chờ nó tắm rửa sạch sẽ thì mới dạy nổi. Lúc bước ra, nó tức giận khi cậu lấy album ảnh hồi nhỏ của nó để trên kệ vừa xem vừa cười như muốn lộn ruột. Nó chạy lại giật phắt lại, chẳng là hồi nhỏ nhìn nó tưng tưng, hồn nhiên như con điên vậy. Tóc nhuộm đỏ cột hai chùm, ăn mặc vô cùng sexy, mỗi lần chụp hình là nó cười lộ mấy cái răng sún xấu kinh, chính nó xem mà còn ngời cười như tâm thần nữa kìa.

Nó gằm gừ nhìn cậu.

-Ai cho cậu lục lấy xem, lung tung thế hả?

Cậu vẫn còn đang cười, thấy nó thế thì cố nhịn nói.

-À..ừm..hồi nhỏ trong cô thật đẹp..ha ha.._Nói rồi cậu ôm bụng cười. Nó tức giận nhào vô đá cậu mấy phát, nhéo cậu mấy hồi thế mà không chịu nín cười.

-Cười nè..cho cậu chết nè!_Nó vừa nhéo cậu vừa nói.

-Á..đau cô!_Cậu la oai oái.

Rồi sau một hồi đấu tranh, nó và cậu cũng ngay ngắn ngồi học. Nó luyện thuyên chỉ cho cậu, thế nhưng cậu cứ nhìn nó mà không chịu nhìn vào sách.

-Cô!_Cậu gọi nó.

-What?_Nó hỏi.

-Sao hồi nhỏ nhìn cô lạ thế?_Cậu nói và khẽ cười.

-Grừm.. Còn nói nữa tui đuổi cậu ra ngoài bây giờ!_Nó cầm quyển sách đập vào vai cậu một cái làm cậu nhăn nhó.

Lát sau, bên ngoài có tiếng chuông cửa. Nó bảo cậu ngồi im rồi ra mở cửa. Nó hơi bất ngờ khi thấy hấn tới. Hấn thì mỉm cười nói.

-Hê..mở cửa coi heo ngốc!

Nó mở cửa, nhìn hấn hỏi.

-Có chuyện chi?

-Sang chơi, không được à?_Hấn nó và tự nhiên bước vào nhà. Vừa lúc đấy Minh chạy ra, hai tên chạm mặt nhau. 1s..2s..3s..

-Cái gì thế?_Cả hai tên quay sang nó hỏi.

-Cái gì là cái gì?_Nó bực dọc bước vào trong nhà.

Hai tên kia cũng lùi thui chạy theo nó vào trong.

-A, nhóc này qua học thêm à? Để anh dạy cho nhé!_Hấn ngồi xuống, cầm quyển sách lên nói, miệng cười như mất toé lửa.

Minh cũng không vừa, nói mà nghiêng răng ken két.

-Dạ vâng, em không cần anh dạy đâu! Anh dạy có mà em ngày đi xuống ạ! Tránh sang một bên để cô Ngọc dạy em..gừ..

-Thằng nhóc này, miệng còn hôi sữa mà bày đặt yêu đương hử?_Hấn gầm gừ nói.

-Thế liên quan gì tới anh, tôi nghĩ không chừng anh chẳng đấu lại tôi đâu..khà khà.._Minh nói giọng kiêu ngạo.

-Gừ..không biết chọn ai đâu mà nói..

-Tất nhiên là tôi..gừ gừ..

Nó ngồi nghe hai cái tên cứ gầm gừ như muốn ăn thịt nhau thì hắc giọng ho khan vài tiếng nói.

-Chắc tôi phải gọi sở thú tới chở hai người đi, nhà tôi không có nuôi động vật!

-Cô.._Cả hai quay sang nó đồng thanh gọi.

-Gì?_Nó nhìn hai kẻ trước mặt, ai cũng nghiêm nghị như quan toà xét xử nó là tội phạm vậy.

-Nói đi.._Lại đồng thanh.

-Ồ hay, nói gì!_Nó ngạc nhiên hỏi.

39. Chương 39: Tiểu Thiếu Gia Mặt Lạnh

Ngày hôm nay, mặt trời vẫn mọc, gió vẫn thổi, hoa vẫn nở và nó vẫn phải đi làm. Sáng nào cũng bận bịu thể cơ đấy, giờ nó mới hiểu làm người lớn thật khổ, ước gì có thể như hồi bé suốt ngày hết ăn rồi tới chơi, chả lo chi mấy chuyện này. Haiz, nói qua nói lại nói tới nói lui thì vẫn không thay đổi được gì, sống là phải mưu sinh, vật lộn với thời gian. Mọi thứ đều cần phải có tiền. Là tiền đấy, tuy rằng tiền không phải là tất cả nhưng nếu không tiền thì có tồn tại trên đời này hay không? A ha, sống bằng niềm tin ư?

Trong căn phòng mát lạnh, rộng rãi, nó đang ngồi giải quyết một số giấy tờ thì điện thoại chọt reo. Là số của mẹ nó, không biết là có chuyện gì, nhưng chắc cũng rất quan trọng lắm bà mới điện nó.

-Dạ, con nghe thưa mẹ._Một tay cầm điện thoại nghe, một tay bấm máy tính, nó nói.

-

-Vâng, ổn cả, có chuyện gì không mẹ?_Nó đáp, tay vẫn không ngừng ghi ghi viết viết xấp tài liệu trên bàn.

-

Biết ngay mà, nó thở dài nói tiếp.

-Mẹ nói xem con có thể giúp được gì?

-__Bà ấp úng.

-Mẹ muốn con trông thằng nhóc đó sao?__Nó đập mạnh tay xuống bàn. Trời ạ, cái thằng đó hồi trước sang nhà nó chơi, thấy cái mặt lạnh tanh là nó không ưa nổi, lại thường hay bắt bẻ nó nữa. Nhưng kể cũng lạ, nhóc đấy chẳng thèm chơi với ai hết, muốn nhóc mở miệng nói thì còn khó hơn lên trời, cái thói công tử ấy mà, nhưng chỉ duy nhất nó là thằng nhóc mở miệng móc méo, chẳng lẽ nó đáng ghét thế cơ sao?

-__Bà nói giọng năn nỉ van xin tha thiết.

Ầy, bốn phen làm con thật khổ, nó bắt lực thở dài nói.

-Rồi rồi, thế thằng nhóc đó khi nào qua đây?

-__Ồ hay, thì ra là bà sắp xếp sẵn hết rồi chỉ còn chờ nó gặt đầu thôi sao?

Trời ạ...nó đập mặt xuống bàn. Trong đầu không ngừng rửa cái thằng oát con khó tính kia chọn ai không chọn lại chọn nó. Khổ!!! Nó ngược mặt lên, trên trán in nguyên chữ “Gian Ác” rõ rệt.

-Nhóc Boo cứng sẽ chết dưới tay chị! Kha kha...

-Giám đốc chuyển sang làm phù thủy hồi nào vậy?__Chàng quản lý bước vào, cười cười nói.

Nó liếc nhìn cái tên vừa bước vào, tưởng bộ hiền ai dè cũng thuộc loại ác quỷ thích móc méo người khác. Nó im lặng, tiếp tục cầm đầu giải quyết công việc.

Đời nó thật khổ, hết mấy cái tên quái gở làm phiền giờ thì tới thằng nhóc tự xưng đầu xuất hiện. Tại sao không yên ổn được hả trời, chỉ cần ột mình hấn làm phiền nó thôi là được rồi! Nghĩ tới đó cái mặt nó lại cười thích thú như bị tâm thần.

4. PM Nó đón taxi tới sân bay sau khi nhận được cuộc gọi của ông quản gia. Tầm ngẩn đứng đợi thì từ trong cánh cửa kiếng bước ra một nhóc trai vô cùng baby trông như thiếu gia với cái mặt lạnh như tiền. Theo sau là quản gia, họ bước lại, nhóc vừa thấy nó thì nhếch môi cười. Quản gia vui vẻ chào nó và nói.

-Tiểu thư, thiếu gia nhờ vào tiểu thư ạ! Ta xin phép về!__Ông cúi đầu.

-Vâng ạ! Cháu sẽ chăm sóc tốt cho bé Boo ạ!__Nó cúi đầu nói mắt khê liếc cái tên đang nhìn nó kiểu mỉa mai.

-Đừng có nói khi chưa chắc mình làm được hay không, dẫn tôi đi ăn, tôi đói rồi!

Không ai có thể ngờ một nhóc mười tuổi lại có thể nói những lời người lớn nghe mà tức ói máu thế.

Nó gằm gừ nhìn thằng nhóc Boo đang đắc chí. Sau khi tiễn quản gia rảnh rồi hết mình vì sự nghiệp đi. Nó quay sang nhóc cười đắc chí.

-Đi thôi!__Nó nắm tay nhóc lôi đi.

Nhóc vùng tay ra, nói.

-Tôi tự đi được!__Nhóc lạnh lùng đi thẳng, mở cửa xe taxi bước vào.

-Ồ hơ...Nó ngạc nhiên cũng có mà tức giận cũng có. Hậm hực bực tức lôi cái va li tổng lên xe và chui tọt ngồi kế nhóc.

Chiếc taxi chạy đều đều trên con đường đông đúc của thành phố. Trong xe bao trùm là không khí im lặng. Nó tự hỏi thằng nhóc ấy có phải con nít hay không mà tỏ ra cứng chặc đến phát ghét. Không hiểu nổi, đi và chú vui tính bao nhiêu thì cái thằng con lạnh lùng bấy nhiêu.

Chán thật, bây giờ trong đầu nó đang suy nghĩ tìm cách đối phó, cái tà thằng nhóc Boo, nếu cậu nhóc ghét nó thế cơ sao lại chịu qua đây nhỉ? Thật lạ, trong đầu nhóc suy nghĩ gì đó ai biết được. Ráng đi, chỉ một tuần thôi, tự an ủi chính bản thân mình, nhất định phải làm cho tên nhóc con ấy dẹp cái bản mặt lạnh lùng

ấy. Không biết có khó hay không nhưng với quyết tâm thì ắt sẽ làm được thôi. Dù cho có thế nào, nhóc cũng chỉ là con nít thôi, dù dõ thử xem sao?

Nó bảo tài xế chở tới siêu thị, nhóc liếc nhìn nó khó hiểu nhưng chẳng thèm nói gì. Đứng trước một toà nhà cao, nó lúi nhúc vào trong.

-Muốn ăn thì phải đi mua nguyên liệu, chứ tôi chẳng có tiền đâu mà chở cậu tới nhà hàng sang trọng __Nó vừa lựa đồ vừa nói.

-Không tiền thế sao vào đây mua đồ! Nói chuyện mâu thuẫn! __Nhóc lạnh lùng phán một câu.

Nó lại dùng ánh mắt toé lửa nhìn nhưng cậu nhóc chỉ lẳng lặng đi không thèm nhìn biểu hiện nó.

-Thằng nhóc đáng ghét!hừ..__Nó bĩu môi, nghiêng răng ken két nói rồi chạy theo nhóc.

40. Chương 40: Tiểu Thiếu Gia Mặt Lạnh

Sau khi mua đồ xong, cả hai bắt taxi trở về. Trời cũng bắt đầu xế chiều, từng tia nắng vàng nhạt yếu ớt len lỏi qua những toà nhà cao vợi vợi. Bầu trời khoác lên mình một chiếc áo màu tím nhạt, hoàng hôn dần buông mình ôm trọn thành phố.

Trên xe, không khí vẫn bao trùm là sự im lặng. Cái tên nhóc này lúc nào cũng cứng đầu tỏ vẻ người lớn ra phết. Nó nhìn nhóc đang ngồi khoanh tay ngạo nghễ, gương mặt non nớt nhưng lạnh lùng. Cả người toát ra khí chất vương giả, xì tưởng mình là vua chắc, đáng ghét thật chứ chẳng đùa đâu à.

Tới nhà, nó loay hoay mở cửa bước vào trong, con nhóc cứ đứng mãi bên ngoài nó ló đầu ra khó hiểu nói.

-Nhóc con định đứng tới khi nào hả?

Nhóc lạnh lùng phán một câu làm nó chới với.

-Bà chị thích ở căn nhà mục nát này sao? Tệ hơn cái nhà kho.

Trời ạ, ông có nghe gì không, nghĩ sao căn nhà hai tầng thuê với giá đắt đỏ ba triệu hai trăm lẻ năm ngàn đó. Thua xa cái nhà kho hả? Hờ hờ.. Đúng là cái thói công tử mà!

Bậm môi, nhăn mày cau mặt nó không biết phải xử tử cái thằng nhóc này thế nào nữa. Mà nhắc mới nhớ, xa nhà cũng khá lâu rồi nhỉ? Bố mẹ định cho nó ra rìa luôn chắc? Thôi thôi, qua lại vấn đề chính, nó đưa ánh nhìn tức giận chĩa thẳng vào nhóc Boo đang ung dung bước vào nhà. Cái thằng, chê nhà cũ nát thế sao không ở ngoài luôn đi vào làm gì. Nghĩ thì nghĩ chớ có dám nói gì, ráng nuốt cục tức xuống nó bước ra sân đóng cửa cổng.

-Cô! Mở cửa cho em với ạ! __Lễ phép nhỉ? Minh lấy chiếc xe ngừng trước cổng bóp còi in ỏi, nói vọng vào.

Nó thở dài, cái tên đại tinh tinh này lại tới nữa rồi. Lặng lẽ mở cửa cho Minh lấy con SH vào sân. Rồi cả hai bước vào nhà, nhóc Boo đang ngồi trên ghế sofa lẳng lẽ nhìn căn nhà, thấy nó và Minh bước vào, nhóc vẫn thờ ơ không nói gì.

Minh nhướn mày, chỉ vào nhóc và hỏi nó.

-Nhóc con này là ai vậy cô? Sao lại ở đây?

-Con một người dì bạn mẹ tôi gửi trông vài hôm ấy mà! Thôi cậu ngồi chơi với nhóc Boo đi nha, tôi vào bếp làm chút đồ ăn không nhóc lại rên đòi nữa! __Nó nói rồi bước nhanh vào bếp.

Minh phì lại ngồi cạnh Boo, cậu hỏi.

-Nhóc tên Boo sao?

Nhóc Boo nhìn cậu, lẳng lặng đáp.

-Thường gọi Boo, tên thật Thiên Khang.

Minh ngạc nhiên nhìn cậu nhóc trước mặt. Cái mặt trẻ con thế cơ nói giọng ra vẻ chững chạc người lớn nhỉ? Nhưng mà bọn nhóc này vẫn là thiếu nhi miệng còn hôi sữa thôi, cậu không tin là thằng nhóc không biết cười đùa, chỉ là nhóc đang cố giấu dỗi thôi, nhưng vì điều gì nhỉ?

-Ày, nhóc xem nè!_Minh sau một hồi suy nghĩ điều chi đó rồi lôi cái iPhone ra, bấm bấm đưa cho nhóc xem. Nhóc Boo khó hiểu nhìn vào màn hình, rồi nhìn cậu. Cậu cười cười nói tiếp.

-Boo xem nè mấy em bé hot girl này dễ thương phết nhỉ?

Nhóc môi khẽ nhếch lên cười đáp.

-Dễ thương nổi gì! Con nít mà bày đặt son phấn cả kì!

Đấy, có tác dụng rồi đấy. Nhóc nói thế cơ mà nhìn lại mình xem con nít mà bày đặt ra vẻ người lớn, chừng cái mặt lạnh lùng ra chi không. Minh tiếp tục lướt lướt cái điện thoại nói.

-Ế, nhóc xem mấy cô này bạn bikini đẹp *** nhỉ? Hố hố..._Lạc đề, trời ạ con nít mà cậu cho xem hình đó. Nhưng thằng nhóc Boo lại tỏ ra thích thú, chắc vì gia giáo nghiêm khắc nên ít khi được bàn tán chuyện gì đó mà lại là mấy cô chân dài nữa chứ.

-Xời, cô này ngực to quá! Chả đẹp đâu anh ơi!_Nhóc chặc lưỡi nói.

Minh vẫn tiếp tục tìm tìm trên mạng mấy bức ảnh hot girl, hai con người châu đầu vào bàn tán rôm rả.

-Ê ê, cái chị này đòi quen anh nè! Thấy thế nào? Anh thấy chẳng đẹp bằng chị Ngọc!_Minh lắc đầu nói.

Nhóc Boo xem xét ngó nghiêng mấy bức ảnh của cô gái ấy, rồi nói.

-Đúng thật, chẳng tự nhiên tuy nụ cười rất dễ thương. Bà chị kia đẹp tự nhiên hơn!

-Thật hả? Ha ha..._Minh cười to.

-Nhưng mà dáng chị này chuẩn hơn bà chị kia nhiều!_Boo chu miệng nói.

-Đúng thật nhỉ?_Minh lẩm bẩm.

Nó làm xong, nghe hai người cười với nhau thì lên xem thử coi Minh đã làm sao mà nhóc Boo thích thú nói chuyện nhiều như vậy. Vừa mới bước lên thì nghe câu chê của nhóc Boo, nó bực tức xông lại.

-Hai người đang nói xấu tôi đó hả?

Nghĩ sao mà bảo dáng nó không chuẩn hả trời? Lại lấy cái điện thoại trên tay Minh xem thử coi cô đó là ai dáng thế nào thì nó tá hỏa.

-Cậu cho thằng nhóc xem ảnh gì thế này! Trời ơi...._Nó hét lên, Minh vội vàng bảo chữa liên tục, nhóc Boo chỉ ,ngồi im xem nó tức giận.

Cảnh tượng bây giờ rất hỗn loạn, nó đang ném đồ vào người Minh, Minh đang chạy vòng vòng vừa chạy vừa xin tha mạng. Nhóc Boo thì ra tay đưa đồ cho nó chơi, nhóc thích thú nhưng không cười lớn chỉ là nhếch môi ngạo mạn.

Sau một hồi rượt đuổi, nó mệt nhọc ngồi phịch xuống ghế, Minh ngã người ra sàn nhà mệt không kém. Rồi tiếng chuông cửa vang lên, nó hơi nghi ngờ đó là hấn nhưng vẫn đứng dậy bước ra mở cửa.

Đúng thật là hấn rồi, sao lại trùng hợp thế nhỉ? Hôm trước cũng vậy, nếu có Minh ắt hấn có Tú, còn hơn nữa là tập hợp ba người bao gồm cả Đăng.

Hấn thấy nó, chẳng nói gì chờ nó mở cửa thì bước thẳng vào nhà. Hấn chợt ngạc nhiên đứng lại khi nhìn thấy cả nhà bè bọn, Minh đang nằm dưới sàn, trên ghế sofa có một cậu nhóc. Hấn quay sang hỏi nó.

-Chuyện gì thế này?

-Chiến tranh!_Thằng nhóc nói khi nó vừa há miệng.

-Hử? Kẻ bại trận phải chẳng là tên này!_Hấn nhếch môi cười, chỉ tay về phía Minh rồi ngồi xuống cạnh nhóc. -Nhóc về rồi sao?

-Dạ vâng!_Boo đáp.

Nó ngạc nhiên nhìn hai kẻ trước mặt đang cười nói chuyện với nhau.

-Hai người quen nhau sao?

-Boo là con của chú tôi bên Mỹ_Hắn cười đáp lại câu hỏi của nó.

-Hả?_Minh nãy giờ mới ngồi dậy lồm cồm tiến về phía nó. Cái thằng nhóc là em họ hắn sao? Thật là, thế thì hắn có đồng minh rồi còn cậu lại đơn lẻ, không được chơi gian quá! Cậu suy nghĩ tìm cách.

Thật thì chính hắn bảo thằng nhóc về cơ đấy, chứ nhóc đời nào chịu, với lại khi biết ông anh thích bà cô này thì nhóc lại thấy thích thú khi chọc nó. Hắn bảo nhóc về chắc là có mưu đồ gì đây.

-Thôi, vào ăn đi! Đói bụng quá!_Nó khoác tay, tự dưng có hai kẻ được ăn ké nhỉ? Không khí bữa ăn diễn ra vô cùng im lặng, chẳng ai hé một tiếng, có thể nghe rõ tiếng con muỗi hay ruồi gì đấy bay vo ve..

Nó thấy thật buồn, tại sao đời nó lúc nào cũng gặp toàn phiền phức thế này nhỉ? Ôi chúa ơi...bỗng dưng muốn khóc cho cái số phận hẩm hiu quá xá! Nuôi mình đã không xong rồi còn nuôi thêm mấy kẻ rồi hơi, phá hoại cuộc sống yên bình của nó. Ôi....đời ơi là đời....!!!!

41. Chương 41

Bữa tối hôm ấy diễn ra khá là đặc mùi khói lửa, chắc hắn cũng hiểu vì sao rồi, nó ậm ừ ăn cho qua bữa xong thì đuổi hai kẻ kia về thể nhưng cả hai chẳng ai có ý định rời đi một khi đối phương chưa rút lui trước.

Cả hai cứ nhìn nhau bằng ánh mắt trù mên thân thương mà nó ngỡ rằng đang ngồi trong lò củi vì tự dưng nóng đến phát cháy mỡ trong khi máy điều hòa hoạt động hết công suất.

Rốt cuộc vì quá nóng nó đã đá văng hai kẻ ra cửa chẳng chút thương tiếc. Hai kẻ chẳng nói được lời nào nên lùi thui ra về. Hắn trong đầu đang suy tính kế hoạch khử Minh kẻ đã cản trở công việc chinh phục trái tim nó.

A ha, Minh cũng chẳng chịu thua dễ dàng thế đâu, nhất định không để thua Tú người từ đâu xuất hiện chen lấn khiến cậu không tài nào có chỗ riêng tư tâm tình với nó được.

Về phần nó, thật sự mà nói thì cảm thấy mệt mỏi cái tên đó vô cùng. Nhưng cảm giác thấy vui vui không hiểu lý do, nếu như bỗng nhiên một ngày không nhìn thấy được họ chắc nó sẽ buồn chết mất.

Đang mông lung nghĩ ngợi, điện thoại nó bỗng reo in ỏi, lôi cái điện thoại ra nó hơi bất ngờ vì đây là số Đăng, cũng khá là lâu rồi nó chưa gặp anh nhỉ?

Bật máy lên, nó nghe được giọng nói trầm ấm quen thuộc của anh vang lên rất đỗi ngọt ngào khiến nó cảm thấy là lạ.

-

Nó cười đáp lại anh.

-Vâng, cảm ơn anh! công việc anh vẫn ổn chứ? nhưng sao tôi không thấy anh nữa nhỉ?

-< à="” ừm,="” anh="” xin="” lỗi,="” anh="” hiện="” đang="” ở="” bên="” ý="” hợp="” tác="” làm="” ăn="”>_Minh nói.

Anh ta sang Ý hồi nào mà cũng không cho nó biết, hơi có chút ngạc nhiên, nó hỏi.

-Ồ..anh đi hồi nào sao không cho tôi biết vậy?

-_Đăng cười nói.

-Nhớ nha! hi..

Rồi cả hai nói chuyện vui vẻ với nhau, thật tình nó cũng biết Đăng thích nó, nhưng cái tình cảm mà nó dành cho anh đơn thuần chỉ là một người bạn hay hơn nữa chỉ có thể là tình anh em mà thôi, nó cũng mong rằng Đăng hiểu và thông cảm cho nó. Trong trái tim nó hiện giờ cũng không thể xác định được tình cảm của mình dành cho Tú là bao nhiêu, chỉ cảm nhận được rằng nó đang lớn dần theo năm tháng.

Nó cũng cảm thấy bản thân mình hay thật, trước mặt hấn nó tỏ ra bình thường thế nhưng trái tim cứ đập liên hồi. Mà hấn cũng thật tình, hấn có quá vô tâm hay không khi tình cảm nó dành cho hấn mà hấn cũng không hay biết được.

Đôi khi tự hỏi thật sự Hoàng Tú có yêu nó hay không vậy? nhưng cũng không thể trách được hấn, chỉ tại nó che giấu cảm xúc giỏi quá thôi. Nhưng cứ chờ thử xem rồi hấn sẽ làm gì tiếp theo để đánh gục nó, quả thật nó quá ư là nham hiểm biết hấn có cảm tình với nó và nó cũng vậy thế nhưng nó im lặng không thèm đáp lại, chắc kiểu muốn thử thách hấn đấy cơ mà.

Còn với Minh, thật thì cậu nhóc này thua nó tận 5 tuổi thể cơ mà cứ mãi theo đuổi nó không buông, cũng tốt một phần có cậu Minh thì cuộc sống nó bớt nhàm chán hơn. Vui mà, Minh cũng rất thú vị, cậu luôn làm nó cười, lại giúp nó vận động tay chân, bên cạnh cậu khiến nó thoải mái vô cùng.

-Tôi đi ngủ trước đây, bà chị ngồi đó mà cười một mình đi nhé!_Nhóc Boo này giờ quan sát nét mặt nó hết cười nham hiểm thì đến cười vui rồi lại cười chúm chím nói chung là kiểu cười gì nó cũng điều cười hết.

-Ồ..._Nó liếc nhìn thằng nhóc đang cười đểu với nó rồi lẳng lặng bỏ lên lầu. Đáng ghét, cái tên này lúc nào cũng làm nó tức ngùn ngụt thật là giống hấn lúc trước quá đi.

Không nói xiên nói xỏ bộ tối ngủ không được chắc?(có lẽ là vậy) Mà đâu chỉ có mỗi tằng nhóc Boo này đâu, ngay cả bé Kiệt cũng thích chọc nó nữa. Nó đường đường là một cô gái 23 tuổi xinh đẹp giỏi giang thể cơ mà bị mấy tên nhóc cho lên đồng lửa ngồi. Tức chứ? Ừm tức chứ sao không, quá tức nữa là đằng khác.

Rồi nó cũng lẳng lặng bỏ lên lầu đi ngủ.

Sáng sớm tinh mơ, bầu trời cao vời vợi với màu xanh ngắt quen thuộc cùng đám mây bay bồng bênh, không khí mát rượi lan tỏa mọi ngõ ngách khiến con người ta có cảm giác khoai khoai yêu đời đến lạ kì.

Chủ nhật, một ngày nó yêu nhất vì có thể tự do ngủ nướng thêm chút nữa thể cơ vừa mỉnh cười định ngủ tiếp thì tự nhiên cánh cửa bật mở, kèm theo đó là bóng dáng một cậu nhóc không ai khác chính là Boo đang rón rén bước vào, trên môi nở nụ cười gian tà.

Tuy nhiên, nó không hề hay biết vẫn trùm mền kín mít mà ngủ ngon lành. Nhóc Boo tiến về phía nó đang nằm, lấy cái điện thoại của nó đặt trên bàn bấm bấm gì đó rồi nhẹ nhàng kéo chăn nó đặt vào trong. Gương mặt vẫn giữ nụ cười gian tà xen lẫn thích thú.

Rồi nhóc lùi dần phía cánh cửa, miệng lẩm bẩm đếm.

-3...2...1..Zero!

“Cướp cướp.....”

Tiếng la thất thanh trong điện thoại vang lên, nó giật hoảng hốt hất tung tấm chăn ra làm rơi điện thoại xuống đất mà không hay. Vợ lấy cái gối dài nó bay xuống giường luống cuống hét, về mặt ngu ngơ đến buồn cười.

-Cướp..cướp đâu?

Vẫn giọng nói đó tiếp tục vang lên với âm thanh lớn hết cỡ.

-Cướp con ngựa ngựa ô ngàn năm anh cướp..._Bài ca Lý con ngựa ô vang lên, nó tức điên lên khi thấy nhóc Boo ôm bụng cười ngặt nghẽo. Trời ạ, dám giỡn mặt với nó sao? thằng này có biết đã phá giấc ngủ của nó lại còn làm nó hoảng loạn tin thần nữa không chứ?

-Nhóc Boo đứng lại!_ Nó hét lên và rượt đuổi theo nhóc Boo đang định tẩu thoát.

Thằng nhóc chạy ra tới tận ngoài ngõ, nó cũng không tha đuổi theo. Lúc đó, Tú vừa bước xuống xe thì nhóc cuống cuống chạy lại, nói.

-Chạy ...nhanh..con..con..sư tử xổng chuồngggggg!!!!_Nói rồi nhóc vắt giò lên cổ chạy.

Hắn ngu ngơ chứ hiểu chuyện, trong đầu còn đang lẩm bẩm hai từ “Sư tử” cơ mà sư tử đâu đây?

Nhún vai, hắn nghĩ chắc nhóc Boo lừa hắn nhưng vừa quay đầu lại thì hắn không khỏi rùng mình. Má ơi, nguyên bộ Pjyama thùng thình, cái đầu như ổ quạ không hơn không kém, lại còn vác nguyên cái gối tổ chăng. Nó hét.

-Hoàng Tú bắt tên nhóc con kia lại giùm!!!! Không tôi giết anh đó!!!!!!!!!!!!

Hắn giật mình, trời ơi tự nhiên lại đối đối tượng là hắn chứ? Nhưng mà nó đang chạy lại với cái mặt dữ dằn phát khiếp, hắn nuốt ngụm nước bọt quay đầu chạy theo hướng nhóc Boo hét lớn.

-Boo chờ anh với!!!!!! cái này là hà mã thì đúng hơn sư tử á!!

Nó điên cuồng đuổi theo hai kẻ chạy phía trước, miệng không ngừng rủa.

-Cái gì sư tử cái gì hà mã hả???? mấy người đứng lại cho tôi!

Người ta chỉ thấy một luồng khói với tốc độ tên lửa vèo qua, họ hoảng hồn nhìn theo vuốt ngược quay lại đi tiếp thì “Vèo..” một lần nữa đám khói phóng như bay qua. Yếu tim mà chết mất thôi, hôm nay khói nhiều nhỏ?

42. Chương 42

Sau một cuộc rượt đuổi ngoạn mục, cả ba trở thành trung điểm chú ý của mọi người. Đầu tóc rối xù, mồ hôi nhễ nhại, tuy nhiên người thẩm hại nhất là nó với bộ dạng không thể khen vào đâu được.

Ánh mắt mọi người trên phố dán chặt vào nó như thể đó là một con quái vật, không giống một tên hề hơn. Nó ước chi có cái lỗ để mà chui xuống cho khỏi phải nhục, thật xấu hổ chết đi. Còn ra thể thống gì một thiếu nữ nữa cơ chứ?

Cuối cùng cũng vác cái xác về tới nhà, nó khóa cửa, bặm môi bực tức, trong lòng thầm rủa hai cái tên đấy đã khiến nó giận mà đuổi theo làm cho nó trở thành trung điểm để mọi người xăm xoi, bàn tán. Được rồi, nó quyết định cho thằng Boo ở ngoài luôn, chọc ai không chọc lại chọc vào nó. Đúng là hay thật, sư tử nổi giận giận quả là ác nha.

Nhóc đứng trước cánh cửa nhà lấy tay đẩy vài cái rồi nhìn qua hắn cũng đang lắc đầu.

-Thôi, nhóc qua nhà anh ở hôm nay đi, ngày mai rồi về lỡ chơi đại thì chịu đi em à!

-Okay, có điều tất cả đồ của em điều.._Nhóc nói, đôi mắt khê liếc nhìn vào ngôi nhà.

-Anh chở em đi mua, khoan chờ anh chút!_ Tú nói rồi lôi cái điện thoại trong túi ra, bấm số và gọi.

Nó nằm dài trên phòng thì bất chợt điện thoại reo lên, trong lòng vẫn còn hậm hực bước xuống giường tìm nhưng loay hoay mãi mà chẳng thấy đâu. Định mặc kệ cho nó reo đã rồi thôi nhưng càng nghe càng nhứt óc mỗi tai. Lồm cồm khom người xuống gầm giường, á á thì ra cái đế đang nằm ngón ngang phía dưới.

Lôi ra và cầm lên, là số Tú chắc định xin lỗi đấy mà. Nó đang phân vân không biết có nên gọi lại hay mặc kệ thì điện thoại reo lên, hắn gọi lại, nó do dự một lát rồi quyết định bật máy vì không nỡ đối xử vậy với lại nó cũng muốn nghe hắn nói gì.

-_ Hắn tìm cách dụ dỗ nó.

Cái miệng nó khê cười nhưng im lặng không đáp lại, vậy đi cho hắn hết dám bắt nạt nó. Thấy chẳng trả lời bên kia thở dài nói tiếp.

-

Nó ngẩn người, cái mặt từ ngơ ngạc dần dần đỏ lựng. Cái gì? nó không thể tin hẳn lại bỏ cuộc nhanh như vậy, định nhân cơ hội này ra về thế cơ mà hẳn nói một câu nó tức như điên, nghĩ sao vậy trời, hết giận gọi cho hẳn hả? Hẳn đang định chộc cho nó nổi khùng lên chắc?

Đã vậy khỏi gọi luôn cho biết mặc, bực cái mình chứ chẳng chơi, hẳn làm mất điểm trong nó quá đi. Bực bội nó nhảy lên giường tiếp tục sự nghiệp ngủ.

Hắn dưới này cũng láy xe rồi đi, thật sự hẳn nghĩ đơn giản vậy thôi, khi nào không còn giận thì gọi cho hẳn biết chứ bây giờ chả lẽ ôm mặt khóc lóc kể lể xin?

Ờ hay, hẳn chẳng thích nói nhiều, thật tình hẳn yêu nó nhưng không biết làm sao để bộc lộ để nó hiểu, hẳn không miệng lưỡi ngọt trước mặt nó trong khi trước mặt những cô gái khác thì lời lẽ như đường. Với nó, Hoàng Tú luôn luôn là chính mình, nóng tính, suy nghĩ trẻ con và rất kiệm lời.

Hắn yêu nó vì cái tính trẻ con, ngang bướng không sợ trời không sợ đất chỉ sợ thiếu lương thực ăn uống. Trong tim hẳn nó luôn chiếm giữ một phần quan trọng và hẳn chắc rằng không thể thiếu trong cuộc đời của mình.

Trưa, cái nắng gay gắt khiến con người ta cảm thấy vô cùng khó chịu, bức rức mệt mỏi, tự hỏi có sao nắng lại nóng thế? nóng cháy da bỏng thịt, nắng như muốn đưa mọi thứ vào lò nung vậy. Thật sự chỉ ước bất chợt có một cơn mưa nhỏ nhỏ để có thể xoa dịu bớt cái không khí lò thiêu này.

Nó uể oải bước xuống nhà lấy trong tủ một chai nước ướp lạnh nốc cạn, rồi thở dài nhìn ra ngoài. Hẳn với nhóc Boo đi mất rồi, kể cả Minh cũng không thấy đâu hết, vắng họ nó buồn quá, tự nhiên muốn khóc ghê vì cái bụng của nó cứ réo in ỏi.

Nó không thể điện báo hẳn chở đi ăn được, nhất định phải cho hẳn nếm mùi lợi hại mới được, cơ mà nó có đang quan trọng hóa vấn đề lên hay không nhỉ? Lấy cái để ra, nó bấm số gọi cho Minh.

Bên kia cứ đổ từng chuông dài mà không ai bật máy, nó thở dài định tắt thì bất chợt bắt máy và nói.

-_Một giọng con gái vang lên đầu dây bên.

Nó hơi ngạc nhiên, ậm ừ nói.

-À, cho tôi xin lỗi vì làm phiền._Cảm giác lạ lẫm len lỏi trong tim nó, chắc vì hơi buồn và thất vọng. Cũng phải Minh đào hoa, nhiều người theo đuổi mà.

-_Cô gái bên kia nói giọng gấp gáp làm nó bỗng thấy lo lắng vô cùng, vội cúp máy phóng ra đường mà chẳng nghĩ ngợi gì.

Đón xe tới địa điểm ấy, nó chạy vào trong nơi tiếng nhạc xập xình dù là ban ngày nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy đau đầu bởi ánh đèn màu mè chói lóa, ai cũng điên cuồng với những điệu nhảy ra đâu vào đâu, nó đảo mắt tìm kiếm và một chàng phục vụ bước lại hỏi.

-Cô cần gì ạ?

-À, ở đây có ai tên Gia Minh không?

-Ừm, cậu Minh à? vâng có, cô theo tôi ạ!_Nói rồi chàng trai dẫn nó tới một cái bàn khá tối, nơi một chàng trai nằm vắt vẻo trên ghế, cả người toàn mùi rượu nặng nồng. Nó hoảng hốt dìu cậu ra ngoài, hì hục bắt taxi nó tống cậu lên xe và trèo vô ngồi chung cùng cậu.

Phía bên quán ăn đối diện quán bar, hẳn thần thờ nhìn mọi chuyện xảy ra đều được đưa vào tầm nhìn, đôi mắt buồn bã sụp lại. Cái miệng nhếch lên cười, nó quan tâm cậu ta cỡ vậy sao? tuy nó đã phủ nhận tình cảm Minh nhưng hẳn cũng không thể chấp nhận cái kiểu đó được. Hẳn sợ, rồi một ngày nó có tình cảm với Minh và rời xa hẳn thì sao? bởi thế, nét mặt tức giận và cái ý nghĩ muốn có được nó bỗng nhiên xâm chiếm lấy hẳn.

Nhưng hẳn không muốn làm những điều khiến nó buồn lòng, mà chẳng lẽ ngồi nhìn người mình yêu thương dần thuộc về người khác sao? không thể được, nhất định là vậy. Nếu chính miệng nó nói không yêu hẳn, Hoàng Tú anh sẵn sàng từ bỏ để nó hạnh phúc. Tuy nhiên, bây giờ không phải thời điểm hẳn bỏ cuộc.

43. Chương 43

Chiếc taxi dừng trước ngôi biệt thự nhà Minh, nó khó chọc lỏi cậu vào trong, quần gia hốt hoảng chạy lại phụ nó dìu cậu lên phòng. Quần cậu lên giường, nó chống tay thở dốc. Quần gia luống cuống tháo giày, thay áo gì đấy cho cậu.

Nó ra ngoài, bước xuống bếp loay hoay làm, nó đâu hay rằng trên phòng một kẻ đang tí ta tí tởn với âm mưu thành công được nửa bước. Quần gia cũng phải bó chiếu với Minh, nhìn cậu ta ngồi cười khoái chí, ông thở dài.

-Cậu chủ, lỡ cô Ngọc biết thì chém chết tôi với cậu mất!

Minh nhướn mày, nét mặt thích thú cười đắc chí.

-Chú lo xa quá, trình độ diễn xuất của con chẳng lẽ không qua mắt được cô ấy ư? Khà khà, chú đã chuẩn bị mọi thứ như con đã dặn rồi chứ?

Ông khẽ gật đầu.

-Vâng, tất cả đã xong ạ.

Rồi Minh đắm chiêu suy nghĩ gì đấy, môi nhếch lên cười gian tà.

Nó bưng cái khay đựng tô cháo nóng hổi đang nghi ngút khói cùng với một ly nước chanh lên phòng, đưa tay vào nắm cửa.

“Cạnh...” Âm thanh vang lên làm Minh hoảng hốt vội nằm xuống lúi cái khăn trùm lên người, quần gia cũng giật mình, không biết làm gì nên chỉ đứng yên. Nó bước vào, thấy Minh nằm trên giường nét mặt xanh xao, trắng bệch khiến nó hơi lo lắng, ngồi xuống cạnh cậu, đưa tay sờ vào trán, nét mặt hơi dăm chiêu.

-Minh không sốt, chắc là do uống nhiều rượu đây mà, quần gia có chuyện gì sao?_Nó nhìn ông hỏi làm ông luống cuống chẳng biết nói sao, quả thật cậu đang rất bình thường và chẳng hề bị gì cả. Nhưng nếu ông nói ra chắc hẳn giây phút tiếp theo ông đang ngồi ngoài đường cùng một cái ca.. để mà ăn xin.

-Ồ..cậu chủ à...Ừm..._Ông lấp bắp nhưng gà mắc tóc, nó khó hiểu nhìn ông, quần gia nuốt ngụm nước bọt nhìn Minh đang nháy mắt liên tục, rồi cười cười nói.

-Ờ thì cậu Minh rất khi uống rượu lắm, chắc có chuyện gì đó khiến cậu buồn phiền nên mới mượn rượu giải sầu. À..quên tôi có chuyện phải đi trước nên cậu Minh nhờ cô Ngọc chăm sóc giùm tôi, cảm ơn cô nhiều.

Quần gia cố nhớ những lời cậu nói hôm trước mà ông đã cố gắng học thuộc lòng, rồi vội vàng bước ra ngoài, thật là khó cho ông khi chưa từng gạt ai, hình tình thật thà của ông còn đâu? đây là lần đầu tiên nói xạo, lại là với cô Ngọc người đã có công cải tạo Minh, ông đau lòng luôn miệng xin lỗi nó.

Nó không nói gì nữa, quay sang nhìn cậu, nét mặt nó hiện rõ sự lo lắng, rồi nó đứng dậy nhưng bất ngờ bị bàn tay rắn chắc của cậu nắm giữ. Minh ngồi dậy, nhanh chóng ôm chầm lấy nó. Giật mình với hành động của cậu, nhưng không hiểu sao nó lại dễ yên như vậy.

Minh nói với giọng buồn bã, có chút van xin.

-Cô, em xin cô đừng rời xa em, cô ở lại với em chút nữa nha!

-Không được đâu, tôi..._Nó từ chối cậu, còn phải về xe Hoàng Tú đã đưa nhóc Boo về chưa nữa, không khéo để họ chờ thì không được, giận thì giận chứ nó cũng không nỡ làm vậy đâu, yêu hấn còn không hết nữa là, từ từ rồi hành hạ sau, có chết chóc gì đâu.

-Cô..._Minh xiết chặt nó hơn.

-Thôi được rồi! Cậu dậy rồi thì ăn chút gì đi_Nó bắt lực đành chấp nhận, thôi vậy ở đây một lát rồi về cũng không sao.

Minh buông nó ra và mỉm cười, nó im lặng đưa tô cháo trên bàn cho cậu thế nhưng cậu lại bắt nó phải nuốt thì mới chịu không thì nghỉ ăn. Nó tức, trong đầu thầm nghĩ rằng cậu ta hôm nay trở chứng nếu thường ngày chắc giờ dính vách tường tường rồi. Nó sáng giờ có cái gì bỏ bụng đâu chứ, không ăn thì nó ăn luôn vậy, hứ nghĩ vậy nhưng không làm thế. Nhẹ nhàng múc từng muỗng cháo thơm phức nuốt cho cậu.

Minh cười thầm trong bụng, quả nhiên nó cũng không hấn đối xử tệ bạc với cậu, mừng rỡ vì kế hoạch bước đầu thành công mỹ mãn. Định thử lòng nó xem mức độ ghét cậu đến đâu xem ra không vượt mức 50% rồi. Vậy thì còn chần chờ gì nữa mà không tiến tới bước hai nhỉ?

Nó cũng chẳng hiểu cơ sao lại tốt với cậu đột xuất như vậy, lại còn tận tình chăm sóc nữa chứ? Những cảnh lãng xẹt à nhảm lãng mạn thế này thật tình nó không muốn hấn thấy, lại hiểu lầm nó nữa cho coi. Lúc đó, không biết nó phải giải thích sao cho hấn hiểu, chết thật chứ chẳng chơi đâu nha.

Dù gì trong tim nó hấn vẫn rất quan trọng, tình cảm lớn dần từ lúc nào nó cũng không hay biết, chỉ biết rằng nếu như một ngày thiếu hấn nó chắc sẽ không sống nổi. Thật là lạ, thử hỏi từ lúc nào nó đã yêu hấn đến thế?

Ăn xong, nó định về thì cậu bỗng dưng rên đau đầu, mệt mỏi, chóng mặt, nói chung là từa lưà tùm binh.. Nó hoảng hốt chạy khắp nhà tìm thuốc nhưng lục tung mọi ngõ ngách mà chẳng thấy đâu, Minh thấy vậy cũng hơi tội cho nó nên ngừng thôi không nằm trên sàn giả vờ như con cá sắp bị mìn thịt tới nơi.

-Cậu ổn chứ? _Nó ân cần hỏi.

Minh ngồi trên giường, nhìn nó cười tươi rói như cá gặp nước.

-Cô lo lắng cho em nhiều vậy sao?

-Ờ thì.._Nó hơi lắp bắp, chính bó cũng không biết lý do. -Mà cậu bảo đau đầu...bla bla...sao giờ ngồi tỉnh bơ vậy hả? Đừng có nói với tôi là cậu a..

Chưa để nó nói hết câu, Minh đứng dậy nắm lấy tay nó và dẫn ra sau vườn, nó hơi bất ngờ khi thấy cảnh trước mắt. Những bông hoa hồng đỏ được xếp thành hình trái tim. Xung quanh, những bong bóng màu hồng được treo từng chùm vô cùng đẹp. Ngoài ra, còn có những ngọn nến lung linh được thắp tựa khi nào.

Bầu trời dần tối, những ngôi sao chi chít bắt đầu hiện rõ trên nền trời màu đen huyền bí kia. Nó ngơ ngác nhìn sang Minh, bắt gặp ánh mắt cậu cũng đang nhìn nó, đôi mắt nâu như muốn xoáy vào tâm hồn, như muốn hiểu được mọi suy nghĩ, tâm tư, như muốn trao hết tình cảm cho người đối diện.

Nó quay mặt đi thì ngay lập tức bị Minh nắm tay bờ vai nhỏ bé. Cậu nhỏ nhẹ, âu yếm nói.

-Cô...nhìn em này!_Cậu gặng giọng. Lấy tay xoay mặt nó lại rồi dịu dàng nói. -Em..dù biết đã bao lần nói ra điều này nhưng cô thẳng thừng từ chối? Phải chăng cô không yêu em, dù chỉ là một chút nhỏ nhoi? Hay là cô cho rằng đó là những lời em đùa giỡn? Vậy thì hôm nay, em muốn cho cô thấy tình cảm thật sự của em! Em yêu cô..

Im lặng, nó hiểu, hiểu rõ rằng cậu thích nó, không phải gọi là yêu. Nhưng nó có những lý do để từ chối, cậu nhỏ tuổi hơn nó, cậu vẫn còn rất trẻ con, cậu chỉ có thể đứng mức gọi là bạn thân mà thôi, và lý do chủ yếu nhất là trong trái tim nó đã có hấn, Hoàng Tú.

-Tôi..dù là không muốn lặp lại câu này, nhưng tôi vẫn phải nói rằng tôi không thể yêu cậu!

Minh cup mắt, đôi tay buông thõng. Im lặng bao trùm lấy họ.

-Sớm biết đã là vậy..nhưng không sao, cuối cùng em cũng đã bày tỏ..-Cậu ngược nhìn nó, mỉm cười -Em biết em không bằng Hoàng Tú, cô..dù là sao đi chăng nữa em vẫn mãi yêu cô. Cô cho phép em nhé?

Rồi cậu ôm lấy nó, đôi môi mỉm cười nhưng nước mắt lại rơi. Dẫu biết là đau nhưng sao cậu vẫn cứ vấp thân vào thứ gọi là yêu, lại còn là yêu đơn phương nữa chứ. Cậu biết mình hoàn toàn không xứng với nó, nhưng vẫn rất mong một ngày nó có thể đổi ý quay về bên cậu, dù biết điều đó chẳng thể xảy ra.

Bước chân nó chận rãi trên con đường nhựa đông đúc người, ban đêm trời vô cùng mát mẻ, thật thích thú khi được đi dạo thế này, có điều ước chi có một người nào đó nắm lấy tay và cùng bước thì sẽ bớt cô đơn hơn. Và nó thật sự mong người ấy có thể là hắn, kẻ đáng ghét vô tình cướp trái tim nó.

Nghĩ thì cũng tội cho Minh thật, nó không nghĩ cậu nhóc lại yêu nó đến vậy, cậu còn nhỏ, chỉ mới mười tám tuổi đầu thì cần lo học để mai này còn có tương lai nữa. Trên đời này còn rất nhiều cô gái tốt hơn nó, mong rằng cậu sẽ hiểu và có thể tìm thấy một cô gái dễ thương, yêu cậu thật lòng.

Thôi, trước tiên là đi lấp đầy cái bụng đang kêu réo này đã, sáng giờ chẳng có gì lót bụng, thật hay khi nó phát hiện rằng khả năng chịu đói của mình cũng giỏi. Nhưng tình trạng này chắc chắn rằng sẽ không tái diễn lần thứ hai nữa đâu, hôm nay có những chuyện khiến nó quên cả ăn luôn.

Ngồi trong quán hủ tiếu quen thuộc, nó ăn ngon lành. Ăn đã rồi, nó thanh toán tiền, chào bà chủ quán đang cười tươi vì nó là khách quen của bà, rồi bước chậm rãi ra ngoài.

Bất chợt, hình ảnh đôi trai gái đang đi phía bên kia khiến tim nó đau nhói. Ai khác ngoài hắn và một cô gái xinh đẹp không rõ mặt. Nhìn họ kìa, tay trong tay cười đùa vui vẻ, hắn còn dịu dàng cúi xuống hôn cô gái kia nữa, quá đáng, nó không thể tin vào mắt mình nữa, phải làm sao đây? nó phải làm sao đây? Thật sự không muốn tin nhưng cảnh trước mắt không thể làm con tim đang cố tự lừa dối mình được.

Cắn chặt bờ môi đang run rẩy, không được nhất định không được khóc nhưng mà có cái gì đó mặn chát trên khoé môi nó. Quay lưng bước thật nhanh, nó không muốn thấy nữa, hắn là một kẻ đáng ghét, tại sao? Tại sao lại đối xử với nó như vậy?

Bỗng nhiên, nó va phải một người, là một cô gái.

-A..ơ..chị Ngọc là chị sao?_Nhi đứng dậy, cười khi thấy nó.

-Ồ.._Nó hơi ngạc nhiên.

-Em là Nhi đây chị!chị còn nhớ em chứ?_Nhi tiếp tục nói.

Nó gật đầu, hình như thấy được sự khác thường của nó, Nhi ân cần hỏi.

-Chị..chị làm sao vậy? Có chuyện gì sao? A, chúng ta có thể vào quán cafe kia nói chuyện nhé!

Nó vẫn gật đầu, lặng lẽ theo Nhi. Trong quán, tại một cái bàn khá thoáng, Nhi gọi nước và quay sang nó.

-Em nghĩ chị hiểu lầm anh Tú rồi đấy!

Nó đã kể cho Nhi nghe sự việc vừa tận mắt chứng kiến, dù là không thân mấy nhưng cách nói chuyện của Nhi làm nó cảm thấy thoải mái, như một người thân thiết. Mà cô nói nó hiểu lầm Tú sao! Vậy lúc nãy nó thấy là gì?

-Chị cũng không biết, nhưng...chính mắt chị thấy!chị cũng không muốn tin nhưng..._Nó gập ngừng, nó cũng mong đó chỉ là ảo ảnh mà thôi.

-Anh Tú, tuy chỉ là em gái nuôi của anh nhưng em cũng hiểu đôi chút về anh, em chắc là có lý do gì đấy anh mới làm vậy!_Nhi vẫn tiếp tục khẳng định.

Nó im lặng, buông tiếng thở dài.

-Lý do..? Là lý do gì?

Cuộc trò chuyện của hai người một lát rồi cũng kết thúc. Nó trở về nhà, trong đầu không ngừng suy nghĩ tìm ra cái lý do. Nằm dài trên chiếc giường nệm êm ái, tim nó lại đau, nước mắt không cầm được mà rơi, rốt cuộc hắn có lý do gì? Hay là hắn đã không còn yêu nó?

44. Chương 44

Đầu đó trên con phố huyền ảo, tấp nập của Sài Gòn, bóng dáng nhỏ bé vội lướt nhanh trong vô thức, từng bước chân nặng trĩu mang bầu tâm sự. Có lẽ, tốt nhất là hãy cố quên đi, hãy buông tay bởi những thứ không thuộc về mình dù có níu kéo hay nắm giữ thì cũng hoàn toàn vô ích.

Dẫu biết là thế nhưng nó không thể chấp nhận sự thật này, tình yêu mơ mộng ngày nào chưa một lần trải nghiệm, chưa một lần cảm nhận đã vụt mất. Trách ai? Bởi nó dai dẳng đem tình cảm hắt ra trên đùa, thử nghiệm để rồi...

Tất cả là tại nó, nó đã không tin tưởng vào tình cảm của hắn, bây giờ nhận ra đã quá muộn. Hoàng Tú, cái tên đáng ghét ấy thật sự bỏ rơi nó rồi sao? Nó nhàm chán, nó không xinh đẹp hay vì nó đánh đá không hiền dịu nhưng bao cô gái khác?

Dù gì nó cũng muốn gặp hắn, nó muốn hỏi hắn rằng tình cảm hắn dành cho nó là thoáng qua sao? Tự cười bản thân mình, nó thật chất chỉ là thú vui trong đời hắn. Nhìn xem, lại cái cảnh tượng tay trong tay tình tứ ấy, thậm chí khi thấy nó hắn lại nhẩn tâm lướt qua, nó không muốn thấy hoàn toàn không muốn nhìn thấy. Tim nó nhói đau không thôi, đôi mắt cay xè cứ thế mà tuông rơi những giọt lệ mặn chát.

Hết thật rồi, ông trời đang đùa nó đấy sao? Nhớ ngày nào, mỗi khi tan ca, nó thường bắt gặp hắn đứng chờ trước cổng, rồi cả hai cùng nhau đi ăn, cùng cười đùa tám chuyện luyên thuyên, thế nhưng giờ chỉ mỗi nó cô đơn nhìn hắn đang cùng một cô gái khác âu yếm bên nhau.

Quay đầu chạy thật nhanh, nó biết mình hoàn toàn bất lực, nó biết mình không thể làm gì khác ngoài việc cố quên hình bóng hắn, hai người giờ đã trở thành xa lạ..

Chiều hoàng hôn dần buông xuống ôm trọn thành phố, hai bên đường đèn được bật sáng một màu vàng cam hắt xuống lòng nhựa và bắt chợt trời đổ cơn mưa, từng hạt mưa lất phất rơi vội vã nhưng không thể cuốn trôi, gột rửa cái nóng oi bức của thành phố.

Trong cơn mưa bụi, nó vẫn bước nhanh mặc cho những hạt mưa bám vào mặt, quần áo ướt đẫm, mặc ội thứ đang diễn ra xung quanh mình, mặc tất cả..nó không quan tâm, trong đầu chỉ nghĩ về hắn, nghĩ về mọi thứ đã xa khuất tầm tay.

Một mối, nó ngồi phịch xuống chiếc ghế trong khuôn viên, lặng yên trong cơn mưa buồn, trong nỗi cô đơn xót xa. Bên chiếc ghế đá đối diện, Minh im lặng dõi theo nó rồi bất chợt cậu đứng dậy, bước sang nó nắm lấy bàn tay lạnh ngắt lôi đi trong khi nó vẫn chưa kịp phản ứng gì.

Nhận ra là Minh, nó khẽ nói.

-Này, buông tôi ra...!_Dù cho có vùng cổ gở bàn tay rắn chắc nhưng cậu không hề quay đầu lại, một mực kéo nó đi.

Rồi cậu dừng trước một siêu thị ẩm suất trong trung tâm thành phố rộng lớn. Kéo nó vào khu quần áo, cậu chọn một bộ khác và bảo nó thay, nó khó hiểu nhìn cậu, bất gặp ánh mắt cương nghị, nó thở dài bước vào thay bộ đồ ướt trên người ra. Nó thật sự không hiểu cậu ta muốn gì nữa, chỉ biết lẳng lặng làm theo. Có lẽ,nó còn Minh quan tâm, may ra cảm thấy mình hoàn toàn không cô đơn một mình.

Cậu lại nắm tay nó kéo qua khu giải trí. Với nó bây giờ hoàn toàn không có hứng thú chơi gì cả, nhưng không hiểu sao với sự lôi kéo, chơi hết trò này tới trò khác như bắn gà, bắn súng, đua xe,..nói chung tất bật các trò chơi nó lại thấy vui vẻ hơn, quên hẳn điều phiền muộn trong trái tim.

Bên cạnh Minh, nó cảm giác vô cùng vui và thoải mái, thành thật cảm ơn cậu nhóc đã xuất hiện trong đời nó, nhưng có lẽ mãi mãi nó chỉ yêu mỗi Tú mà thôi. Chơi đã đời, cậu tiếp tục lôi nó sang khu ăn uống.

-Ăn gì nào? Đói bụng quá à!_Minh chìa cái menu cho nó.

Cầm lấy và xem, bên trong với các món ăn hấp dẫn, chỉ nhìn hình đi kèm thôi mà đã thấy thèm rồi. Nó suy ngẫm rồi nhìn chị phục vụ, nói.

-Chị cho hai phần mì hải sản jjambong nhé! À, một phần bánh cay nữa chị nhé!

Minh trở mắt nhìn nó, trời à, cái món cay xé lưỡi thế cơ mà nó có thể ăn được à? Cậu thì có lẽ là không thể rồi. Một lát sau khi ăn xong, có thể nói rằng Minh rất thảm hại, mặt đỏ ửng, cậu khóc ròng rã, nước mắt lăn lăn rơi không ngừng, tay liên tục quạt cho bớt cay, ôi thôi, đôi môi đỏ mọng, căng lên tuyệt đẹp nhưng nhìn vào thì đáng cười hơn là đáng khen.

Nó không nhin nổi mà cười khiến nhiều người chú ý hơn làm Minh đỏ mặt chạy vào nhà vệ sinh. Thật thì khi thấy nó vui thế cậu cũng rất hạnh phúc rồi. Cậu đã dõi theo nó và biết được giữa nó và hắc đang có chuyện. Cậu biết chắc hẳn Tú đang ghen giữa cậu và nó. Chắc cậu phải gặp hắc một chuyện rồi, phải trừng trị cho hắc một trận vì tội làm nó buồn.

Lát sau, Minh bước ra, mặc dù trông cậu khá hơn nhiều nhưng nó vẫn thấy buồn cười. Minh chỉ biết gồng gọng hăm he.

Ngoài phố, cơn mưa vẫn lách tách rơi, mưa không lớn, không ào ạt, mưa dai dẳng rơi cuốn theo cơn gió lạnh heo hút.

Trước cửa nhà, nó chào cậu định bước vào trong thì chợt Minh nắm lấy tay nó, cậu đeo chiếc lắc khá xinh xắn vào tay nó, rồi đẩy nó vào trong nhà, cười nói.

-Bye, chúc cô ngủ ngon nhé!

Nó gật đầu, lặng lẽ bước vào trong. Cảm giác buồn man mác lại ập tới, đã mấy ngày trôi qua, hắc không hề tới gặp nó lấy một lần, à quên mất hắc đã có người mới rồi có sao lại phải gặp nó nữa chứ?

Mang tâm trạng buồn rười rượi, bây giờ nó chẳng còn tí sức lực nào cả, nó hoàn toàn bất lực, leo lên giường nhắm mắt chìm vào giấc ngủ để không phải nghĩ ngợi mông lung. Mọi thứ diễn ra quá nhanh, khiến nó không khỏi bàng hoàng, ước gì đây chỉ là một giấc mơ, chỉ là một giấc mơ mà thôi, và ước gì khi tỉnh dậy nó sẽ được nhìn thấy hắc...

..

Ngoài trời, mưa vẫn cứ rơi...

..

Và nỗi nhớ hắc vẫn xâm chiếm lấy nó trong cả giấc mơ..

..

Tít tắt..tít tắt..

Trong đêm yên tĩnh, âm thanh chiếc đồng hồ nghe rõ mông mọt. Nó choàng người người ngồi dậy, tại sao? tại sao trong giấc mơ nó vẫn cứ thấy hắc? tại sao?

Chậm rãi bước xuống nhà, nó rót một cốc nó uống bồi bổ cho cái cổ họng khô rát. Bỗng nhiên, nó giật mình khi nghe tiếng động lạ trước cửa nhà. Nghe như có tiếng ai đó gọi nó, âm thanh nghe không rõ khiến nó hơi run. Chẳng lẽ là con ma đối sao? chết thật thán này quên cúng cô hồn rồi. Nuốt ngụm nước bọt, bây giờ chỉ mới một giờ đêm thôi đấy, lặng lẽ tiến lại gần cửa sổ nhìn ra ngoài, chậm rãi từ tốn..vén bức màn lên và đưa ánh mắt nhìn ra.

Nó hốt hoảng khi thấy trước cửa nhà mình có một bóng đen hết nghiêng qua rồi đảo lại trông thật đáng sợ. Quay người lại, nó vuốt ngực, vớ tay bật đèn sân lên và quay ra nhìn kĩ lại. Lần này, nó không khỏi bàng hoàng, sững người khi thấy hắc. Vội vàng mở cửa chạy ra dịu hắc. Ôi thôi, cả người toàn mùi rượu nặc nồng, đưa hắc vào nhà cũng là lúc nó mệt lử, người gì nặng thấy sợ.

Để Tú nằm trên ghế, nó định chạy vào bếp pha nước thì bị bàn tay hắc nắm giữ lại kéo vào lòng ôm chặt. Giọng lẽ nhè, hắc nói.

-Tại sao..Ngọc..em nói đi...hắc..tại sao..anh có gì không tốt! hắc ta nói..anh hiểu lắm em thật ra là hiểu..lắm cái gì? em có biết là anh yêu em lắm không..hắc..Ngọc..

Nó không nghe lắm chứ? vậy ra hắc còn yêu nó, vậy ra là hắc hiểu lắm. Cảm giác vui sướng len lỏi trong tim nó.

-Tú..anh..say rồi..để tôi..ơ_ Nó lấp bắp nói.

-Không, anh không sai! Ngọc..em có yêu tôi chứ?_Hắn cắt ngang lời nó, nắm lấy bờ vai bé nhỏ, ánh mắt cương nghị nhìn nó.

-Ừm.._Nó cuối đầu, ngập ngừng, không được nó phải nói ra tình cảm của nó, không thể để vụt mất hắn lần nữa, bởi nó biết rằng không thể sống mà thiếu hắn. - Em yêu anh! Hoàng Tú.

Nó ôm chầm lấy cổ hắn, cảm nhận được hơi ấm thân quen ngày nào. Hắn khẽ cười, thầm cảm ơn Minh đã giúp hắn nghĩ ra cách này.

Hắn sai rồi, vì hiểu lầm mà đã khiến nó đau buồn. Hoàng Tú, nhất định phải bù đắp cho nó, vì Hoàng Tú yêu Bảo Ngọc...

Cảm nhận hai trái tim cùng chung nhịp đập..cảm nhận hơi ấm của nhau..điều đấy thật hạnh phúc biết bao.

45. Chương 45

“Tình yêu” một cụm với vô vàng ý nghĩa, bao gồm niềm vui, hạnh phúc và lẫn cả đau khổ, bi kịch. Trải qua bao đau thương, với những chông gai cuộc đời, hai trái tim cuối cùng cũng gắn kết với nhau. Một câu chuyện tình yêu hết sức bình thường trong đời sống mà có đôi khi ta là một trong những nhân vật ấy. Đối với hai con người yêu nhau, đơn giản được thấy nhau mỗi ngày, được nằm trong vòng tay ấm áp của đối phương hẳn là một điều hạnh phúc. Đơn giản với họ chỉ vậy thôi.

Hoàng Tú và Bảo Ngọc cũng vậy, khi tình yêu đến hiển nhiên họ sẽ dang rộng đôi tay đón nhận. Sáng tinh mơ, trên con đường đông đúc có hai kẻ đang nắm tay nhau, dắt nhau qua con đường rộng lớn ồn ào, tấp nập. Trưa, trong quán cafe mát rượi, lại hai yêu nhau ấy ngồi trò chuyện vui vẻ và tối trên chiếc ghế đá trong công viên, vẫn hai kẻ ấy dựa vào nhau ngắm nhìn bầu trời đầy sao lung linh tuyệt diệu.

Hai ngày trôi qua, Minh vẫn thường hay tới dẫn nhóc Boo đi chơi, hai hôm nữa cậu nhóc phải về rồi. Nhóc ngồi trong nhà thấy Minh tới thì vội ra mở cửa.

-Anh tới rồi sao? Hôm nay anh dẫn em tới công viên giải trí nữa nhé!

Minh cười, xoa đầu nhóc, trong đầu bắt chợt nghĩ tới Bảo Ngọc, giờ tan ca rồi chắc là nó đang đi cùng với Tú. Haiz, dẫu là cố gắng xem nó như một người chị nhưng sao không thể làm được. Dù có như thế nào, trái tim cậu vẫn chỉ hướng về phía nó mà thôi. Đây phải chăng quá si tình?

-Ừm, anh sorry nhóc nhé! Hôm nay anh không thể dẫn Boo đi chơi rồi, anh chỉ tới...à không anh tới chơi với Boo nè!_Thật sự thì cậu chỉ muốn gặp nó nên cố tình tới, nhưng xem ra không được rồi.

Boo im lặng không nói gì,rồi Minh cùng nhóc ngồi đấy chơi game cho tới tận khuya, chủ ý của cậu chỉ muốn nán lại một chút để nhìn thấy nó.

Bóng tối dần xâm chiếm bầu trời, màn đêm dần buông xuống thả mình bao lấy thành phố.

Đồng hồ trên tường điểm 10: 26pm. Trên ghế sofa, nhóc Boo ngủ tựa khi nào, chỉ còn mỗi Minh là ngồi lặng yên, ánh mắt dán chặt vào đồng hồ.

Nó và hắn vừa ăn tối xong thì đi tới rạp phim, rồi lại tới công viên chơi. Hai người rất hạnh phúc, nụ cười lúc nào cũng hé nở trên đôi môi. Tình yêu đúng là diệu kì!

Chiếc xe hắn đỗ trước cổng nhà, nó chào Tú và quay vào trong, bắt gặp Minh đang bước ra. Cậu nhìn nó và chiếc xe vừa quay đi, khẽ cười nói.

-Nhóc Boo đã ngủ, thôi tôi về! Chào cô!

Cậu bước thật nhanh, nó khẽ gọi nhưng cậu không nghe thấy.

-Ồ..Minh..này cảm ơn cậu nhé! Hầy, đi rồi sao?

Quay vào trong, bất chợt nghĩ tới hần nó lại cười vui vẻ, đây mới thật sự là tình yêu mà nó mong chờ. Nó chỉ muốn được như vậy mãi thôi. Nhưng có lẽ....

Lấy xe phóng với tốc độ cực nhanh, Minh chẳng quan tâm tới thứ gì trên đường, cứ lao nhanh như xé gió. Cậu phải làm sao mới có thể quên được bóng hình nó trong tim đây? Thời gian qua, không ngờ rằng tình cảm cậu dành cho nó sâu đậm đến vậy, nhiều đấy với nó có lẽ quá ít ỏi như với cậu mà nói đủ để trái tim đóng băng.

Ngoài nó ra, cậu không tài nào yêu hay muốn đi cùng một cô gái khác. Dù có ép mình đi chẳng nữa, với cậu điều đó hoàn toàn không thể. Chính cậu đã chấp nhận rời xa nó, chính cậu đã chấp nhận rút lui để rồi chính cậu lại đau đớn.

Trong quán Bar, Minh đau khổ uống hết chai này tới chai khác, cậu muốn uống cho thật sai, sai đến nỗi mà có thể quên được nó. Nhưng càng uống cậu làm nhớ đến nó và yêu nó hơn. Vị rượu cay nồng làm cho tim cậu thêm phần đau đớn.

Tiếng nhạc xập xình, ánh đèn mờ ảo cùng những con người đang điên cuồng trong những điệu nhảy không bài bản.

-Anh Minh lâu rồi không thấy anh ghé, bạn bè của anh đâu cả rồi?_Một cô gái xinh xắn với mái ngố cực cute, thân hình không phải nóng bỏng nhưng khá là hấp dẫn.

-Ừm! Họ không đi cùng..._Cậu đặt mạnh chai rượu lên bàn, lảo đảo đứng dậy định bước đi nhưng lại bật té trở lại ghế nệm. Cô gái hốt hoảng chạy lại, khẽ hỏi.

-Anh có sao không?

-Không...không..._Minh khoác tay, lè nhè nói. Bỗng nhiên, cậu ôm chầm lấy cô gái ấy, làm cô gái khẽ ngại ngùng. Minh mơ hồ nhìn người trước mặt là Ngọc, không cảm lòng mà ôm lấy.

oOo

Sáng trong lành, dịu nhẹ mang hơi thở của gió trời mùa thu mát mẻ. Trên chiếc xe đen bóng loáng chở ra ngoài ô, nó cùng nhóc Boo chỉ choé cãi nhau chẳng thèm quan tâm tới hần. Tú phì cười nhìn họ, hắc giọng nói.

-E hèm..còn cãi nhau ta cho đi bộ đấy nhé!

Nhóc cùng nó quay đầu nhìn chằm vào hần, ánh mắt hăm dọa như muốn nói rằng “Có hay thì ngừng đi” làm hần im bặt không nói gì nữa.

Lát sau, chiếc xe hần chạy vào một ngôi làng nhỏ. Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía họ nhưng đây là mọi ngôi sao nổi tiếng không bằng.

Cả ba bước ra, nhìn mọi người và chào họ, rồi Tú để xe đậu ngoài đấy, nắm lấy tay nó và nhóc kéo vào một con hẻm nhỏ. Dừng lại trước một ngôi nhà khá cổ nhưng sạch sẽ và ấm áp. Bất chợt, nhóc Boo lao tới ôm chầm lấy một bà cụ khoảng chừng bảy mươi mấy.

-Ngoại, ngoại vẫn khỏe chứ ạ?

Bà xoa đầu, cười hiền hậu nói.

-Cháu bà đấy sao?nhóc Boo của bà lớn nhanh quá!

Tú nhìn nó, cười và giới thiệu.

-Đây là bà anh.

Nó cúi đầu.

-Dạ, con chào bà!

-Bạn gái Hoàng Tú cháu dâu ta đấy sao? Coi kìa, dễ thương quá! À mấy đứa vào nhà đi! Dì út con đang đi chợ chắc sắp về rồi đấy.

Rồi họ cùng nhau bước vào nhà, hỏi thăm trò chuyện với nhau một lát thì dì út về, thế là nó cùng với dì nấu ăn, nhóc Boo cùng với hần phụ làm nhưng chẳng đâu vào đâu, coi kìa, bảo hần nhóm lửa mà thổi đồ ừng mặt cả lên mà lửa không cháy. Nhóc Boo hăng hái lật rau, bỗng nhiên nhóc hét toáng lên vì một con sâu. Nó và dì chỉ biết cười nhìn hai người họ. Buổi tối diễn ra ấm cúng, vui vẻ.

Cảm giác thật hạnh phúc. Tối, nó và Tú ngồi trước sân ngắm nhìn bầu trời. Gió từ bờ ruộng thổi vào mát rượi. Không khí làng quê thật trong lành và sáng khoái. Xa xa, tụi nhóc trong xóm cùng Boo đang tụ tập lại kể chuyện và chơi với nhau.

-Ở đây thật thích nhưng tiếc là mai phải trở về rồi! Haizz muốn xuống đây chơi nữa quá!_Nó khẽ nói với giọng tiếc nuối.

-Khi đám cưới, anh sẽ dẫn em về đây nữa..._Hần cười gian nói.

Nhìn hần cười, nó nghi ngờ hỏi

-Ồ..sau đám cưới ư? Anh có ý đồ gì hả?

-Có đâu, anh hoàn toàn trong sáng nha! Con heo này cứ nghĩ bậy không hà!_Hần nhún vai tỏ vẻ vô tội.

-Xi.... Ai là heo chó? Giận nha!_Nó chu miệng, quay mặt đi, hần thấy vậy vội vàng xoay người nó lại.

-Này này..._Hần xoay người nó lại, ánh mắt nhìn chăm vào nó và dần cúi người xuống gần hơn...

Nó nhắm mắt lại, tim đập nhanh vì nó biết hần sắp sửa làm gì, ôi tim đang nhảy tung tung trong lồng ngực đây này. Cơ mà sao chờ hoài mà chẳng thấy động tĩnh gì hết vậy cả. Nghe tiếng cười khúc khích, nó mở mắt ra nhìn hần, Tú càng cười to hơn nữa. Tức giận, không đủ, có cả ngượng ngùng nữa cơ.

Nó chẳng thèm nhìn hần nữa, quay mặt nhìn về hướng khác. Thấy nó có vẻ giận thật, hần tiếp tục xoay người nó lại.

-Thôi nào, đùa chút mà!

Nó im lặng chẳng quan tâm, giận thật rồi. Bất ngờ hần đặt nụ hôn lên môi nó, cảm giác xuyên xao khó tả, đầu óc mê mê như con tê tê.

-Anh chị..ôi ời..._Cả nhóm nhóc không biết tựa lúc nào kéo tới trước mặt tụi nó. Vội vàng đẩy hần ra, nó cười nói.

-Ồ..mấy đứa...có chuyện gì cần...?_Nó lấp bắp, về mặt ngượng trông thật buồn cười.

-Hà..hà..không cố ý phá hoại đâu nhé! Tụi em chỉ muốn anh chị kể chuyện cho tụi em nghe thôi_Cô bé có vẻ lớn nhất khẽ cười và nói, rồi tụi nhóc xôn xao, nồn nao cả lên.

-Ừm..ngồi xuống đây nào!_Nó nói.

Rồi bọn nhóc ngồi im phăng phắc nghe nó kể chuyện, hần tay chống cằm nhìn nó, trong lòng có cảm giác yêu thương tha thiết dâng trào.

Sáng hôm sau, trở về nhà, nhóc Boo cũng nhanh chóng sắp xếp đồ đạc để trở về nước. Dẫu sao, sắp vào năm học mới rồi, một tuần vui chơi ở đây quả thật rất vui với cậu nhóc. Khi đã tiễn nhóc, hần chở nó tới công ty rồi mình cũng về công ty làm việc.

Mình thức dậy, đầu cậu vẫn còn đau ê ẩm, cậu nhớ không lầm tối qua đã tới quán bar và sau đó đã uống rất nhiều rượu, và gặp Ngọc? Nhìn sang bên trái, cậu không khỏi giật mình khi thấy Lin. Cậu đã làm gì thế này? Trời ơi..!

Lin choàng người thức dậy, thấy cậu đã thức thì mỉm cười nói.

-Tối qua anh say quá nên em đã đưa vào đây!

-Tôi...

-Hả? Hi, anh đừng hiểu lầm, tại anh cứ nắm tay em và gọi tên cô gái tên Ngọc gì đấy nên em đã ngồi lại đây, nhưng tại ngồi hoài mãi quá em định nằm ngủ bên cạnh anh một chút thôi.

Cậu thử dài, cũng may là đã không có chuyện gì xảy ra giữa cậu với Lin. Đứng dậy, khoác áo và bước nhanh ra ngoài. Cậu đâu hay biết rằng, đêm hôm qua, vì say nên cậu đã ngủ cùng Lin, nhưng may mắn thay Lin biết cậu yêu cô gái tên Ngọc nên đã giấu sự thật này. Dù sao, cô cũng chỉ là một con phục vụ quán bar, cô hoàn toàn không xứng với cậu.

Hai tuần sau, nó đang tần ngần đứng trước sân bay, anh hai với bà chị thật là, đã đưa đi rồi bây giờ còn dầy dọa thân xác nó phải ra trước nữa cơ chứ? Ghét quá đi mất! Ồi, vừa mới nhắc đã thấy xuất hiện kia rồi.

Ầy da, gia đình hạnh phúc quá đi. Vợ thì bằng con gái bé nhỏ xinh xắn, chồng thì dầy tay nhóc trai đánh yêu. Thật khiến người ta ghen tỵ mà. Rồi họ cùng nhau đi ăn ở nhà hàng, chủ yếu trò chuyện, hỏi thăm tình hình công ty và không hiểu sao, anh hai biết chuyện nó với Hoàng Tú. Ông này nắm bắt thông tin nhanh thật, đến cả ba mẹ nó còn chưa dám nói vì ngại thể cơ mà ông này hay thiệt. Chắc ăn là ngày hai ba ngày nữa bố mẹ nó nghe tin liền cho coi.

Ăn xong, nó rảnh hơi nên đi dạo một vòng. Công ty anh nó về nên sẽ gánh vác, còn nó thì chắc là đi tìm việc hoặc làm trong công ty anh nó thôi.

-Ồ..chị Ngọc!_Nhi đi mua đồ thấy nó thì cười và chạy lại.

Hai người đứng trò chuyện thì bất chợt có một chiếc xe dừng lại. Đứng bước ra.

-Ngọc!_Đứng cười tươi chào nó.

Nó cũng chào lại và cả ba chờ nhau tới một quán cafe gần đấy. Hôm nay, coi bộ nó phải trò chuyện với nhiều người nhỉ? Đang ngồi nói chuyện vui vẻ, điện thoại nó chợt reo, là số hân gọi. Nó giật mình, suýt quên, tan ca nó hẹn với hân ăn tối với dì và bác trai.

Vội vàng đi bỏ lại Đứng và Nhi. Tú tới và chờ nó đi tới nhà dì và bố hân. Khi bước vào trong nhà, nó hơi hồi hộp, nhưng nhanh chóng thích nghi vì dì Kim khá dễ chịu và bố hân cũng không khó khăn. Ngược lại còn rất thích nó nữa là đằng khác. Nhớ lại năm năm trước, khi hai gia đình ép buộc nó và hân lấy nhau, lúc đấy nó đã suy nghĩ ra một kế là diễn kịch để mà tẩu thoát.

Nghĩ lại thấy thật vui, cứ tưởng nó và hân chỉ có duyên mà không có nợ. Ai ngờ đâu, sau năm năm, trở lại đây nó vẫn gặp lại Tú và lại càng không ngờ nó lại yêu hân ta mất rồi. Đây chắc hẳn là định mệnh sắp đặt. Dù thời gian là bao nhiêu năm thì tình cảm vẫn không hề phai mờ trong trái tim. Đó phải chăng là dấu ấn chứng minh tình yêu của nó và hân không nhỉ?

Buổi tối, sau khi ăn xong, bốn người ngồi lại với nhau cùng trò chuyện rôm rả, trong đó có nhắc tới vụ việc kết hôn của cả hai.

Những ngày sau, bố mẹ nó trở về vì nghe cái đài phát thanh của ông anh hai thông báo. Hai bên gia đình gặp mặt nhau. Vậy ra, bây giờ nó là vợ sắp cưới của hân rồi. Nó cảm giác tim mình ngập tràn niềm vui bất tận.

Hân chờ nó về, trên xe bao trùm không khí im lặng, mỗi người theo đuổi suy nghĩ riêng của mình, nhưng có chung một điểm đó là đều ngẫm nghĩ về những tháng ngày sắp tới.

Khi về nhà, nó vẫn mang tâm trạng vui sướng, hai tháng nữa, nó sẽ chính thức trở thành vợ hân. Đây hẳn là một niềm vui nhất trong đời nó. Ngắm nhìn bầu trời chỉ chút ngôi sao, trong đó có một ngôi sao sáng lấp lánh, giờ bàn tay lên cao, nó cười tươi và nói.

-Ta chạm tới được mi rồi, ngôi sao hạnh phúc của ta!

Bất chợt, nó nhìn thấy trên tay mình có một chiếc lắc tay xinh xắn. Ầy, Minh tặng nó mà nó quên mất, có ai như nó không trời? Đeo mà không nhớ ai tặng và cũng không biết mình đang đeo.

Ngắm chiếc lắc tay, nó chợt nhớ tới Minh, đã hai tuần nó không hề thấy cậu tới và cũng không hề liên lạc với cậu. Dẫu sao, Minh từng an ủi, từng giúp nó vui vẻ trong những tháng ngày nhàm chán và cả khi nó gặp chuyện buồn.

Minh, cái tên này đã để lại một ấn tượng khó phai trong đời nó. Mỗi khi nghe tới tên cậu, lòng nó lại rạo rực, cảm giác ấy là sao nó hoàn toàn không biết. Nhưng Minh, cậu mãi mãi là một người bạn trong nó, người góp phần cho cuộc sống nó thêm màu sắc. Rất cảm ơn Minh, người cho nó cảm giác thanh bình, vui vẻ, thoải mái...

46. Chương 46

Kể từ ngày hôm nay, nó sẽ phải làm việc chung với hần. Là do bố hần ngỏ lời mời kiểu như vợ chồng sắp cưới thì làm chung công việc, giúp đỡ lẫn nhau và có nhiều thời gian bên cạnh hơn, dẫu sao bây giờ mà thả lỏng hần ra thì e rằng nhiều cô gái khác nhanh tay mà tìm cách chiếm đoạt mất. Cảnh giác, đề phòng vẫn là tốt nhất nhỉ?

Mà trong công ty hần, coi bộ nhiều nhân viên nữ ưa nhìn nó với ánh mắt sắc bén quá. Hừ, Bảo Ngọc đây thì sợ gì, cứ nhòm cứ ngó thoải mái đi, e hèm đừng quên Bảo Ngọc sắp sửa thành tổng phụ nhân của Hoàng Tú rồi nha.

Sáng nay cùng hần tới công ty, vừa mới bước vào thì lập tức thấy cả người nóng bừng như sắp bị thiêu đốt. Hần có vẻ chẳng thèm quan tâm tới chuyện này, nghiêm giọng ra dáng một ông chủ đích thực, gương mẫu.

-Đây là quản lý mới của tôi từ đây sẽ vào làm công ty mong mọi người giúp đỡ.

Tôi cũng chỉ biết cúi đầu chào mọi người, cố nặn một nụ cười thân thiện.

-Vâng, mong mọi người giúp đỡ ạ!

-Vâng, giám đốc yên tâm ạ, chúng em sẽ tận tình “dạy bảo” và “giúp đỡ” cô Bảo Ngọc đây ạ!

Nghe cái giọng chanh chua, đánh đá ấy là cũng đủ hiểu rồi, dạy bảo, giúp đỡ sao? Được Bảo Ngọc đây xin chờ.

Haizz, thật sự thì nó muốn như bao nhân viên khác thôi, chẳng ai hiết mối quan hệ giữa nó và hần cả. Cơ mà nếu nói ra thì chắc sẽ bị chê rằng “Cô đang nằm mơ giữa ban ngày đó à?”

Thôi thì bổn phận quản lý thì cứ làm tốt nhiệm vụ đi. Nhưng phải công nhận hần khi bước vào công ty thì lạnh lùng ghê, phải là Hoàng Tú không vậy nhỉ? Xong cái phần giới thiệu hần một mạch bỏ lên lầu để lại nó bơ vơ bị vây quanh bởi những con hổ.

-Còn đứng đó làm gì hả? Còn không mau đem xấp giấy tờ này photo nhanh! __Nhìn đứa con gái vừa mới nói, trời ạ, đây là công ty chứ có phải sân diễn thời trang đâu mà..phải gọi là màu mè như con tắc kè.

-Vâng! __Nó nhỏ giọng nói rồi lẳng lặng lấy giấy tờ đi. Hừm, đáng ghét ghê không? Nhớ lại sáng nay nó bảo hần cứ giới thiệu nó là nhân viên, nó thích sự công bằng, dù sao mới vào công ty mà làm phó Giám đốc thì nhất định tụi này sẽ tâng bốc, nịnh bợ nó cho coi. Thế nên, bây giờ như vậy nó sẽ dễ dàng biết được bộ mặt thật của bọn nhân viên, xem coi có năng lực cỡ nào. Mai này khi lên chức rồi thì sẽ biết tay nó. Hừm, đời nào Ngọc đây lại chịu thiệt thòi chứ! Cứ chờ đi, đôi khi ác quỷ thích đội lốt Thiên thần cơ đấy.

Bức xúc ghê luôn, nó làm việc cật lực vậy mà cái cái cô gái trưởng phòng gì đấy cùng với hai cô nhân viên cứ ngồi không lại còn bóc lột sức lao động của nó nữa chứ! Để ý ba người này rồi nha, trưởng phòng Suli, hai cô kia là Luta và Anan.

-Này, tới giờ nghỉ trưa rồi đó, nếu không phiền xuống căn tin đem ba phần thức ăn lên giùm nhé! __Anan nói, nét mặt hiện rõ sự đắc chí. Đúng là ma cũ ăn hiệp ma mới đây mà.

Nó đang ngồi đánh máy, cái cô Anan lại chắn trước mặt, xe, nó là osin sao? Chán thật, đứng dậy quay lưng bước ra cửa, bất chợt nó va phải một cô gái. Phải nói là cô gái ấy cao hơn nó cả một cái đầu, khuôn mặt xinh đẹp, mái tóc đỏ hung mượt ngang vai cực xinh xắn.

-Ồ.. __Nó hơi sững người. Chắc đây là người mẫu quá? nhớ không lầm đây đâu phải nơi đào tạo ca sĩ, người mẫu nhỉ?

-Hi..! Lâu quá không gặp_Cô gái mỉm cười nhìn nó, trông đáng yêu ghê, nhưng nó thấy có gì đó quen thuộc. Đang còn ngẩn người thì từ trong phòng, bọn con gái ủa ra hết tặng quà tới tay bắt mặt mừng, làm nó bị đẩy ra ngoài không thương tiếc. Chuyện gì thế này?

-Hyzin tới kìa! Ôi...Hyzin của đời em!_Các cô gái đổ xô nhau chen chúc. Nó chỉ thấy cô gái Hyzin ấy cười tươi mà thôi. Mà lúc này cô ấy nói lâu quá không gặp là sao? Không hiểu nha!

-Lại tới đó à?_Giọng nói từ phía sau phát ra, nó giật mình quay người lại, là hấn đã đến tựa khi nào.

Cô Hyzin thấy hấn thì nhanh chân chạy lại, vòng tay ôm cổ.

-Anh..!

Hả? Nó ngớ người, hai người này quen nhau sao? Lại còn thân thiết nữa chứ? Chẳng lẽ hấn ngoại tình?

-Hai người.._Nói bỏ lửng câu vì không biết phải nói gì.

-Hừm, cái tên này.._Hấn định nói gì đó nhưng ngay lập tức bị Hyzin hôn “Chụt” vào môi, cô ta cười thích thú.

-A ha ha..anh Tú tới nay có hẹn với em đó nha! Thôi giờ mình đi ăn trưa nhé!

Nó trợn tròn mắt ngạc nhiên nhìn chằm chằm cô ta. Cái gì chứ? Nó không nhìn lầm chứ? Sao cô ta lại có thể trắng trợn làm như vậy chứ? Đã vậy mấy cô nhân viên sao không ghen ghét lại còn cười, gương ánh mắt ngưỡng mộ nhìn. Đúng là phân biệt ghê luôn, buồn bực thật á!

Nó bậm môi chả thèm nhìn hấn nữa, quay mặt bước vào trong phòng. Hoàng Tú, trước mặt nó mà hấn ta lại thân mật với cô gái khác vậy sao? Hấn có xem là vợ nữa không hở trời?

Nhìn bóng dáng nó dần khuất sau cánh cửa, Hyzin mới cười to lên.

-Ha ha..Bảo Ngọc vẫn trẻ con và đáng yêu như ngày nào! Ha ha..tức cười quá!

Hấn thở dài, liếc xéo.

-Chú em giỡn hơi quá rồi đó, rảnh rồi không chuyện gì làm sao cứ vào đây vậy?

-Vào phá anh chơi, ôi Ngọc nhìn dễ thương quá! Hí hí..._Hyzin đổi giọng cười thực nữ, uyển chuyển bước theo nó, trong đầu lại muốn trêu chọc nó thêm.

Hấn chỗ bắt lực lắc đầu, chán thật không? Về đây chi không mà cứ giả con gái suốt, giờ lại khiến nó hiểu lầm nữa kia. Có mấy năm không gặp mà tính cậu ta đã điên lại càng thêm điên hơn. Hay tại cô, mẹ của cậu ép cậu làm việc quá công suất nhỉ! Chứ ngành giải trí muốn nổi tiếng thì phải làm hết mình cơ mà.

Nó bực dọc ngồi xuống chỗ làm, ghét thật, tại sao hấn lại làm như vậy? Thậm chí khi cô kia ôm cổ mà không phản kháng. Tức ghê luôn á! Không biết cái cô kia là ai nữa..hừ!

-Hey..! Xin chào_Hyzin không biết từ lúc nào đã đứng cạnh nó.

-Cô là ai?_Nó khó chịu hỏi.

-Ừm..à tôi là bạn thân với Tú, cũng có thể gọi là người tình! Còn cô? À, hình như là vợ chưa cưới của Tú nhỉ, nhưng chẳng nghe Tú nói gì về cô hết. Mà vợ chưa cưới sao lại cho làm nhân viên vậy ta?_Hyzin cố tình chọc tức nó, vẻ mặt ngây thơ nhưng trong lòng lại cười lăn lộn.

Mỗi từ Hyzin nói là mỗi lúc mặt nó càng đỏ gay hơn. Cố gắng để không tức giận mà đi tìm hấn giải quyết, nó cố bình tĩnh đáp.

-Ừm, mặc anh ta.

Hyzin vẫn chưa chịu rời đi, cố đổ thêm dầu vào lửa.

-Ày da, cô biết không? Từ lúc gặp tôi hôm qua, anh Tú đã bị thu bởi sắc đẹp của tôi..hí hí..._Vừa nói vừa tẽm tóc kiểu điệu đà.

Trời ơi, Hoàng Tú hắn ta chết chắc với nó rồi. Ôi nhìn kìa, ngọn lửa đang cháy phừng phừng, nguy hiểm chết người chứ chẳng chơi.

-Hi hi...tôi quên mất, còn phải đi ăn trưa với anh Tú thôi! Bye nhé! _Hyzin cười, hôn gió và bước ra ngoài, để lại một ngọn lửa đang cháy ngùn ngụt. Hyzin bước ra tới cửa, không nhìn được cười vì sắc mặt của nó, cậu lặn ra cười đến cả đau bụng.

Hoàng Tú ngồi trong phòng có mát điều hoà mát rượi mà không hiểu sao mồ hôi cứ tuôn rơi, cảm giác như có ai đó đang rửa mình, như chỉ cần gặp là thiêu đốt hần liền.

Tan ca, khi mọi người đã ra về gần hết, nó mới lững thững bước ra, trong đầu vẫn còn buồn bực chuyện hắn với cô gái Hyzin. Vừa mới đẩy cửa bước ra thì nó gặp hắn đang chờ nó, thấy nó hắn mỉm cười nhưng nó lại quay đi thật nhanh chẳng thèm ngó ngang. Hắn gọi theo.

-Ồ..này Ngọc, em hiểu lầm rồi!

Hiểu lầm sao? Tận mắt chứng kiến thế mà bảo hiểu lầm ư?

-Hi....!_Không biết từ đâu chui ra, Hyzin chắn ngang trước mặt nó.

-Lại là cô sao? Hoàng Tú ở phía sau ấy! Đừng tìm tôi nữa!_Nó bực dọc đáp rồi đi thẳng nhưng bất ngờ bị cánh tay Hyzin kéo lại ôm vào lòng.

Nó sững người ra, cái quái gì đang xảy ra thế này? Vội vàng đẩy ra, nó liếc cậu nói,

-Cô.. bị gì sao?

-Đừng nói là cậu không nhận ra tớ nhé!

Vẫn ngớ người chưa hiểu chuyện thì Hyzin tiếp tục nói.

-Hu hu..Bảo Ngọc ơi...Huy nè...huhu..._Tiếp tục ôm kèm theo giọng nũng nịu trẻ con ngày nào.

Huy? Hử? Thật chứ? Nó có nghe lầm không nhỉ?

-Là ...là cậu..sao?_Nó đẩy Huy ra, nhìn chằm và hơi nghi ngờ hỏi lại.

Huy gật đầu, ánh mắt cún con làm nó nhớ tới cậu ngày nào. Đúng rồi, cái mặt này bao lần làm nó không động tay động chân mà đá một phát cho dính vách đấy mà. Hơ, vậy là nó hiểu lầm hần thật sao?

-Huy...tại cậu đấy! Gìm..._Nó bắt đầu gầm gừ liếc xéo Huy. Huy vội vàng giương gương mặt cún con vô tội ra.

Haizz, bây giờ làm sao đây? Nó vội vàng chạy lại tìm hần nhưng chẳng thấy người đâu? Về rồi sao? Hu hu..kiểu này nó chết thật rồi. Lấy điện thoại ra bấm số hần, bất chợt nghe tiếng chuông hần phía sau, nó quay lưng lại.

47. Chương 47

-Alo..tôi nghe! Vâng..._Tiếng một người đàn ông xa lạ vang lên, nó thở dài vậ ra chỉ là trùng tiếng chuông thôi, cảm giác nào nê, tại sao hần không nhắc máy nhỉ? Giận vì nó đã lơ hần sao?

Nhưng quả thật nó rất giận nha, căn bản ngay từ đầu hần không thèm nói với nó cho rõ ràng sự việc đấy thôi. Cơ mà lỗi là cái tên Huy chết tiệt ấy khùng bố chứ chả đâu ra. Lững thững bước đi trên con phố tấp nập người, ánh nắng vàng nhạt của buổi chiều hoàng hôn len lỏi vài giọt nắng lung linh.

-Ngọc, anh Tú đâu rồi?_Huy không biết từ đâu chạy ra, bây giờ nhìn cậu mới đích thực là đàn ông con trai không còn loè loẹt như vườn hoa di động nữa.

-Không biết!_Nó lẳng lẳng đáp rồi sai bước. Huy không đuổi theo nó, bởi vì ngay lúc này đây, mặt cậu đang tái mét vì lệnh ma ma truyền tới phải đi đóng Quảng cáo liền không thì chuẩn bị lên thớt nằm là vừa.

Nghĩ cũng tội nhỉ? Nhưng mà đáng lắm, ai biểu dám phá nó, chọc nó chi giờ trời phạt lại thì ráng mà chịu đi, hưởng hồ làm nó hiểu lầm hần giờ chẳng biết giải thích sao đây.

-Hoàng Tú ơi là Hoàng Tú! Anh đang ở đâu vậy?? Nghe máy dùm đi!_Nó mệt mỏi ngồi phịch xuống ghế đá, bắt lực thở dài. Ánh mắt dán chặt vào màn hình, đã gọi mấy cuộc rồi sao mà không chịu nhấc máy, đã thế không gọi lại cho nó là sao?

-Sao cô lại ngồi đây?

Nó giật mình khi nghe giọng nói ấy, ngược mặt lên thì thấy Minh đang nhìn nó, khề lắc đầu nó đáp cho có lệ.

-Ừm..ngắm cảnh thành phố!

Minh lẳng lẳng ngồi xuống bên cạnh, nhìn theo ánh mắt nó ra phía vườn cây trong công viên. Có vẻ như giữa nó và hần lại xảy ra chuyện rồi nhỉ? Không thì chắc gì giờ này cậu lại gặp nó trong đi lang thang như vậy.

Không khí im lặng, mỗi người mỗi suy nghĩ không ai nói với ai tiếng nào. Nhưng như vậy may ra cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, thật thoải mái và thanh bình, cảm giác này chỉ có Minh mới làm cho nó cảm nhận được.

Hoàng Tú lúc chiều nay định đuổi theo nó thì bất chợt điện thoại hần reo, là số ba hần gọi báo công ty có chuyện đột xuất nên cần hần tới bàn bạc, giải quyết. Vậy là hần tới công ty, điện thoại bật chế độ im lặng nên khi hộp chẳng nghe tiếng chuông đổ. Khi xong, hần cấp tốc tới nhà nó, nhưng có vẻ như nó chưa về, hần lo lắng bấm gọi cho nó nhưng chỉ nghe tiếng chuông dài mà chẳng ai nhấc máy. Lo lắng, bồn chồn hần đứng ngồi không yên chạy khắp nơi tìm nó. Trong lòng cảm giác bất an phút chốc thống trị hần làm hần như muốn điên lên.

Tại quán kem, Minh cùng nó ngồi đối diện nhau, nó thở dài bắt lực hoàn toàn, hiện tại hần ở đâu và làm gì nó đều chẳng hay biết. Minh thấy vậy cũng không nói gì, chỉ biết nhìn nó ảo não. Cả hai im lặng, trong quán một bài hát với giai điệu tha thiết “Yêu mình anh” vang lên mang tâm trạng của nó đi theo dòng cảm xúc.

Lát sau, nó trở về nhà, vừa mới chạm tay vào cánh cửa thì bất chợt có tay ai đó mạnh bạo nắm giữ chặt lôi nó ra khiến nó hoảng hốt suýt té ra đất, tay chà vào mặt tường xi măng thô cứng chảy máu. Nhận ra đó là hần, ánh mắt giận dữ xen lẫn lo lắng làm nó hơi sững người.

-Em đã đi đâu về và cùng ai hả?_Hần nói như hét lên, nó đâu có biết hần lo cho nó tới cỡ nào đâu.

Nhìn hần trước mặt không khác gì kẻ đã bị chọc cho phát điên, lỗi là do nó sao? Bất quá hần hỏi nhỏ nhẹ không được ư? Tại ai không nói rõ ràng để nó hiểu lầm cơ chứ? Nhưng mà nó có ý định quay lại tìm và xin lỗi hần nhưng có thấy người đâu? Bây giờ đương không dùng một cái xuất hiện nạt nó nữa là sao?

Nắm chặt bàn tay rỉ máu, nó tức giận hét lên, bản chất ương bướng cứng đầu lại trở về trong cái tôi vốn có.

-Anh làm gì vậy hả?

-Làm gì? Hừm..nói em đã đi cùng với ai tới tận bây giờ hả?_Hần vẫn tức giận không thôi, đừng nói với hần là nó cùng với một tên khác ngồi nói chuyện vui vẻ trong khi hần như con mãnh thú kiếm tìm bóng dáng nó.

Nó im lặng cắn chặt môi không chịu nói, khoé mi ngân ngấn nước mắt. Hần vô cớ dữ dằn với nó như vậy là sao chứ?

Nắm chặt hai tay nó đè vào vách tường, hần gầm gừ tức giận nhìn nó đang ngoan cố không thôi. Nhìn nó như vậy, hần bắt lực thở dài, buông lỏng hai tay nó ra, dịu giọng ân cần nói.

-Anh xin lỗi!

-Anh thật vô cớ, anh có biết em lo cho anh lắm không? Tự dưng biến mất đã không nói, bây giờ anh lại..lại.._Nó ghen ngào, nước mắt không cầm được tuôn rơi trên đôi gò má hồng hào.

Hoàng Tú đau lòng ôm lấy nó, nhất thời nóng vội cộng thêm bất an không thôi nên khi nhìn thấy nó hấn mới không khỏi tức giận nhưng cũng chỉ vì lo lắng cho nó mà thôi.

-Anh xin lỗi...!

-Á..đau..!

Trong căn phòng sáng sủa, ấm áp, cách trang trí đơn giản dễ thương nhưng cũng có điểm gì đó khó hiểu và khó nắm bắt được giống như chủ nhân của nó vậy.

-Ngồi im, không nghĩ làm à!_Hoàng Tú tay cầm chai thuốc sát trùng, tay cầm băng dán cá nhân, miệng hăm he nó nhưng thực chất đang luống cuống cả lên. Haizz, lỗi tại hấn đẩy nó mạnh quá nên thành thử ra như vậy nè.

Nhìn bàn tay bị xước đến rỉ cả máu nó đã máu khóc vì đau rồi nay hấn lại đổ thêm cái chai sát trùng đó vô nữa, trời ạ cần răng muốn đứt lưỡi luôn này. Đã vậy còn dám hăm dọa nghĩ làm ư?

-Anh dám? Hứ!_Nó giật tay về, giận dữ quay sang chỗ khác. Tại hấn mà ra đó thôi, còn dám trách móc gì đây? Nó còn chưa xử là may lắm rồi đó.

Hấn vội vàng nắm tay nó lại, cười xoa đắp.

-Thôi nào vợ yêu! Ngoan để anh làm! Hết đau liền nha!

-Cái gì mà vợ yêu nghe ghê quá!_Nó cười đáp, vờ nhăn mặt.

-Xì, không vợ vậy bà xã nha!

-Thôi đi, ghê lắm!

-Ầy, vậy phu nhân nhé! Cái này mà không chịu nữa là thôi luôn à!

-Á, ai cho!

Tiếng cười đùa cùng với tiếng tim trong lòng ngực đập thình thịch của hai kẻ đang yêu hoà quyện vào nhau tạo nên một hương vị gọi là hạnh phúc.

Trong căn nhà nhỏ ấy, ước gì luôn tràn ngập tiếng cười như vậy, mãi mãi như vậy.

Căn phòng mát rượi, cách trang trí nhã nhặn tạo cảm giác thoải mái. Từ đây lại có thể nhìn xuống thành phố náo nhiệt của buổi trưa qua tấm kính trong suốt thật là thích. Ánh mặt trời phản chiếu trên kính trông thật đẹp, mọi thứ với nó đều đẹp bởi tâm trạng của nó hôm nay vô cùng thoải mái và hạnh phúc.

-Coi bộ hai người hạnh phúc dữ ha!_Tiếng Huy vang lên, làm nó và hấn ngồi trong phòng ở công ty đang cười đùa đều giật mình quay lại.

-Ông ghen với vợ chồng tui à? Xì..!_Nó trề môi, chu miệng đáp lại.

Minh hôm nay mới chịu ăn mặc nghiêm túc, trông không khác xưa là mấy, vẫn trẻ con như ngày nào. Tự hỏi cậu ta có phải một ngôi sao nổi tiếng hay không nhỉ? Không chuẩn chặc ra dáng đàn ông gì hết hèn gì tới giờ vẫn chưa tìm được một mối tình vắt vai.

-Hức..hức..Ngọc ơi..!_Huy tự dưng bay lại ôm chầm lấy nó -Hức hức..bỏ chồng đi theo tui nè, tui nuôi bà cả đời luôn, tui sẽ cho bà ăn sung mặc sướng, tui sẵn sàng hy sinh vì bà! Ngọc...! Bỏ chồng đi! Lấy tui nè, đẹp trai, nổi tiếng, giàu có...bla bla..

-Ế..!_Nó hết biết nói gì luôn, cố đẩy cậu ra.

-Cái tên dám xúi bậy nè! Hại người ta chưa đủ hả? Hừm..._Tú bực tức lôi cậu ra, vừa nói vừa cho cậu mấy cú vào đầu làm cậu la oai oái cả lên.

-Hyzin, tới giờ quay rồi!_Một chàng trai trẻ đứng ngoài bước vào thông báo, có lẽ cũng đang cố tình ngăn cản cuộc hỗn loạn bên trong.

Huy nhân cơ hội ấy rút đi, không quên để lại lời nhắn với nó.

-Nhớ bỏ chồng nha! Anh Tú chả tốt bằng tui đâu!

-Cậu.._Tú tức giận nhưng Huy đã vọt mất tiêu. Nó chỉ ngồi đấy cười, bảo nó bỏ Tú sao? Chắc có lẽ không được rồi, bởi nó yêu hắn rất nhiều, tình cảm này không phải ngày một ngày hai là nó có thể quên được, mãi mãi trong tim này chỉ có Tú mà thôi.

48. Chương 48

Ngày nọ cười, tháng hạnh phúc, năm yêu thương....

Và sự chờ đợi cuối cùng cũng đã đến, hôm nay là ngày hạnh phúc nhất trong đời Bảo Ngọc bởi lẽ nó sẽ có dâu xinh đẹp, bởi lẽ trên con đường dài phía trước nó đã có Hoàng Tú đi cùng, san sẻ nỗi niềm yêu thương tận sâu trong trái tim.

Nhà hàng, cách trang trí vô cùng đẹp mắt, từ những khóm hoa hồng đỏ thắm dọc theo hai lối đi cho tới những chùm bong bóng hình trái tim màu hồng đẹp mắt, dòng chữ với những lời chúc đầy màu sắc, nổi bật vẫn là tấm ảnh có hình cô dâu và chú rể, nụ cười tươi tắn trên môi cho thấy rằng họ đang rất hạnh phúc.

Những vị khách mời mỗi lúc tăng lên, ai ai cũng khoác lên mình những bộ cánh xinh xắn rôm rả trò chuyện nhưng đa số chủ đề họ nói đều về hai người quan trọng hôm nay. Đâu đó vang lên điệu nhạc du dương trầm bổng nghe mà cảm giác hạnh phúc lây.

Trong phòng, Jenny nhanh chóng kéo nó đứng dậy sau một hồi làm đủ kiểu tóc. Quả thật là xinh nha! Bộ áo cưới trắng tinh hờ vai với đường thêu đẹp mắt đính những viên pha lê lấp lánh, tóc nâu xoã được uốn lọn nhẹ nhàng kèm theo là chiếc vương niệm, cùng với chiếc khăn voan trong nó như một nàng công chúa. Gương mặt trang điểm nhẹ, hai má phớt hồng cùng đôi mắt mơ màng. Kiểu trang điểm và làm tóc này phải nói là đơn giản nhưng vô cùng tự nhiên và đẹp.

-Tớ thấy ngại quá, hồi hộp nữa..!_Nó khẽ nói, đôi tay đặt lên lồng ngực nơi quả tim đập nhanh liên tục.

-Đừng lo, hít thở sâu vào, tự tin lên! Chẳng có gì phải ngại cả!_Jenny mỉm cười nói.

“Cạnh..”Cánh cửa phòng bật mở, bố mẹ, anh Kelvin và nhóc Kiệt bước vào, đưa những ánh mắt hạnh phúc xen lẫn niềm vui nhìn về phía nó.

-Ôi di, trông di đẹp quá nha!_Nhóc Kiệt hai mắt long lanh nhìn nó.

-Con trai còn phải nói, tay nghề của mẹ mà!_Jenny tự tin cười, lập tức hai mẹ con đứng khen nhau.

-Xời, coi hai mẹ con người kìa, mẹ làm con khen sao?_Nó cũng góp vui cho bớt căng thẳng.

Mẹ nó dịu dàng tiến về phía nó, khẽ vuốt nhẹ mái tóc bồng bềnh.

-Ngọc hôm nay là cô dâu đẹp nhất đó nha!

Nó ôm lấy bà, cũng đã rất lâu không thấy bà nhưng sắp sửa nó lại phải về nhà chồng. Cảm giác vui sướng phút chốc lẫn lộn nỗi tiếc nuối, luyến tiếc không nguôi.

Trò chuyện với mọi người, nó cảm thấy lòng bớt hồi hộp. Nhìn ra phía bầu trời xanh xanh, hít thở thật sâu, nghĩ tới những ngày sắp tới đây khiến nó không khỏi bồi hồi, mỉm cười cho những chuyện đã xảy ra trong quá khứ ngọt ngào cùng với những đau thương, nhớ hôm nào khi mới gặp hắn, rồi bắt đầu cãi nhau không biết mệt, và cứ thế cho đến khi nhận ra tình cảm nhất thời bỗng bật tuổi mộng mơ, tháng ngày ấy như một giấc mơ.. ngày hôm qua nên nhường lại cho quá khứ, và quá khứ ấy nhất định sẽ mãi khắc ghi như một quyển nhật ký thời gian.

-Tối giờ rồi, chúng ta đi thôi!_Tiếng bố nó vang lên đánh thức dòng suy nghĩ miên man trong đầu, nhanh chóng lấy lại tinh thần, nó mỉm cười sải bước đi.

-Vâng!

Lễ đường, mọi người đều đã ổn định chỗ ngồi, tay có hơi run nắm chặt lấy bàn tay bố rắn chắc của bố mình, tay còn lại cầm bó hoa hồng nhạt tươi tắn, chân chậm rãi bước đi trên tấm thảm đỏ, đôi mắt khẽ nhìn chàng trai tuấn tú với bộ vest đen sang trọng, tóc nâu lãng tử được vuốt thẳng lộ khuôn mặt hoàn mỹ mang nụ cười hạnh phúc.

Đưa bàn tay nó cho Tú, ông Trần nghiêm mặt nói.

- Tôi giao đứa con gái này cho con, Hoàng Tú thay thế bố và mẹ chăm sóc Bảo Ngọc nhé!

-Vâng, thưa bố._Tú vẫn giữ nét mặt tươi cười nói.

Và hôn lễ chính thức bắt đầu, vị cha sứ với gương mặt phúc hậu hỏi theo quy tắc.

-Nguyễn Hoàng Tú con có đồng ý lấy cô Châu Bảo Ngọc làm vợ cho dù mai này cô ấy có bệnh tật ốm đau...bla bla..

Tú nhìn nó, đôi mắt hần mang theo sự yêu thương như muốn trùm bọc, che chở vật cứng nhỏ bé của đời hần.

-Thưa, con xin thề!

Cha sứ gật đầu, đẩy gọng kính tiếp tục nói.

-Vậy còn con, Châu Bảo Ngọc có nguyện suốt đời yêu Hoàng Tú không?

-Vâng, thưa cha sứ._Giọng nó hơi nhỏ, mang theo nét ngượng ngùng.

Tiếp theo họ trao nhẫn cho nhau, không quên trao nhau một nụ hôn nhưng chứng minh cho lời thề.

Bạn bè, mọi người trong gia đình lên chụp ảnh cưới cùng nó và Tú, thay phiên nhau Chúc mừng cho họ.

-Chúc mừng cô, Tú, anh phải chăm sóc tốt cho Ngọc đấy nhé! Không là chết với tôi!_Minh cũng có mặt, cậu chúc hai người họ, cười đùa với nhau rồi tự mình rời buổi tiệc.

Hôm nay, Minh đi du học, thời gian bên nó tuy rằng ngắn ngủi nhưng với cậu điều đó hạnh phúc biết nhường nào. Tốt rồi, cuối cùng nó cũng tìm được điểm tựa ình, cậu có thể yên tâm và rời đi.

“Tạm biệt Bảo Ngọc, tạm biệt mối tình đầu..”

Chuyến bay từ Việt Nam sang Hàn Quốc đã cất cánh, Minh lặng lẽ ngược nhìn bầu trời trong xanh, tự hỏi rằng liệu có còn gặp lại nó nữa hay là không? Mong rằng sẽ gặp lại...

Bó hoa hồng tung bay lên không trung rồi nhẹ nhàng rơi vào một cô gái với gương mặt ngây ngô, đáng yêu đến nỗi khiến Huy ngẩn người, rồi rồi đây đích thực là người mà cậu mong chờ mỗi mòn! Mỉm cười gian tà, Huy chậm rãi tiến về phía cô gái ấy mà lần la bắt chuyện làm quen.

Đặng và Nhi hai kẻ này cũng đang hẹn hò đấy cơ, kỳ thực là phải cảm ơn nó đấy nhé! Azi, vậy ra ai cũng có một nửa của mình cả rồi. Nó cũng vậy, thật hạnh phúc biết bao.

Mọi người nhanh chóng nhập tiệc, đồ ăn ở đây ngon không gì cưỡng lại được. Cứ thế nó quên mất một kẻ...

49. Chương 49

Italy về đêm thật đẹp, những ánh đèn phản chiếu trên mặt nước lung linh tựa như những viên pha lê lấp lánh, không hổ danh là “Thành phố nước lãng mạng”. Ngồi trên chiếc thuyền nhỏ, nó và hần ngắm nhìn cảnh vật hai bên, phong cảnh hữu tình, thơ mộng, tuần trăng mật ở đây quả là tuyệt vời nha!

Rời thuyền, nó và hần dắt tay nhau vào một cửa hàng quà lưu niệm, dấu sao ngày mốt cũng phải về rồi nên mua chút quà về làm kỷ niệm.

-Oa, túi gấm này đẹp ghê!_Nó nhìn vào những chiếc túi vải xinh xắn đầy màu sắc, miệng trầm trồ khen ngợi.

Hắn đi dọc quanh, rồi bất ngờ nắm lấy tay nó kéo lại.

-Đứng im! _Hắn vòng tay đem sợi dây chuyền nhỏ màu trắng, mặt dây là chữ “miss” đánh những viên kim cương nhỏ lấp lánh.

-Ồ.._Nó ngạc nhiên nhìn hắn, rồi mỉm cười vòng tay ôm cổ hắn tặng một cái hôn nhẹ vào má.

-Này, có yêu ông xã không vậy?_Hắn nhăn mặt hỏi.

Nó ngơ ngác, nhưng cũng đáp lại.

-Tất nhiên..nhưng sao lại hỏi vậy?

Hắn không trả lời, nhanh chóng cúi xuống hôn môi nó trong khi Ngọc vẫn còn chưa hiểu chuyện gì thì hắn đã cười đắc chí.

-Yêu thì phải hôn môi như vậy chứ!_Cười tùm tùm hắn vừa đi vừa huýt sáo, mắt vờ ngó nghiêng xem những món quà.

Nó thầm nghĩ ngợi, cái tên Hoàng Tú này đúng là đáng ghét ghê. Nhưng rồi cũng chóng đuổi theo hắn, cả hai cười đùa vui vẻ.

Ánh trăng vàng khê cười

Trên nền trời chỉ chít vọn ngôi sao.

Nụ hoa hồng đỏ tươi chớm nở

Gió đang đưa hát khúc ca tình yêu...

Và nơi đó có em và anh..

Cùng nắm tay đi hết con đường đời..

Yêu nhau, mãi yêu nhau người nhé!

I love you forever...!

(Tự chế)

0-0-0

Sáu năm sau...

Ngôi biệt thự nằm trong lòng thành phố đông đúc náo nhiệt. Bên trong cách trang trí khá là dễ thương với những tấm ảnh gia đình. Thật sự khi nhìn vào khiến người khác phải trề lên khen ngợi. Bảo Ngọc với mái tóc ngang vai màu nâu hạt dẻ, dù là đã hai mươi tám tuổi nhưng căn bản nét trẻ trung vẫn như xưa, chỉ có điều bây giờ Bảo Ngọc bây giờ chẳng chạc ra dáng một cô vợ và một người mẹ nhiều.

Ánh sáng vàng của buổi chiều yếu ớt chiếu qua ô cửa kính vào phòng, nơi Bảo Ngọc đang cùng trò chuyện với Jenny, Quyên, Nhi và Hoa vợ của Huy. Các cô nàng rôm rả bàn tán đủ chuyện từ việc mua sắm cho tới các ông xã có những thói xấu như thế nào đều đem ra làm chuyện phiếm.

Tần ngần cũng khoảng năm giờ mấy, các cô nàng có việc nên cáo lui cả, khi tiễn họ xong, nó cũng nhanh chóng lấy xe tới trường trước bé Lili.

-Vâng, cảm ơn cô! Chào cô về đi con!_Ngọc dắt tay Lili đi ra khỏi cửa, không quên nhắc bé chào cô.

-Dạ, con chào cô ạ!_Gương mặt tựa búp bê mũn mĩn cúi đầu chào cô giáo.

-Lili ngoan!_Cô giáo xoa đầu Lili.

Rồi cả hai mẹ con chạy đi, được một khoảng rồi dừng trước một siêu thị mini trong thành phố. Giữ xe, hai mẹ con nắm tay bước vào trong.

-Mẹ mua nhiều đồ như vậy chi dạ?_Lili ôm trong tay hộp bánh quy sữa ngược đôi mắt long lanh nhìn Ngọc hỏi.

-Ừm..hôm nay bố bảo về sớm nên mẹ nghĩ cần nấu một bữa tối thật ngon, Lili có thích không nè?_Nó cúi người hỏi Lili.

Lili gật đầu, giọng trẻ con vô cùng đáng yêu vang lên.

-Thích ạ!

Mỉn cười dắt tay bé Lili đi tiếp, chọn một số thực phẩm tươi ngon, Hoàng Tú bảo hôm nay là ngày đặc biệt không biết là chuyện gì. Thật sự nó cũng rất tò mò nha! Cộng thêm cảm giác nôn nóng khi sáng nay hẳn bảo sẽ cho nó một bất ngờ.

Nhớ lại những chuỗi ngày hạnh phúc đã quá, đôi môi hồng hào không khỏi nở một nụ cười vui tươi. Quảng thời gian đẩy với nó mà nói kỳ thật rất là hạnh phúc. Mãi mê lựa đồ nó không để ý va phải một người, là một chàng trai với vóc dáng cao ráo, mái tóc nâu lãng tử, gương mặt..gương mặt..

-Minh..là cậu..sao?_Nó bất ngờ lấp bắp nói,xác thực người trước mặt là cậu, không thể sai vài đâu được. Nếu không nhìn vào đôi mắt có chiều sâu không đáy ấy chắc rằng nó cũng không nhận ra. Điểm duy nhất khiến nó ấn tượng về khuôn mặt Minh, cậu nhóc vui tươi ngày nào.

Nhặt hộp thức ăn đặt lên kệ, cậu quay sang nó cười nói.

-Đã lâu không gặp!

Đúng rồi, từ lúc cả đám cưới nó là cậu biệt tăm mất luôn, có vài lần đi ngang biệt thự cậu nhưng chỉ thấy cửa đóng im lìm, cứ ngỡ rằng sẽ mãi không gặp lại cậu nhưng bất ngờ lại gặp cậu ở đây, căn bản hai người cũng rất có duyên. Cậu bây giờ có vẻ chừng chặc nhỉ? Oa, đẹp trai hơn lúc kia nhiều, đúng là thiếu niên có khác, vóc dáng anh mẽ, kiểu này khối con gái có mà chết mê chết mệt, tuy rằng ông Tú nhà cũng rất men nha!

-Suốt sáu năm qua cậu đã ở đâu? Sao tôi không liên lạc với cậu được vậy?

-Ừm..tôi du học, sống tốt chứ?

-Tất nhiên!_Nó cười, một nụ cười không giấu được sự hạnh phúc.

-Đây là con cô sao?_Minh ngồi xuống nhìn bé Lili.

-Ừm, chào chú Minh đi con!

-Dạ, Lili chào chú ạ!

Minh xoa đầu bé Lili, cười đáp lại.

-Ừm, chào con!

Rồi họ tiếp tục lựa đồ, Minh về nước cũng đã được hai hôm, hiện tại cậu về đây để quản lý công ty chi nhánh bên Việt Nam giúp đỡ mẹ mình. Cậu đang ở cùng mẹ mình, mà bà cũng thật là, đi chơi với vợ cũng không chịu nấu gì cho cậu ăn để cậu phải lặn lội ra siêu thị mua đồ. Nhưng không biết là có duyên hay tình cờ mà cậu gặp lại Bảo Ngọc, đúng như cậu nghĩ, hiện tại gia đình nó đang rất hạnh phúc. Không như cậu, suốt sáu năm qua, dù rằng đã hai mươi ba tuổi mà vẫn chưa tìm được một cô nàng xứng đáng, có lẽ ngoài nó ra thì đối với cậu cô nào cũng không bằng, huống hồ các cô gái theo cậu hẳn là đếm không xuể.

Trên con đường cái rộng lớn đầy màu sắc hai bên đường, ánh đèn vàng đỏ dài xuống tận cho quang cảnh thành phố thêm phần lung linh về đêm.

-Chào chú Minh đi con!_Bảo Ngọc cười nói với bé Lili.

-Chào chú Minh ạ!

-Ừm! Hai mẹ con về cẩn thận nha!_Minh vẫy tay chào, nhìn nó đang đẩy xe ra.

Trên đường, chiếc xe Tú phóng khá nhanh, hấn đang rất vui vẻ và phấn khởi, nghĩ tới lúc nó bất ngờ chắc sẽ ôm chầm lấy hấn cho xem. Nhìn chiếc hộp quà nhỏ màu đỏ nhưng, hấn khẽ cười, miên man suy nghĩ mà không để ý có một chiếc xe tải đang phóng ngược chiều với xe hấn.

Bất chợt, điện thoại nó reo, vui vẻ bắt máy, Hoàng Tú có lẽ đã về nhà rồi không thấy nó nên điện đây mà.

-Alo..Ồ vâng...sao ạ?_Giọng nó hốt hoảng cả lên,đôi mắt hiện lên sự ngạc nhiên tột cùng.

“Xoảng..” Chiếc điện thoại rơi xuống đất vỡ ra, cả người run run nói không ra tiếng.

-Không thể..!

Minh thấy biểu tình trên gương mặt nó vậy cũng hoảng loạn chạy lại.

-Có chuyện gì vậy?

-Minh..cậu..làm ơn đưa tôi tới bệnh viện ABC có được không?

Minh gạt đầu, lấy chiếc xe trong bãi ra, mở cửa cho nó và Lili, nhanh chóng phóng nhanh tới bệnh viện. Không biết đã có chuyện gì xảy ra, nhưng chắc rằng có liên quan tới Hoàng Tú.

Tới bệnh viện, nó chạy nhanh vào, cả người cuống cuống cả lên, tận sâu trong trái tim đang rất đau, sợ lắm khi mất đi thứ quý giá của đời mình.

-Tú....!không!_Hốt hoảng khi thấy Tú người đầy máu được đưa vào cấp cứu.

-Xin lỗi, người nhà vui lòng ở ngoài đợi ạ!_Một cô y tá ngăn cản nó.

Minh bỗng Lili bước theo sau, lại gần nó ân cần an ủi, bởi cậu một phần hiểu ra chuyện gì.

-Đừng lo, Tú sẽ bình an vô sự mà!

Không cầm được nước mắt, nó khóc, nét mặt hoảng loạn, bất an vô cùng. Làm sao nó có thể không lo được chứ? Lúc nhận được thông báo, nó đã không thể tin được, dẫu biết rằng chuyện gì cũng có thể xảy ra nhưng tại sao? Tại sao lại xảy ra với Tú? Người mà nó yêu thương?

-Sẽ không có chuyện gì đâu!_Minh ôm lấy bờ vai run run của nó mà vỗ về. Trong đầu cũng đang rất cầu mong Hoàng Tú bình an, cậu không muốn nhìn thấy nó đau khổ như vậy.

Thời gian trôi qua, cuối cùng ánh đèn trong phòng phẫu thuật cũng tắt, cánh cửa cũng bật mở, vị bác sĩ già bước ra.

Nó nhanh như cắt phóng lại mà hỏi, trong lòng thập phần lo lắng.

-Bác sĩ, anh ấy..anh ấy thế nào rồi??

Gỡ khẩu trang y tế xuống, gương mặt già dặn kinh nghiệm khẽ thở dài bất lực, ông hoàn toàn không chống lại tử thần.

-Xin lỗi...có lẽ nên vào trong nhìn mặt nạn nhân lần cuối! Chúng tôi đã cố gắng hết sức có thể.

Cái gì? Nó đang nghe nhầm chẳng! Không thể, vội vàng chạy vào trong phòng, hấn nằm đấy, người toàn máu. Nắm chặt lấy tay hấn, nó nghẹn ngào khóc , không thể nó đang nằm mơ, không thể, chắc hấn định đùa với nó đang mà! Không thể, Hoàng Tú..

-Anh..xin..lỗi..em, Bảo Ngọc này, hôm nay là sinh nhật của em đó, anh đã chuẩn bị quà... anh vô dụng vì đã không tặng em ở một nên đang hoảng, anh xin lỗi, anh bất lực.._Hơi thở hấn ngày càng yếu dần.

Nó cầm lấy chiếc hộp nhỏ hấn tặng, trái tim vụn vỡ đau lên, nó khóc, nước mắt mặn chát không ngừng rơi.

-Không, anh không có lỗi! Hoàng Tú, sẽ không có chuyện gì xảy ra với anh đâu! Hoàng Tú, nhìn xem chúng ta đã hứa sẽ dẫn Lili đi sở thú cuối tuần mà! Hoàng Tú.._Nó không ngừng gọi tên hấn.

Minh bước vào, dẫn theo bé Lili bé bỏng thơ ngây.

-Cậu..đã về đó sao? Minh.._Tú cố gượng cười nói.

-Anh phải sống, tôi ghét những kẻ nói không giữ lời lắm! Anh đã hứa sẽ chăm sóc tốt cho Bảo Ngọc!

-Tôi không thể..._Tú khẽ nhắm mắt.

-Ba..._Giọng non nớt vang lên.

-Lili..._Tú xoa đầu Lili, nước mắt rơi, hấn phải làm sao khi bỏ lại nó và đứa con nhỏ bé này đây chứ?

-Không Hoàng Tú..._Nó vẫn không ngừng gọi tên hấn, bắt lức, tại sao nó lại bắt lức như vậy chứ? Không thể làm gì khác ngoài nhìn người mình yêu dần rời xa sao?

-Minh, thay tôi chăm sóc Ngọc và Lili nhé! Ngọc này, sống cho thật tốt, thật hạnh phúc khi không có anh nhé! Nguyễn ước cuối cùng của anh là...cầu...mong...cho...em...được...hạnh...phúc...

-Không thể, Hoàng Tú!_Cánh tay hấn nắm chặt nó dần buông thông, nó đau đớn hét lên trong tuyệt vọng.

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Không tin, nó hoàn toàn không thể tin đây là sự thật, sáng nay hấn còn ôm nó cơ mà? Tại sao? Tại sao chứ? Ông trời, ông trả lại Hoàng Tú cho nó đi.

-Anh đừng đùa mà, ngồi dậy đi nào! Đây, không là em giận anh đó nha!_Cười trên giọt nước mắt chua xót, tìm nó giờ đây như bị ai đó xé ra từng mảnh đau rát đến tận xương tủy.

Có ai bảo với nó rằng đây chỉ là giấc mơ không? Nó chẳng muốn mơ như vậy đâu...nhưng hiện tại đây là sự thật, một sự thật đau lòng.

-Mẹ, bố sao lại ngủ đây?...lili nhìn bố mình nằm bất động khẽ hỏi, nét mặt ngây thơ non nớt.

Nó không trả lời, ôm chầm lấy đứa con bé nhỏ. Mọi chuyện tại sao lại diễn ra nhanh đến như vậy? Nó phải làm sao để đối mặt với sự thật này? Rồi tháng ngày sau này nó biết sống làm sao khi thiếu hấn đây?

Minh chậm rãi ôm nó và Lili, cậu không biết phải làm sao, chỉ biết dùng chút hơi ấm an ủi họ. Nó vẫn cứ khóc, làm sao mà nó có thể đối diện với chuyện này được. Hấn ác lắm, sao lại bỏ nó mà đi cơ chứ? Tỉnh dậy mà nói đây không phải là sự thật đi, Hoàng Tú.

50. Chương 50

Hai tuần sau...

Từng hạt mưa bụi lất phất bay phủ một màu trắng xóa bao trùm nơi con người nhỏ bé bờ vai run rẩy, Châu Bảo Ngọc hoàn toàn không chịu nổi cú sốc quá lớn này, mất đi người yêu thương mọi thứ tưởng chừng như sụp đổ.

Ngôi mộ giữa cánh đồng cao cao vẽ lên hình ảnh ảm đạm, bi thương, gió mang theo hơi nước lạnh buốt thấu da, thế nhưng nó vẫn đứng đấy, đôi mắt tràn ngập lệ nhìn tấm ảnh trên ngôi mộ với gương mặt thanh tú, chỉ mới ngày nào tay trong tay đi trên con đường nhỏ, chỉ mới ngày nào nó còn chạm vào khuôn mặt ấy, chỉ mới ngày nào yêu thương mặn nồng trao nhau chất chứa.

Giờ đây, tất cả đã biến mất...ông trời, Bảo Ngọc đã làm gì sai trái để ông phải cướp đi người yêu thương nhất của nó như vậy? Từ lúc Hoàng Tú mất, nó đã như người mất hồn, không ăn uống, không nói chuyện, chỗ ôm chặt bé Lili trong lòng, đợi bé ngủ say, nó lặng lẽ đi tới nơi này.

Trái tim mỏng manh ngàn lần như bị xé nát, đâm từng nhát dao rạch từng mớ thịt, ý nghĩ muốn đi cũng hấn nhiều lần xâm chiếm lấy nó như vì nghĩ tới Lili đã mất cha càng không muốn con bé phải thêm đau đớn nữa.

Dù suốt hai tuần qua, gia đình, bạn bè đều hết mực an ủi nó, nhưng càng như thế tim nó lại càng đau và nước mắt lại rơi không ngừng.

”-Đây, ai cho phép anh hôn em vậy hả?_Ngọc giận dỗi quay mặt đi hướng ra khung cửa sổ.

Tú cười nham hiểm, hai tay chống lên bàn nhìn nó mặt đỏ ửng.

-Anh là chồng của em mà!

-Anh là tên sở khanh thì có! Xí..!

-Không, anh không phải tên sở khanh nha! Anh là chồng em cơ chứ!

-Sở khanh thì có!

-Cái gì? Không phải rồi mà!

Tiếng cười đùa cứ thể vang vọng mãi...

-Tiểu bảo bối, ôi dễ thương giống bố ghê!_Tú bồng trên tay đứa bé, nét mặt vui sướng cực độ, hẳn đã vui mừng khi nghe tin Ngọc đã sanh, ba chân bốn cẳng bay thẳng tới bệnh viện.

Ngọc nằm trên giường nhìn thấy cảnh đấy cũng cười tươi.

-Nó là con gái phải xinh đẹp giống mẹ chứ! Mà anh nghĩ nên đặt tên cho con gì nào?

Tú đặt tiểu oa nhi xuống cạnh nó, ngồi bên mép giường nhìn hai mẹ con, nét mặt ngẫm nghĩ.

-Thanh Ly, thấy thế nào?_Tú vui vẻ nói.

Nó gật đầu, cái tên thật đẹp làm sao. Tú khẽ vuốt ve Lili, cười ngọt ngào.

-Anh thật sự rất hạnh phúc, Ngọc này, anh vui lắm! Cảm ơn em rất nhiều! Anh yêu em!

Ngọc cười đáp, không ngờ lại có một ông chồng trẻ con thế này.

-Được rồi, không cần cảm ơn đâu, đây là trách nhiệm của em mà! Em cũng yêu anh nhiều lắm!

Hoàng Tú ôm chầm lấy hai mẹ con, gương mặt mang sự hạnh phúc khó tả.

Những chuỗi ngày trước đây cứ liên tục tái hiện trong đầu nó, đôi chân không đứng vững được nữa quỳ xuống, bàn tay run run đưa lên sờ vào tấm ảnh, tay còn lại nắm chặt sợi dây chuyền trên cổ.

-Hoàng Tú, anh còn nhớ sao khi cưới chúng ta đã đi chơi rất nhiều nơi không? Thật sự rất vui, với em cuộc sống này với em duy nhất chỉ cần có anh, có con chúng ta và..._Giọt nước mắt trực trào lăn trên khuôn mặt trắng bệch. -Và chúng ta sẽ là gia đình hạnh phúc, anh còn nhớ điều đó chứ? Anh bảo sẽ chăm sóc em, sẽ cùng em chứng kiến con lớn lên mà! Tại sao...tại sao anh lại bỏ rơi em và Lili, tháng ngày này em biết phải sống sao đây? Hoàng Tú..

Đau đớn, tuyệt vọng, có ai thấu nỗi lòng của nó, những khi nghe tiếng Lili khóc đòi hẳn, nó lòng ngực nó lại đau thắt.

Mưa mỗi lúc một thêm nặng hạt? Ông trời phải chăng đang khóc cùng nó? Cuộc sống này, có nhiều điều đến quá bất ngờ, cũng có nhiều chuyện không như ta nghĩ.

Nó vẫn cứ khóc, nước mắt hoà lẫn vào mưa ướt đầm, Hoàng Tú thật sự đã mất rồi...có nghe không tiếng mưa đang oán trách? Nhớ một người, yêu một người đã khuất xa...

-Vì anh, vì con chúng ta, em nhất định sẽ sống tốt, em mãi yêu anh, Hoàng Tú.

—Hai năm sau (Ngoại truyện về Ngọc)—

Từ lúc Hoàng Tú mất, tôi như một cỗ máy chỉ biết sông qua ngày, trong trái tim non nớt đau khổ không nguôi vì sự ra đi đột ngột hai năm trước. Nhưng cứ mãi u sầu thì cũng chẳng lợi ích gì, tôi quyết định phải cứng rắn sống, vì con của chúng tôi, tôi cố giấu nỗi đau tận đáy lòng.

Tôi hiện đang làm việc tại công ty, Lili được năm tuổi, Hoàng Tú anh biết không Lili nhớ anh lắm đây, hằng đêm cứ gọi anh, cứ kêu tiếng ba ba nghe thương xót, nhờ có Minh thường hay lui tới chơi giúp tôi, hai năm thời gian dài như thế kỉ thiếu vắng anh cuối cùng qua nhanh.

Ngẫm lại, tôi vẫn cảm thấy rất đau vô cùng, sự mất mát này với tôi mà nói nó như một vết cắt mãi không lành.

-Chào hai mẹ con!_Tiếng Minh vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ miên man trong đầu tôi, bé Lili ngồi trên ghế sofa nhanh chân chạy lại ôm lấy cậu, giọng trẻ con vui tươi.

-Chú Minh, chú Minh, hôm nay là chủ nhật chú dẫn mẹ con với Lili đi công viên chơi nha!

Minh xoa đầu Lili, cười tươi đáp.

-Được rồi, chỉ sợ mẹ con không chịu đi thôi!_Cậu nói nhỏ đủ tôi nghe thấy và còn cố ý liếc nhìn tôi.

Đang lau tấm kính cửa sổ, bé Lili chạy lại kéo tay tôi nũng nịu.

-Mẹ ,mẹ đi công viên với con và chú Minh nha!

Tôi quay đầu, con bé này thật là, cả cái cậu Minh kia nữa, họ làm cho tôi có cảm giác gì đó len lỏi trong tim, bỏ khăn xuống, tôi quay sang gạt đầu với Lili, nó vui sướng cười làm tôi cũng vui lây, lâu lắm rồi tôi mới cảm nhận được cái cảm giác xuyên xao này.

-Vậy thì đi thôi!_Minh không chần chừ nắm lấy tay tôi và bé Lili dẫn đi.

Bầu trời trong xanh, từng giọt nắng ấm áp rũ xuống vạn vật. Lili thích thú đùa nghịch cùng đám bạn, xa xa trên ghế đá, tôi và Minh ngồi cạnh nhau. Nhìn Lili chơi vui như vậy tôi thật sự rất hạnh phúc, nhưng cũng cảm thấy rất thương cho con bé, nó sớm mồ côi cha như vậy thật tội nghiệp. Hoàng Tú, anh có thấy không? Thanh Ly đáng yêu của chúng ta đấy, nó quả thật rất giống anh.

-Sao vậy?_Minh lo lắng hỏi thăm.

Tôi cười nhẹ, mỗi lần nhớ về Tú tôi lại không cảm lòng mà rơi lệ, dù đã cố dặn lòng phải thật mạnh mẽ, nhưng tận trong thanh tâm vẫn rất đau buốt và mệt mỏi.

-Không có sao đâu!_Vội vàng gạt đi dòng nước mắt, tôi cố cười nói. Bỗng nhiên, Minh ôm chầm lấy tôi, giọng cậu ân cần nói.

-Bảo Ngọc, nếu cô muốn khóc hãy cứ khóc đi, nỗi đau sẽ theo dòng nước mắt ra ngoài, đừng cố giấu trong lòng sẽ đau lắm đấy...

Ôn chặt tấm lưng rộng Minh, tôi bật khóc nức nở, đã rất lâu cố gắng gượng bây giờ hoàn toàn bất lực, cứ vậy mà nước mắt rơi không ngừng. Hoàng Tú, anh có biết là em nhớ anh nhiều lắm không? ...

Minh im lặng để tôi khóc. Lát sau, khi tâm trạng tôi dần ổn định.

-Sao rồi? Ổn chứ? _Minh ân cần hỏi.

-Cảm ơn cậu, tốt hơn nhiều rồi!

Quả thật sau khi khóc, tôi cảm thấy lòng nhẹ nhõm, tạm thời nỗi đau đang dần yên ổn trong lòng.

-Mẹ, chú Minh..!_Lili chạy lại xà vào lòng tôi.

-Thế nào? Chơi vui chứ?

-Dạ, vui lắm mẹ!

Minh xoa đầu bé và hỏi.

-Con đói bụng chưa? Chú Minh dẫn con đi ăn nhé! Lili chịu không?

Lili cười tươi, gạt đầu.

-Dạ chịu ạ!

Vậy là chúng tôi cùng nhau tới quán ăn, một buổi tối thật vui vẻ.

Tôi phải nói sao nhỉ? Kì thực rất cảm ơn Minh, cậu ấy tốt với mẹ con tôi quá, lúc trước với tôi thì Minh là một người bạn thân nhưng không hiểu sao dạo này mỗi lúc gần cậu tim tôi lại đập nhanh và cảm giác không mấy tự nhiên, nhưng mỗi lúc bên cậu điều tôi không phủ nhận là cảm thấy rất thanh bình.

Cảm giác ấy ngày một lớn dần khi tôi nhận ra rằng mình đã yêu Minh, nhưng tôi hoàn toàn không thể làm như vậy, tôi đã có con còn Minh, một chàng trai trẻ tuổi như vậy làm sao có thể chứ? Huống hồ, tôi đã quyết định dành trọn tình cảm cho Hoàng Tú, đời này mãi mãi như vậy.

Những tháng ngày trôi qua nhanh, tôi cố tránh mặt Minh không muốn tình cảm này thêm lớn dần. Đau khổ, có lẽ tốt nhất tôi nên làm vậy, không được để liên lụy tới Minh, tôi biết cuộc sống mình luôn mang màu sắc của đau thương, người như Minh cần một tương lai tươi sáng với cô vợ tốt chứ không phải là tôi người đã có chồng con.

Có lẽ Minh hiểu tôi đang cố tránh mặt nên dạo gần đây không tới nữa, điều đó khiến tôi một phần cảm thấy tốt nhưng cũng mang một nỗi buồn sâu kín khó nói nên loại cảm giác gì.

51. Chương 51

Thời gian thấm thoát trôi qua, mới đây mà đã mất cả một tháng trời, mọi việc thần cứ theo quy trình xảy ra, lặp đi lặp lại. Và cả sự nhớ nhung, hoài cổ về Hoàng Tú cùng với loại cảm giác mong chờ từ Minh? Rất cuộc, tôi Bảo Ngọc là loại con người gì thể này?

Tôi đã hứa với Hoàng Tú cả đời này chỉ yêu anh, chỉ chấp nhận mỗi anh mà thôi! Thế nhưng, trong trái tim tôi tự dưng giờ phút này lại hiện hữu bóng hình Minh, tôi biết tôi đã yêu cậu ấy mất rồi!

Nhưng, dù có thể nào đi chăng nữa tôi cũng không muốn hủy hoại cuộc đời cậu ấy, một chàng trai trẻ sẽ có nhiều cô gái tốt hơn goá phụ tôi đây! Dẫn vật bản thân mình, tôi nuốt sự nhớ nhung ấy vào trong như muốn để tìm gan gặm nhấm để nó biến mất.

Năm giờ chiều, tôi làm việc trong công ty xong vội vã tới đón bé Lili, hai mẹ con tôi chở nhau đi mua vài thứ trong siêu thị, tần ngần cũng khá tối, chúng tôi tới quán ăn, nơi Nhi hẹn ăn tối cùng.

-Ô! Lili, lại ngồi với dì nào!_ Vừa bước xuống xe, Nhi đã bế Lili lên, ôm hôn bé hỏi han đủ điều. Thấy vậy, tôi chỉ biết phì cười.

Cả ba nhanh chóng vào bàn ngồi ăn.

-Nhi này, em đi mua đồ sau không bảo Đăng chở? Lỡ có chuyện gì thì sao? Em đang mang thai ấy! Phải cẩn thận chứ!_Tôi nghiêm giọng nhắc nhở, ấy vậy mà cô nàng chỉ cười xòa.

-Ồi dào, chị đừng lo! Hi hi...!

-Không lo sao được cái cô nàng này!_Tôi cũng cười đáp.

“Reng...reng...” Tiếng chuông điện thoại vang lên, tôi đưa tay vào túi áo lấy ra, chợt, tôi sững người. Là số của Minh, tôi rốt cuộc có nên nghe hay không? Thấy tôi cứ chần chừ không nghe máy, Nhi ngạc nhiên hỏi.

-Sao chị không nhắc máy?

-À, ừm..._Tôi đắn đo, thôi dù sao nghe cũng không có chết chóc hay ảnh hưởng gì. Vậy là tôi nhấn nút answer trên màn hình. - Tôi...nghe...

Bên kia, giọng một người đàn ông lạ lẫm vang lên.

-[Cho hỏi cô có phải bạn cậu Minh không? Cậu ấy hiện tại đang ở quán bar Dark và uống rất nhiều rượu dù chúng tôi cố gắng ngăn cản, không còn cách nào khác đành lấy điện thoại cậu ấy làm rơi và gọi cho cô!]

Tôi chợt lo lắng hỏi lại.

-Vậy, cậu ấy có sao không?

-[Không, nhưng cô nhanh nhanh tới đây đi, cậu ấy đã rất say...]_Anh chàng có vẻ là tiếp viên nói chưa hết tôi đã nghe tiếng ồn ào, có cả giọng Minh lè nhè. Vội vàng tắt máy, tôi hốt hoảng không biết phải làm sao. Có nên tới hay không? Nội tâm tôi đấu tranh dữ dội.

-Chị có chuyện gì à? Nếu vậy thì để bé Lili em trông giúp cho, chị cứ đi đi! Dù sao em cũng muốn bé Lili tới nay sang nhà em chơi mà!

Hình như Nhi hiểu có chuyện tôi cần đi, nghe nói vậy, tôi hơi phân vân rồi cũng đứng bật dậy.

-Được rồi, vậy nhờ em, chị đi rồi sẽ trở lại! __Tôi lấy áo khoác, quay sang xoa đầu bé Lili. -Con ngoan, mẹ đi rồi sẽ trở về, phải nghe lời dì Nhi đó nha!

-Dạ! __Lili ngoan ngoãn gật đầu, tôi yên tâm bước đi.

Chạy thật nhanh tới quán bar Dark, tôi lao nhanh vào, bên trong. Ánh đèn mờ ảo cùng tiếng nhạc xập xènh, với những con người uốn **. Tôi nhắm mắt, đưa mắt tìm quanh, và dừng lại ở một cái bàn trong góc đằng kia. Một dáng người quen thuộc đập vào mắt tôi, tôi nhanh chóng lại tới, đúng là Minh rồi, cả người nồng nặc mùi rượu xông vào mũi tôi làm tôi cảm giác thật khó chịu.

-Minh..cậu sao lại...? __Tôi dìu cậu ấy đang gục dưới bàn lên, chưa hỏi hết câu thì cậu ấy lè nhè nói.

-A...sao lại là cô? Về đi, chuyện tôi không..liên..quan ..tới cô đâu..!

Tôi không thêm nghe cậu nói, cố sức dìu cậu đứng lên và ra khỏi quán, bắt một chiếc taxi và tới nhà tôi. Đưa cậu vào trong, Minh sớm đã say hết biết đường, cứ lè nhè nói gì đó mà tôi mặc kệ không nghe, vội vàng xuống bếp pha nước.

Lát sau, có vẻ cậu đã ngủ say, tôi ngồi cạnh nhìn cậu bất giác thở dài. Định đứng lên đi lấy chăn đắp cho cậu thì bất chợt bị bàn tay rắn chắc của Minh nắm chặt tay tôi. Tôi quay sang, Minh đưa đôi mắt man mác buồn nhìn tôi.

-Ồ...cậu...?

Tôi thối mác nhìn thì bỗng nhiên bị cậu lôi lại, ngã vào lồng ngực rắn chắc, tim tôi đập liên tục, mùi hương nam tính cùng với mùi rượu và hơi thở của cậu phả vào khiến tôi phút chốc đỏ mặt. Vội vàng đẩy ra nhưng vòng tay cậu càng xiết chặt.

-Cậu...làm gì vậy?

-Tôi nhớ cô lắm đó, cô thật ác, tôi hận cô! Tại sao cô nỡ cướp trái tim tôi rồi hờ hững vứt bỏ một cách không thương tiếc? Tại sao? Vì tôi không xứng với cô? Tôi hận cô, hận bản thân tôi vì sao không thể quên cô!

Nghe những lời Minh nói, trố hòng tôi ghen lại, làm sao Minh có thể hiểu tôi chứ, tôi làm tất cả chỉ là vì cậu thôi, đúng là tôi hoàn toàn không xứng đáng được đứng cạnh cậu, không thể..!

-Minh...à, tôi... __Tôi đẩy cậu ra, can đảm ngược nhìn cậu.

-Thôi, không cần nói nữa! Tôi đã làm phiền cô rồi! __Có lẽ trong lòng Minh đau lắm, nhưng tôi thì khác gì? Tôi không muốn nhìn thấy bộ dạng đau khổ này của cậu. Tôi muốn nhìn thấy nét mặt hồn nhiên, lúc nào cũng nở nụ cười. Điều đó trước đây với tôi thì có lẽ tôi sẽ cảm thấy có chút phiền phức nhưng rất vui. Vậy mà, bằng một thời gian thật lâu tôi không còn nhìn thấy nét tinh nghịch của cậu nữa, cứ ngỡ đã quên mất nhưng giờ, tôi không hiểu tại sao mình lại thêm nhìn thấy nụ cười của cậu, thêm lắm cái cảm giác bình yên lúc bên cạnh cậu.

Minh bước đi ra tới cửa, tôi vẫn cứ chết trân tại chỗ, và rồi, tôi đã làm một thứ mà bản thân mình không bao giờ hối hận. Tôi níu tay Minh lại và ôm chặt lấy cậu ấy, tự dưng nước mắt lại rơi khỏi khoé mi.

-Tôi xin lỗi vì đã làm cậu tổn thương, cậu cứ hận tôi đi, nhưng xin cậu đừng rời bước khỏi tôi một lần nữa, vì tôi cần cậu! Minh à...

Minh im lặng, chẳng phản ứng gì. Mãi một lát sau, cậu mới từ từ đẩy tôi ra và nói.

-Tôi hận cô vì.....Anh-yêu- em!

Đưa đôi bàn tay ấm áp lau đi giọt nước mắt trên mặt tôi, cảm nhận hơi ấm áp từ lòng bàn tay cậu, tôi tự dưng lại thấy vui và hạnh phúc. Hoàng Tú, em xin lỗi anh, em đã không giữ lời hứa mất rồi...!

Rồi...Minh nhẹ nhàng cúi đầu xuống đặt lên môi tôi một nụ hôn... Tim tôi như muốn nhảy khỏi lồng ngực, cảm giác hạnh phúc này, tôi ngỡ nó đã lãng quên từ lúc mất đi Hoàng Tú.

Hai năm nữa lại trôi qua...

Trước cổng sân bay đông đúc người, tôi nắm tay bé Lili, đôi mắt cứ ngóng trông bóng hình thân yêu.

-Minh, em ở đây!_Tôi vui vẻ gọi một anh chàng ăn mặc bảnh bao, được hầu hết ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người.

Minh mỉm cười, bước nhanh tới ôm chặt tôi và Lili.

-Bố đã trở về đây, Lili có vui không?_Minh bế Lili, hai người thân thiết như cha con ruột.

- Bố trở về tất nhiên là vui ạ!_Bé cười tươi đáp.

Tôi ngạc nhiên, trở mắt nhìn hai người họ. Cái gì mà bố con?

Có vẻ thấy được sự ngạc nhiên cần giải đáp của tôi, hai người họ nhìn nhau rồi cười to. Rồi bước lên taxi cả ba tới một nơi. Tôi cũng chẳng biết nói gì, chỉ biết rằng trong tim tôi hiện tại ngập tràn hạnh phúc. Ông trời, một lần nữa lại bù đắp cho tôi một nửa đã mất. Có lẽ, người tôi gặp đầu tiên, yêu đầu tiên nhưng không thể sống cùng tôi trọn đời. Tất nhiên, tôi không hề xem Minh là kẻ thay thế, tôi có cách yêu riêng của mình!

Tôi vẫn còn nhớ hai năm trước, ngày Minh trao tôi nụ hôn nồng ấm ấy, cậu đã nói với tôi rằng " Anh là một kẻ đến sau, liệu em có yêu anh không?" Câu hỏi của cậu khiến tôi bao lần nhớ lại đều phì cười "Anh, một kẻ đến sau, nhưng anh là người cùng em đi hết con đường, vậy nên em rất yêu anh! Hiểu chứ?"

-Này, cười gì vậy?_Minh khẽ hỏi cùng với mặt ngơ ngác làm tôi bỗng thêm buồn cười hơn.

-Không có gì!_Tôi vừa cười vừa xua tay.

-Còn chối?rõ ràng là em đang cười mà?nghĩ xấu anh phải không hả?

-Không có!_Tôi vội lắc đầu khi thấy Minh có vẻ nhăn mặt hình sự.

Cậu nắm chặt lấy tay tôi, kẻ khuôn mặt sát lại khiến tôi hơi bất ngờ, theo bản năng mặt sẽ đỏ lên. Tôi thì thào

-Ồ..bé Lili với chú tài xế nhìn kia!

-Kệ họ, nói nhanh, không anh sẽ không khách sáo đâu đấy nhé!

-Đã nói không có mà!_Minh càng tiến sát hơn, gần như là chỉ còn 2cm, tôi vội vàng đẩy cậu ra, trách khê.

-Anh là tên sở Khanh mà!

Cứ tưởng Minh sẽ chối bay như Tú, nhưng không ngờ cậu nói một câu khiến tôi té ngã.

-Ồ, anh là tên sở Khanh, và..hiện tại anh cũng đang rất muốn làm tên sở Khanh với em đây!

Nhìn nét mặt của Minh, rõ là gian tà mà!

Tôi quay mặt đi nhưng chưa kịp làm thì Minh đã nắm tay tôi lôi lại, đặt trên môi tôi một nụ hôn nhẹ. Lili ngồi trên chột quay xuống.

-Mẹ...bố...ớ.. Hai người, con xin lỗi vì làm phiền nhé!

Nghe tiếng Lili tôi đẩy cậu ra, cúi mặt ngượng ngùng, ông tài xế thì ngồi cười, còn chăm chọc thêm một câu.

-Vợ chồng trẻ thật mặn nồng nhỉ?ha ha..

Minh nghe xong thì bật cười, chỉ có tôi là ngượng chín cả mặt luôn.

Lát sau, khi đã tới nơi, đó không phải chỗ xa lạ nào, là nơi yên nghỉ của Hoàng Tú. Lòng bất chợt thất lại, không biết tôi đến với Minh liệu rằng có đúng hay không nữa, suy cho cùng người hứa sẽ mãi có một hình bóng anh là tôi mà kẻ thất hứa cũng là tôi. Xin lỗi anh, Hoàng Tú, em vận lần xin lỗi anh.

-Em lại đến đây, lần này, em có đưa tới một người...

-Tôi đã thực hiện lời hứa của mình, tôi đã yêu thương và chăm sóc Bảo Ngọc! Vậy nên, Hoàng Tú anh yên tâm nơi chín suối nhé! Chúng ta mãi là bạn tốt!

Minh lặng im bất chợt nói.

-Bố ơi, Lili mãi yêu bố, bố đừng bận tâm cho con và mẹ nữa, bây giờ đã có bố Minh chăm sóc rồi.

Bé Lili, ngồi xuống nhìn tấm ảnh Hoàng Tú, nở nụ cười tươi.

Tôi nghẹn ngào bật khóc, Minh ôm lấy tôi vỗ về. Gió trên ngọn đồi man mác thổi thoang thoảng mùi hương loài hoa lưu ly, một loài hoa dại mà Hoàng Tú yêu thích.

“Dù là có chuyện gì đi chăng nữa anh cũng mãi yêu em...đây, tặng em chậu hoa lưu ly này, nó có nghĩa là ”forget me not“..”

Em hứa, cả đời này em sẽ chẳng bao giờ quên anh!

Dấu yêu ơi, gửi anh cánh hoa này

Dẫu bây giờ hoa đã tàn đã úa

Chỉ mới đây thôi hoa vẫn còn rực rỡ

Như chúng mình từng vui vẻ bên nhau

Chuyện tình mình bao mật ngọt đón đau

Xin đừng quên, xin đừng quên, anh ơi!

Dấu yêu ơi, lời hoa này xin gửi

Thay lời trái tim tha thiết nguyện cầu

(John Ingram)

Nhìn trên phiến đá cạnh con suối nhỏ, hoa lưu ly tím đua nhau nở, lòng tôi chợt bồi hồi xao xuyến, loài hoa này gợi cho tôi một niềm thương cảm mênh mông, một kỉ niệm sâu xa thắm lặng không quên được.

Như đôi mắt sáng và xanh

Của dòng sông nhỏ nhìn anh dịu dàng

Hoa là ngọc quý trao nàng

“Đừng quên nhau nhé ! lời chàng thiết tha”

”Hoa lưu ly ngọt ngào

Nở tử lòng khát khao

Tình yêu người chân thật

Lời thề hoa xin trao”

End.....!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ten-so-khanh-ta-ghet-nguoi>